XXIX. ÉVFOLYAM, 19. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1973. MÁJUS 10.

Ludas Matyi

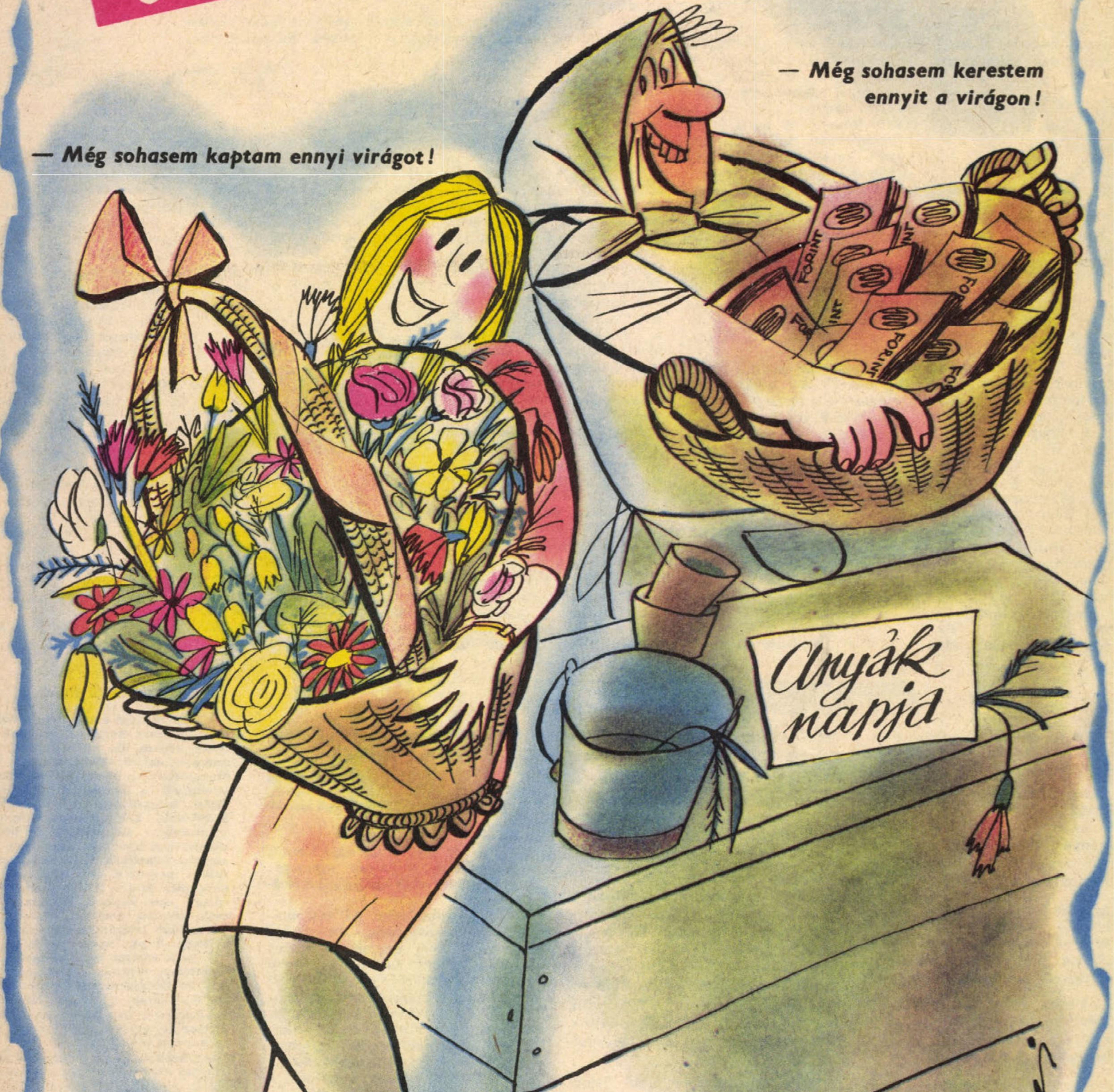
— Még sohasem kerestem ennyit a virágon!
— Még sohasem kaptam ennyi virágot!
FORINT
Anyák napja

BOLDOG ANYÁK

Erdei Sándor rajza

KEDVES LUDAS!

JÓ HÍR

Minap egy rádióreklámban ütötte meg fülemet a jó hír, amelynek valódiságáról aztán személyesen is meggyőződtem: egyiptomi tevenyereg-szállítmány érkezett Budapestre, s kapható is az egyik elegáns belvárosi áruházban.

A tevenyerget magyarul sámlinak nevezném, ha ezzel nem követném el az illúziórombolás vétkét. A tevenyereg egészen alacsony ülőke, igen szép, színes, arannyal cifrázott bőrrel bevonva. Nem is túlságosan drága, már 450—600 forint közötti áron magáévá teheti bárki. Csak azt kell eldönteni, hogy mire használható itt, Budapesten, ahol aránylag kevés a sivatag, tehát a tevegelés sem ért el eddig magas fejlettségi fokot. Mert szobában ücsörögni ezen az egzotikus sámlin eléggé kényelmetlen. Vitrinben csinos lehet, ahhoz meg nagy. Marad tehát a tevehát.

A közismert közmondás szerint, akinek az isten nyerget adott, annak tevét is ad hozzá. Bizony nem tudom, mibe kerülhet ma Pesten egy egyiptomi teve, szerintem többe, mint egy sziámi macska. De érdemes rá költeni, lehet, hogy OTP kölcsönt is lehetne kapni egy tevevevésre. Különben is rokonszenves állat, kedvenc időtöltése a kérődzés, ami teljesen olyan, mintha rágógumit rágna. Nekem a rágógumirágó ifjakról is mindig a kérődzés jut eszembe, olyan aranyosak.

Nomármost felvetődik a probléma, hogy ha a tevét beszereztem, hol tartom és hol sétáltatom? Hiszen még az ölebekkel is baj van. A feltűnést se szeretem, pedig bizonyára sokan megnéznének bennünket, mármint engem, meg a tevét, ha pórázon vezetgetném a Duna-parton, elhencegvén idegenforgalmunk előtt, hogy ámbár lovasnemzet vagyunk, de íme, teve dolgában sem állunk kutyául!

S végül mit eszik a teve? Szereti-e a házikosztot, megeszi-e a rostélyost, vagy a halászlét, mert az oázisok főzelékeit, pálmát, kaktuszt, effélét nem könnyű minálunk beszerezni.

Viszont ki kellene kísérletezni, milyen lehet a tevenyereg alatt puhított szárított krokodilfartő. Szóval bizonyos problémák felvetődnek ugyan, de alapjában véve igazán jó, hogy kecses tevenyergeket vehetek Pesten.

Szánthó Dénes

KIS MOTOR — NAGY KÖLTSÉG

Van egy 50 köbcentis Jawa Ideál kismotorom. Annak a lámpájában van egy 5 (öt) dekagrammos, foncsorozott fényvisszaverő prizma, mely már erősen elhomályosodott. A minap betértem Zalaegerszegen a járműboltba, hogy veszek egyet. Volt is, amin már eleve meglepődtem, ugyanis ez a motortípus már évek óta eltűnt a forgalomból. De az eladó kaján mosollyal mutatta: tessék, kilencvennégy forint hetven fillér. De van nagymotorhoz, azt ajánlom, mert az csak tizenhárom forint.

A felvilágosítást megköszöntem, prizmát nem vettem. Ezt az aránytalanságot sehogy sem értem. Ki tudná megmagyarázni?

Kocsis György
Zalaegerszeg,
Lenin u. 32.

MIÉRT CSINÁLNÁK EGYSZERŰEN?

Néhány év óta részt veszek egy társasház építkezésben. A közelmúltban úgy adódott, hogy szükségem lett volna 100 db metlachitlapra. Elmentem hát az Épületkerámiai Vállalat Jászberényi úti telepére.

A raktárban közölték velem: van metlachit. Siettem az értékesítési csoporthoz ahol kívánságom előadása után értésemre adták: nincs metlachit. Szerény megjegyzésemen, hogy „de igen, van, most mondták a raktárban", előbb elcsodálkoztak, majd belenyugodtak és ekként utasítottak: „Jó. Akkor menjen át a FAÉRT 106-os számú telepére, ide a szomszédba, és onnan hozza el a bélyegzőt." Ezen egy kicsit eltűnődtem, de elindultam.

Az említett FAÉRT-telep kb. 500 méterre van az Épületkerámiától. Odaérvén előadtam a tisztviselőnek, hogy az Épületkerámia küldött engem a bélyegzőjükért, mert 100 darab metlachitot szeretnék vásárolni. „Csakhogy metlachit nincs", közölte zordan a tisztviselő. „De van. Tudom. Ott mondták a raktárban." „Igeen?" — lepődött meg a tisztviselő. — „Akkor betétként kérek 200 forintot, és átviheti a bélyegzőt az Épületkerámiához." Nálam történetesen csak 500 forintos bankjegy volt. Nem baj, nyugtatott meg a tisztviselő, az is jó lesz. Átnyújtottam hát az 500 forintost, mire ő átnyújtotta nekem a bélyegzőt, nylonzacskóban.

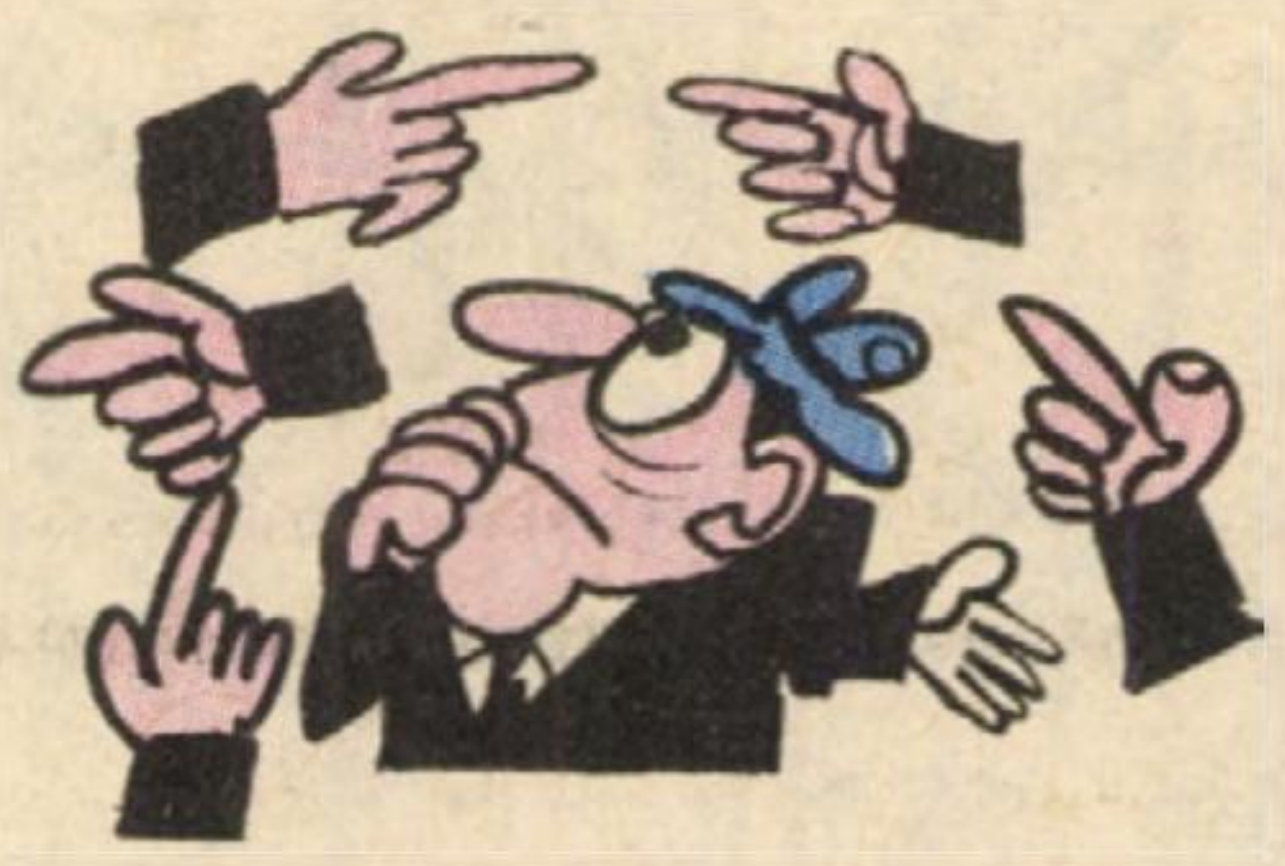

Újabb 500 méter, vissza az Épületkerámiához. Kiállították a számlát, majd lepecsételték az általam szállított bélyegzővel. Ennek utána a számlával lementem a raktárukba, ahol is rendben megkaptam a 100 metlachitot. Ám a raktáros csodálkozva jegyezte meg: minek volt szükség erre a hercehurcára, hiszen a FAÉRT-nél is van metlachit, ott helyben is megkaphattam volna.

Egy magyarázat kínálkozik: talán a fenti két vállalat is részt vesz a „Miért csináljuk egyszerűen, ha bonyolultabban is lehet?" világmozgalomban, amely a bürokráciák nemzetek és rendszerek fölötti nagy, józanész-ellenes összefogása a világ teremtése óta.

Tormássy János
Budapest, Gyarmat u. 12/a.

A CÍMZETT VÁLASZOL

A „Villanyóra és postaláda" címmel megjelent közleményre válaszolva közlöm:

A metróállomáshoz már többen is kérték levélszekrények felszerelését. Az említett helyeken a levélszekrények ürítése gépkocsival nem oldható meg, ezért a kérést nem áll módomban teljesíteni.

Egyébként a Fővárosi Tanács közlekedési és építési osztálya sem engedélyezte a levélszekrények felállítását az aluljárókban, a kőpadló alatt húzódó fűtőtestek miatt.

A környék postai igényeinek kielégítésére a jelenlegi helyeken felszerelt levélszekrények véleményem szerint elegendők.

Szalay Sándor
ig. h.
Budapesti Postaigazgatóság

„Az utca nem roncstelep" című közleményükre közöljük, hogy a VI. ker. rendőrkapitányság és a VI. ker. Tanács VB műszaki osztálya intézkedésére a gépkocsironcsot a MÉH Vállalat elszállította. Hahn Józsefnek és a Ludas Matyinak a bejelentését ez úton köszönjük.

Dr. Balogh József
vb-titkár,
Bp. Főv. VI. ker. Tanács

Hivatkozással „Hatóságosdi" című közleményükre, az alábbiakról kívánjuk Önöket tájékoztatni.

Vállalatunk mintegy 40 000 villamos melegvíztárolóhoz szerelt kapcsolóóra állandó ellenőrzését és kezelését végzi. Ebből a célból fogyasztóinkat évente több mint 180 000 esetben kell felkeresnünk, előre meghatározott ütemterv szerint.

Megoldhatatlan feladatot jelent — ilyen tömegű címmennyiség mellett — a naptári időpont előzetes közlésén túlmenően, a kezelés idejének órára való megjelölése, illetve ennek betartása.

Mindezek ellenére messzemenően törekszünk fogyasztóink érdekeinek figyelembe vételére és általában biztosítani tudjuk a különböző egyedi kérések teljesítését is.

Börcsök Dezső
ig. h.
Elektromos Művek

A „Tájkép Kelenföld után" című közleményben foglaltak kivizsgálása során az alábbiakat állapítottam meg:

Érd nagyközségben az intézményes szemételhordás, az ehhez szükséges kb. egymillió forint anyagi fedezet hiányában, nem megoldott. Emiatt — bár a községi tanács külön szemétlerakodó területet jelölt ki a község külterületén — gyakran előfordul, hogy a közelben lakók Érdliget vasútállomás környékére hordják a szemetet. A Járási Hivatal elnöke utasította a községi tanács végrehajtó bizottságát, hogy az intézményes szemételhordás bevezetéséig — a szabálysértési pénzbírság megszigorításán kívül — a tanácstagok aktív közreműködésével igyekezzék megakadályozni a szabálytalan szemétlerakásokat.

Dr. Csalótzky György
Pest megyei Tanács V. B.

ELVESZETT IRATOK

A vízvári téesz alapító tagja voltam, most, 58 éves koromra, munkaképtelenné váltam. Öt ízben voltam tüdőszanatóriumban, Mosdóson. A tüdőszanatórium a hivatalos véleményező jelentéseit a barcsi járási gondozó útján megküldötte a nagykanizsai SZTK-nak, hogy felhívja figyelmét egészségügyi állapotomra és hogy a rokkantsági nyugdíjat számomra azok alapján állapítsák meg. Ajánlott levélben mentek el ezek az iratok, 1972. november 28-án. Ezekre semminemű választ nem kaptam, jóllehet ugyancsak ajánlott levélben, többször érdeklődtünk rokkantsági nyugdíjam lehetősége iránt. Immár hat hónap óta egy betű választ sem kaptam érdeklődésemre. Nemrég személyesen utazott be feleségem az SZTK-ba, ahol azt mondották, hogy nem tudják, hol vannak ezek az ajánlott levélben beterjesztett, betegségemről szóló tüdőszakorvosi vélemények.

Hol keressem ezek után a számomra annyira fontos papírokat? Ki segíthet az ügyemben?

Farkas István
Vízvár
Vörös Hadsereg útja 124.

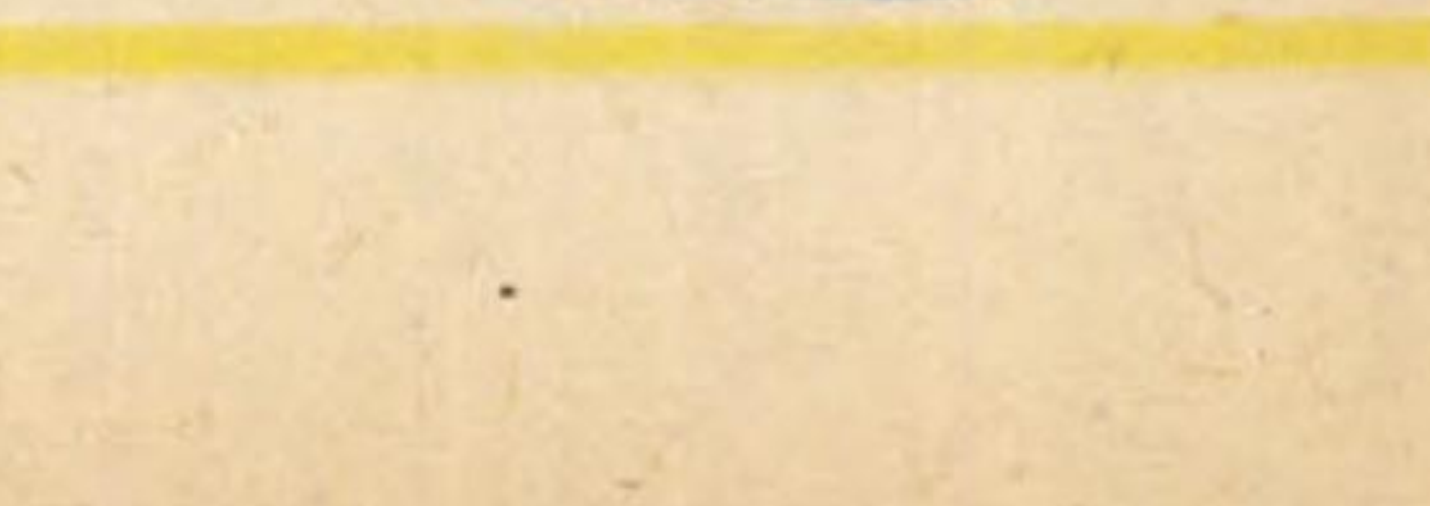

MAGYAROS ÉTTEREM

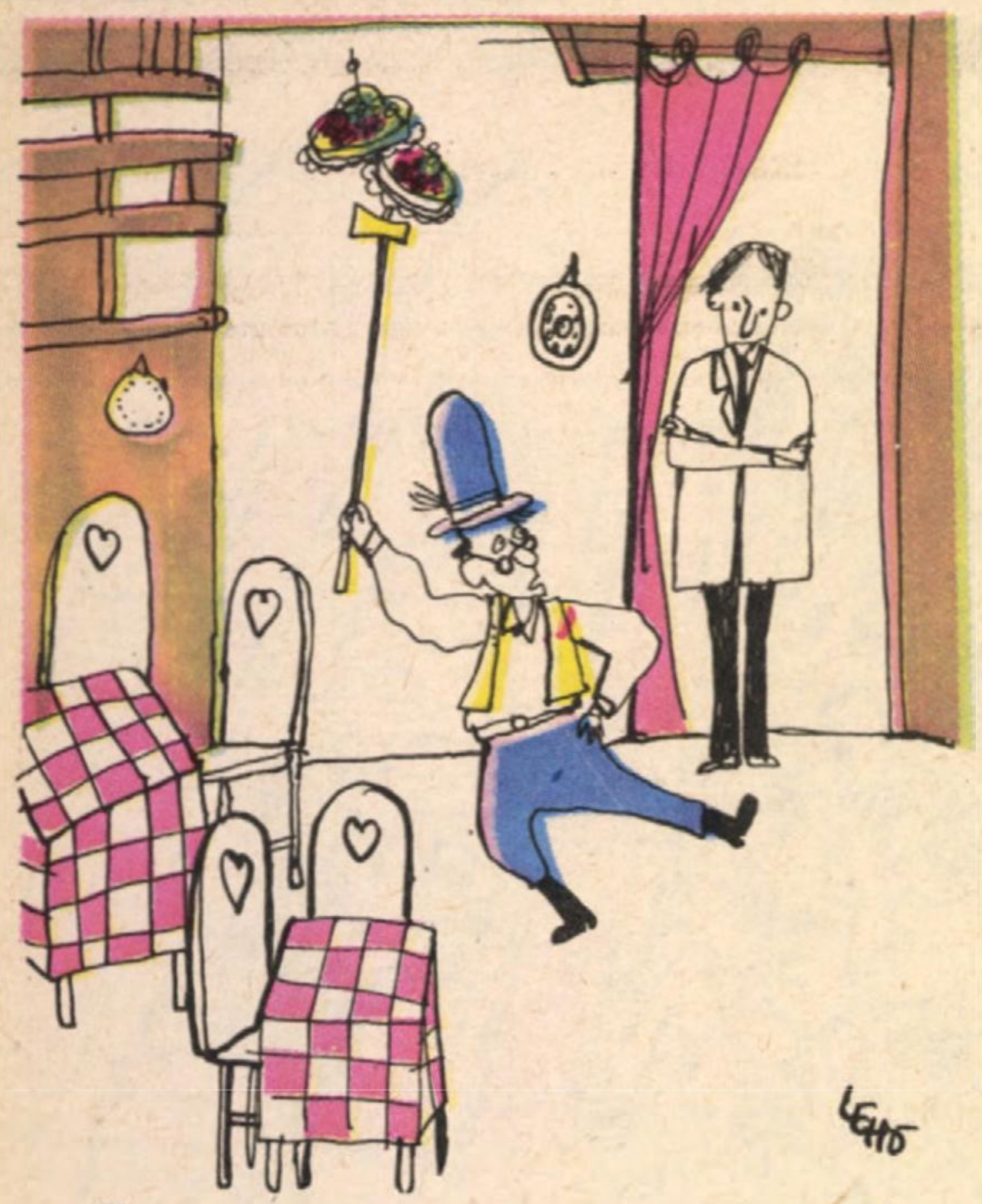

– Öreg vagyok én már ehhez, üzletvezető kartárs! Inkább főzzünk jobban!...

ORVOSNÁL

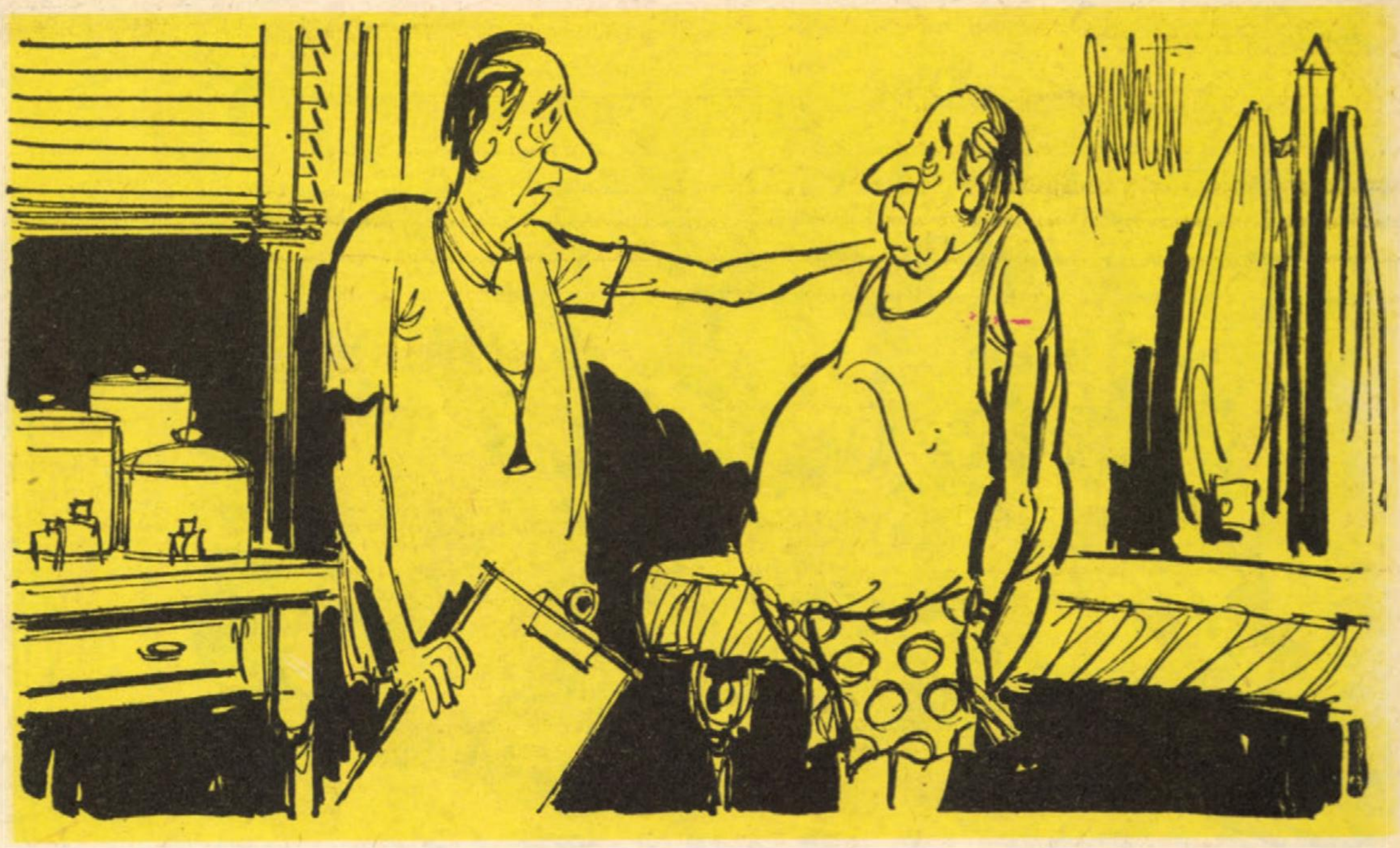

– Felek, rossz hirem van az ön számára: az egészségi állapota pontosan olyan, mint a dolláré . . .

(„Chicago Daily News")

BEPERELEM MAGAMAT

Olvasom az újságban, hogy rágalmazásért bepereltek egy írót, mert a regényében egy valódi, néhány évvel ezelőtt megtörtént esetet mondott el, amelynek a szereplői magukra ismertek a könyv hőseiben, noha az író megváltoztatta a nevüket, sőt: a történetet is alaposan átformálta.

Elolvasván a hírt, elhatároztam, hogy beperelem magamat. Több ízben írtam ugyanis önmagamról, igaz, hogy a nevemet megváltoztattam — az egyik humoreszkemben például doktor Flancz Zebegény néven szerepeltem —. de én magamra ismertem.

Megyek a bíróságra és beperelem magamat. Be én, ha addig élek is! Csak leesik egy kis pénzecske tőlem! Jól fog jönni. A pénz mindig jól jön.

Azt írtam erről a doktor Flancról, hogy nem egészen normális: szilvásgombócnak képzeli magát és attól tart, hogy valaki felszúrja a villára. Nos, ez nem igaz. Valótlant állítok. Sohasem képzeltem magam szilvásgombócnak.

Megyek és beperelem magamat! Olyan pert akasztok a nyakamba, hogy megemlegetem!

Még, hogy szilvásgombócnak képzelem magam! Mit szólnak majd a barátaim, az ismerőseim, ha elolvassák a cikket? Mit szólnak majd a lekvárosgombóc ismerőseim, hogy én szilvásgombócnak képzelem magam?

Kínos, nagyon kínos...

Egy másik cikkben Permet Anna Magdolna néven szerepeltem. Az író, vagyis én, megváltoztattam a nevemet, hogy ne ismerjek rá magamra, de én azonnal rájöttem a turpisságra: Anna Magdolna én vagyok! Úgy beszélt ahogy én, és azt mondta el, amit én mondtam el néhány nappal előbb egy barátomnak, a Rákóczi út és a Körút sarkán. Ha kell, a barátom is eljön a tárgyalásra, mert tárgyalás lesz az ügyből: perelni fogok! Beperelem magamat! Fizetni fogok! Én — nekem. Ide a kezembe!

Volt egy olyan dolgozatom is, amelyben kutya voltam. Öleb. Még ha farkas lettem volna, vagy juhászkutya, nem szólok egy szót sem. De öleb?! Talán észre sem vettem volna, hogy a kutyuli én vagyok, de a barátaim, ismerőseim figyelmeztettek: „Olvasd el a cikket! Nem rólad írták?" Elolvastam a dolgozatomat és magamra ismertem. Az öleb én voltam. Az én gondolataimat mondta el a világról, az emberekről, az életről... Természetesen megváltoztattam a nevemet és Morzsinak hívtak a cikkben, de én nem estem a fejem lágyára. Engem nem lehet félrevezetni!

Megyek és beperelem magamat!

„Tisztelt bíróság" — mondom majd a tárgyaláson, — „e cikkek írója több esetben is megrágalmazta e cikkek íróját és ezért haladéktalanul felelősségre kell vonni!"

Óriási per lesz: ügyvédek, bírák, ülnökök, rengeteg tanú, szakértők. Az is lehet, hogy majd a lapok is írnak az ügyemről. Ha egy kis szerencsém van, győztesen kerülök ki a perből és a bíróság megítél nekem ötezer forint kártérítést. Mit ötezer forintot! Tízezer forintot fogok kérni.

Most már csak egy problémám van.

Honnan szerzek tízezer forintot?

Mikes György

A HOLDON

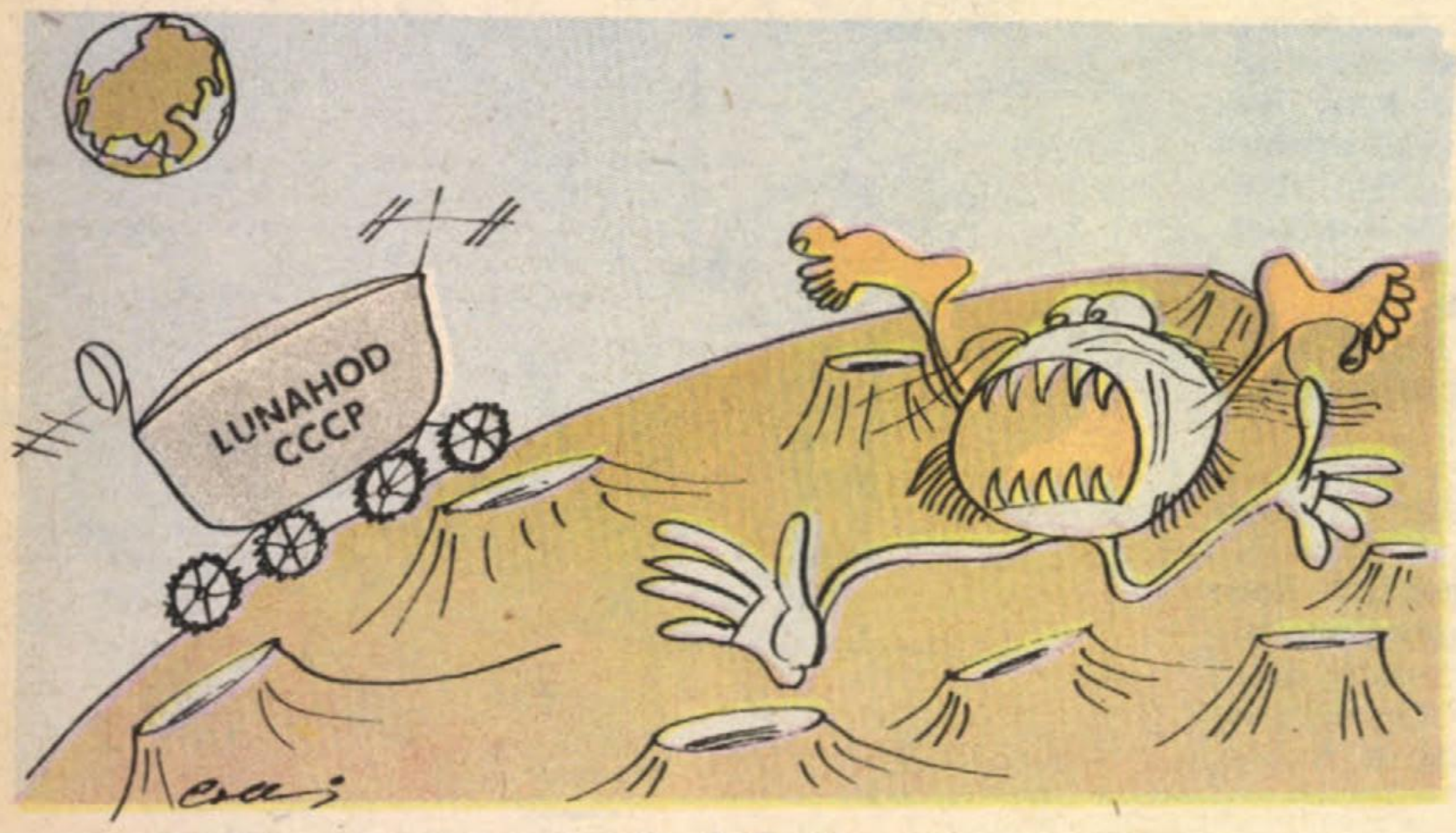

– Taxi! Taxi!

MODERN SRÁC

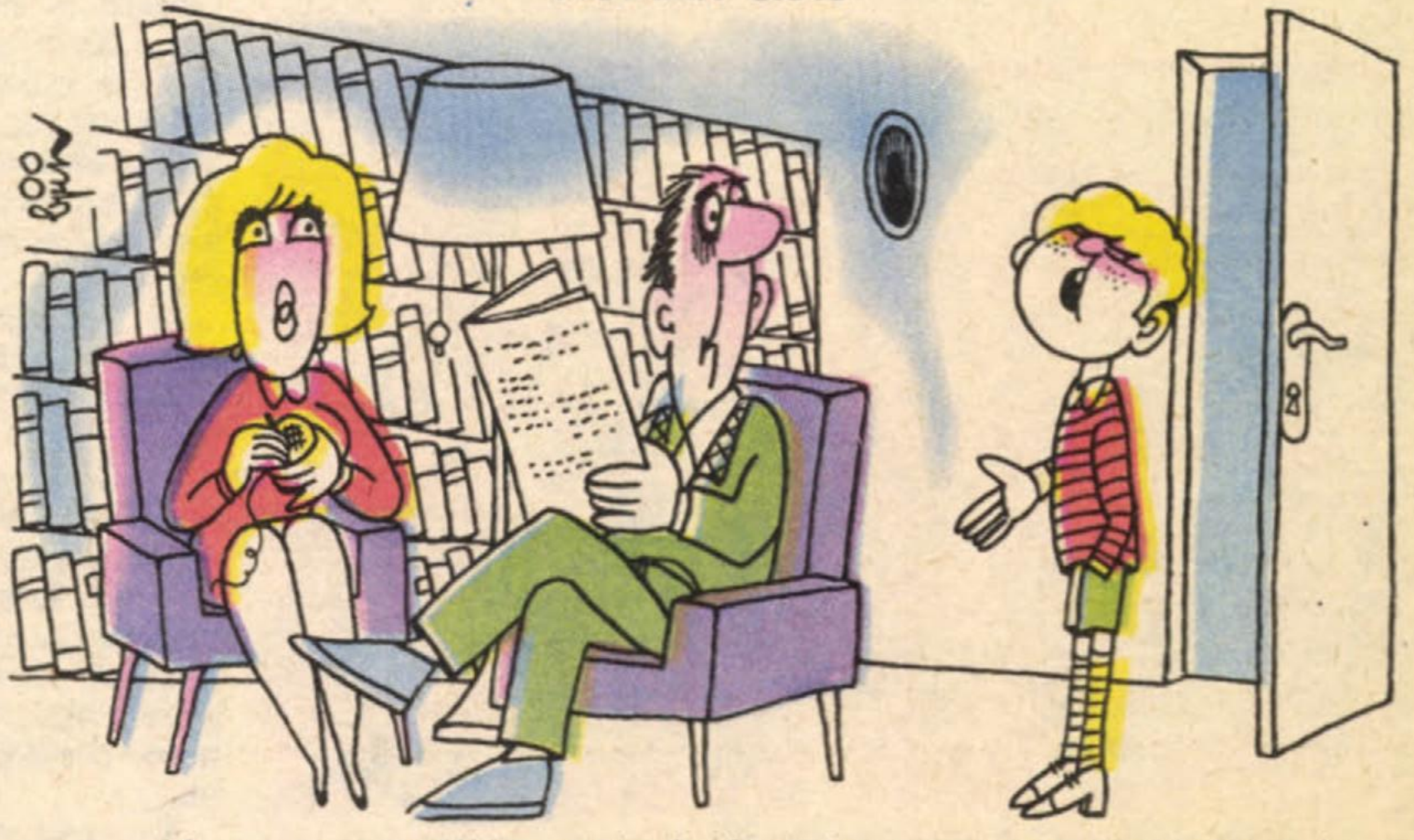

– Most van egy félóra szabad időm, ha akarjátok, elintézhetnénk a szexuális felvilágosításomat...

GYAKORLATIAS FŐNÖK

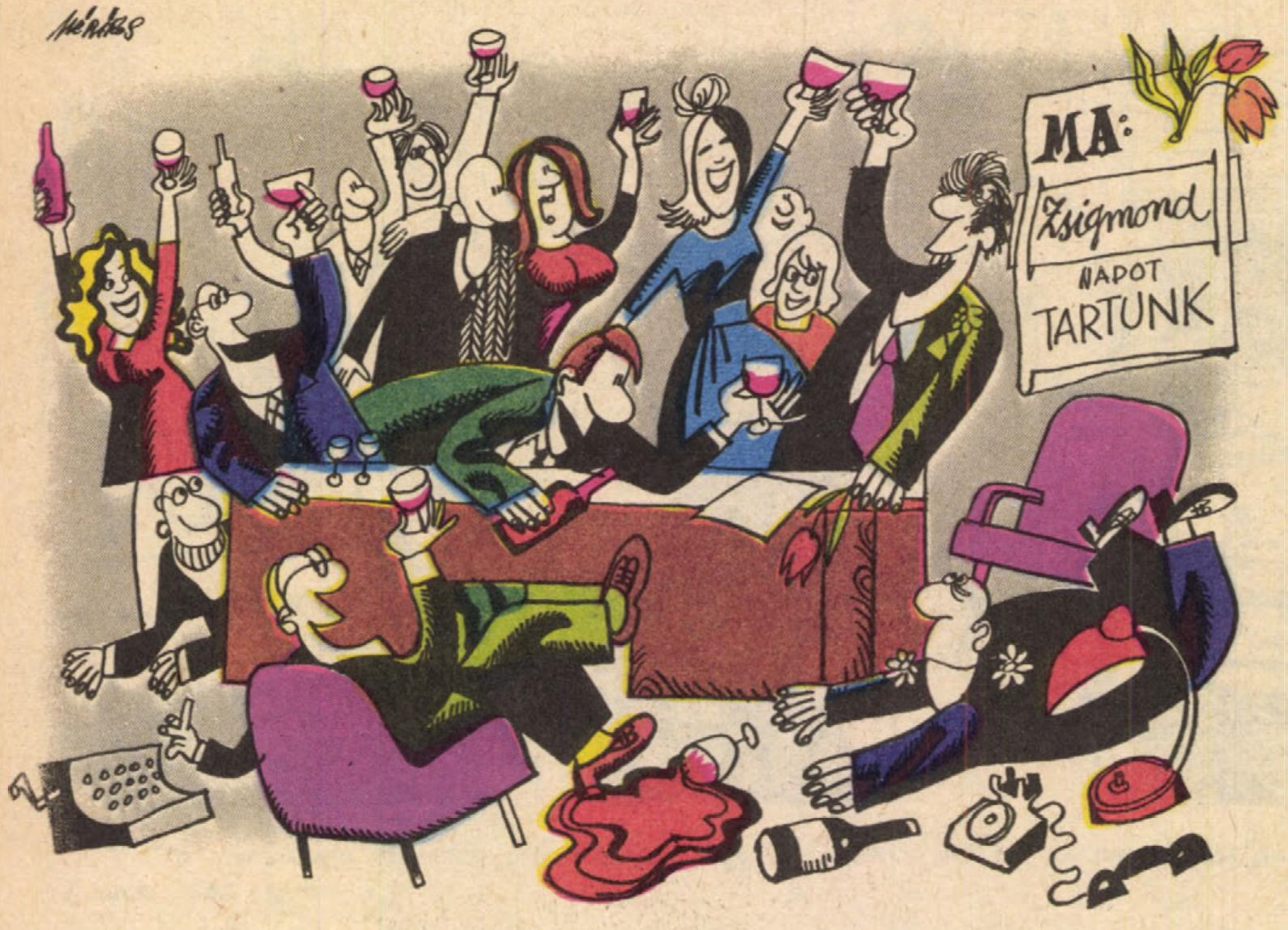

– Még felveszünk egy Rudolfot, egy Tivadart, meg egy Csongort, és akkor már minden napra jut egy névnapi muri.

MAI FIATALOK

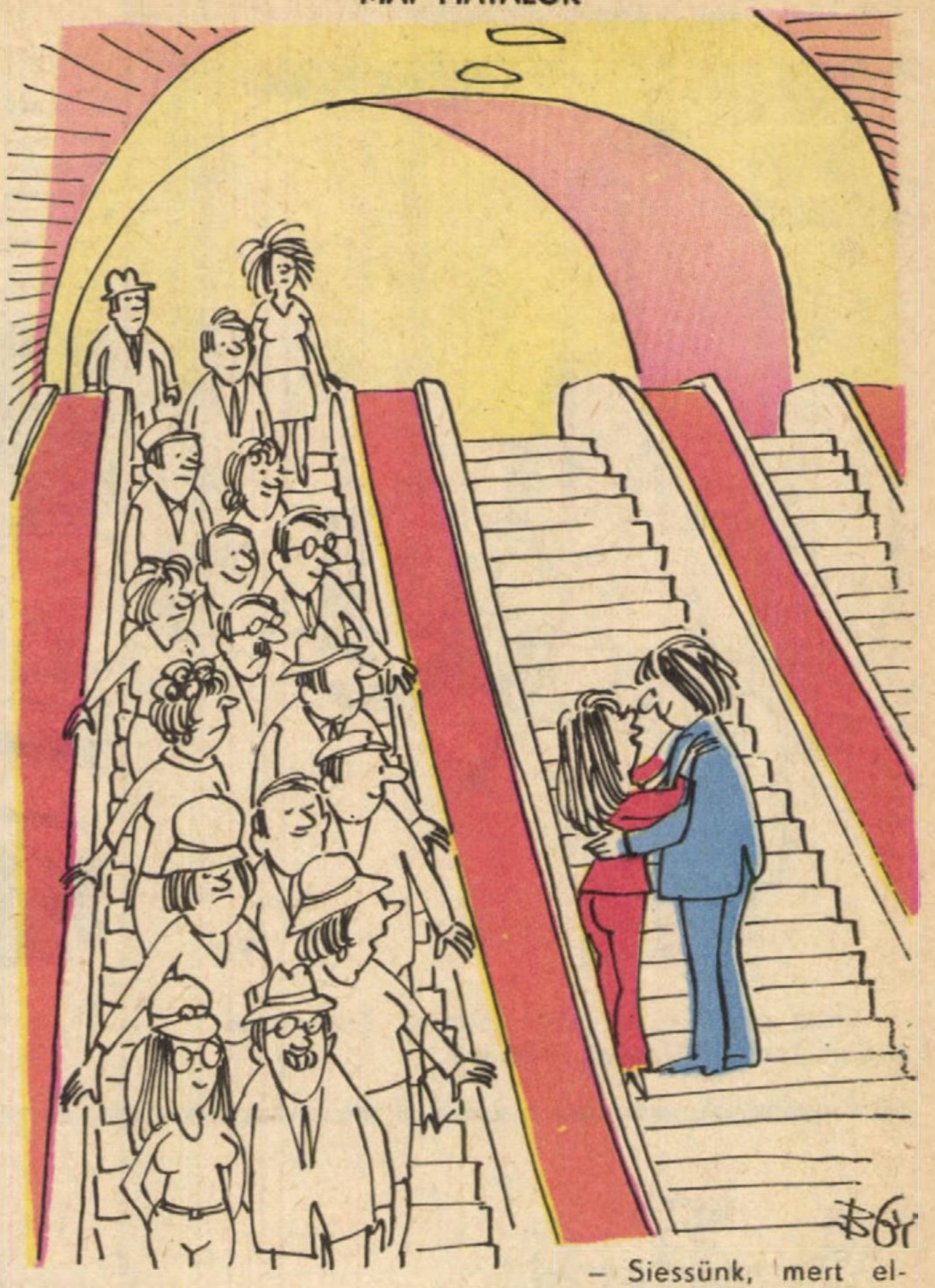

– Siessünk, mert elmegy a nézőközönség . . .

ANYÁM TYÚKJA

Találkoztam a minap Birhatnámmal. Most körszakálla van. Tévérendezőnek készül. A fejebúbjáig telve aktivitással, tettvággyal, egész lénye filmszalag után kiált. Ezúttal is lázban égett.

— Óriási témát találtam! — süvöltötte. — Mindent kifejez, amit a ma emberéről el akarok mondani. Mit „mondani!” Ordítani, bele a tunya tömegek képébe. És tudod-e, mi ez az egész? Egy vers. Viszonylag rövid. De tömör! Gigászi. Filmre kívánkozik. Persze nem nyersen. Átlényegítve. Képileg.

— Mondjad, fiam — biztattam.

— Lüktetve képzelem el. Totál, közel, totál, közel. Hat másodpercenként. Villogni fog. Bumm. Tikk. Bumm. Tikk. Ilyen ütemben. Érzed ezt a ritmust? Nem baj. Majd ha látod!

— Azért csak beszélj.

— Benne van a modern életérzés. Negatíve. Státuszszimbólum. Nem kutya, az már lejárt. Tyúk. Barátom! Micsoda képi megfogalmazása az abszolút elidegenedésnek! Tyúk a lakásban. A szobában. Felszáll a ládára. Közel: tyúk a padlón. Száll. Kamera követi. Bantunéger dobzene. Tyúk a ládán. Totál. És elölről. Tízszer. Tyúk a padlón, tyúk a levegőben, tyúk a ládán. És elölről. Amíg a néző belecsömörlik.

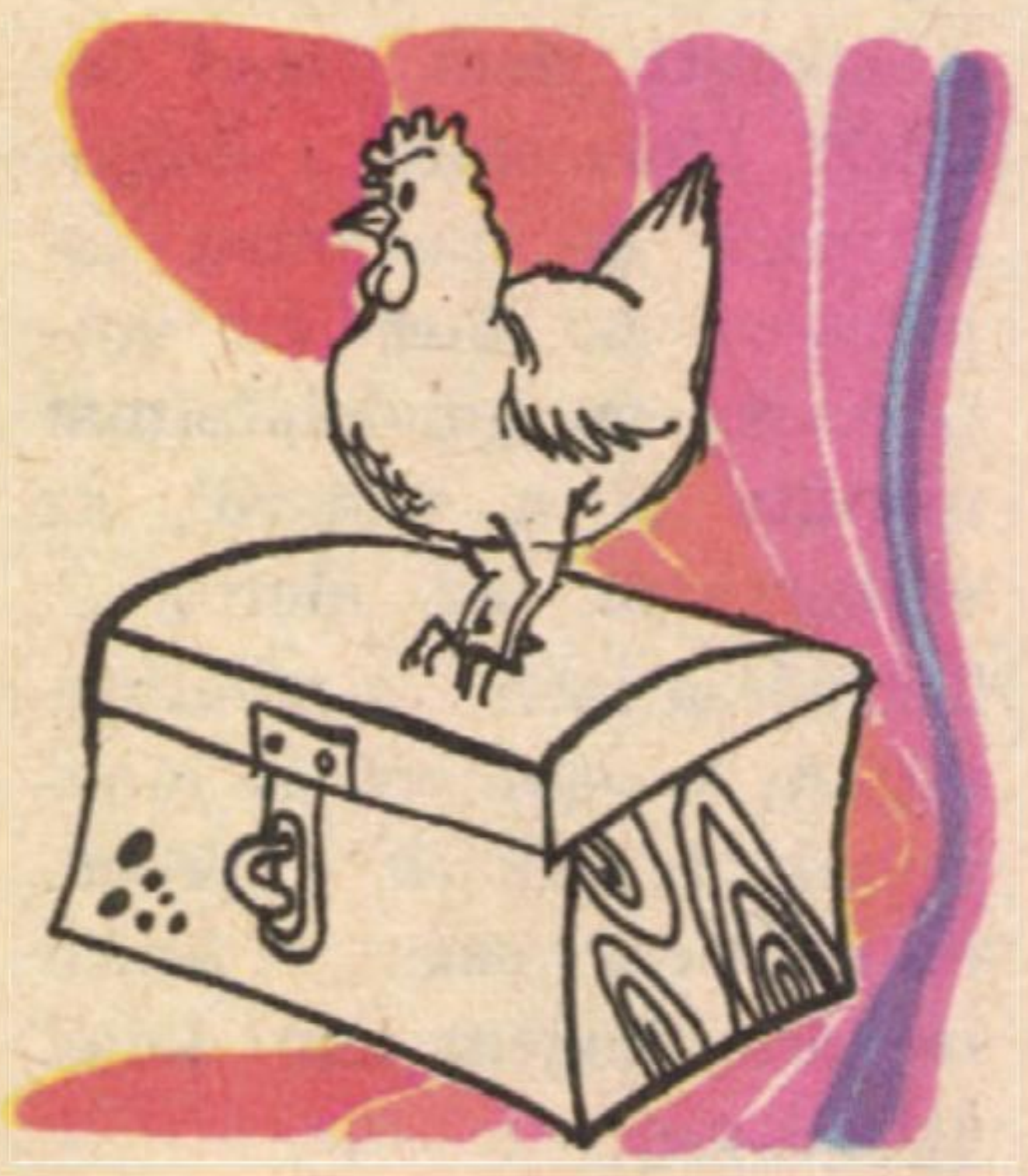

— Jé.

— Bámulsz, mi, pupák? Ez csak az eleje. A többit kibontva. Eléggé adekvát? Nem akarom, hogy homályos legyen. Jöjjön rá mindenki, hogy az egész a kutyadili ellen megy. Groteszk. Lesz benne egy képsor. Csupa éles vágás. Csupa kemény kontraszt. Gyerek kutyával. Aztán: öregember kutyával. Giccs. Aztán: pásztor, kutyával. Álromantika. Aztán: rendőr, kutyával. Krimidömping. Egyszerre csapom agyon ezzel a tyúkkal a mai élet összes ferdeségét. Lehet, hogy lesz egy snitt kutya-kutyával. Az önmagába visszacsapó rezonancia.

— Bizony.

— A kollégákat megöli az irigység. Valami kevés szexet is beleteszek. Nem sokat; egy meztelen nő, hason fekve, hátán a tyúkkal. Szimbolikus. A mai középkorúak aktivitása, he? Nekem egészen átütő humorom van.

— Hallom.

— Másfél óra lesz az egész. Legfeljebb kettő. Fesztiváldíjas. Talán a sci-fi fesztiválra is beadom. Van annyi köze a sci-fihez, mint a Pirxnek a Lemhez, nem igaz?

— Ez speciel igaz. Apropó. És mi van az anyával?

— Milyen anyával?

— Akié a tyúk.

— Azt kihagyom. Az különben is csak egy szimbólum. Nem anya az konkrétan, te süket. Az egy áttételes anya, egy kozmikus anya, akikre rávetíthetem a mondanivalót. Egy közanya. Illetve maga a közönség.

— Te Birhatnám... És mit szól ehhez Petőfi?

— Petőfi? Mi köze ehhez Petőfinek?

— Ő írta ezt a verset, amiről beszélsz itten. Anyám tyúkja.

— Ő írta, igazán? Sose hittem volna, hogy ilyen jókat írt. Annál jobb. Most úgyis aktuális. Ez egyszer nem fúrják meg a művemet!

És elrohant.

Flórián Zsuzsa

TÁRSBÉRLET

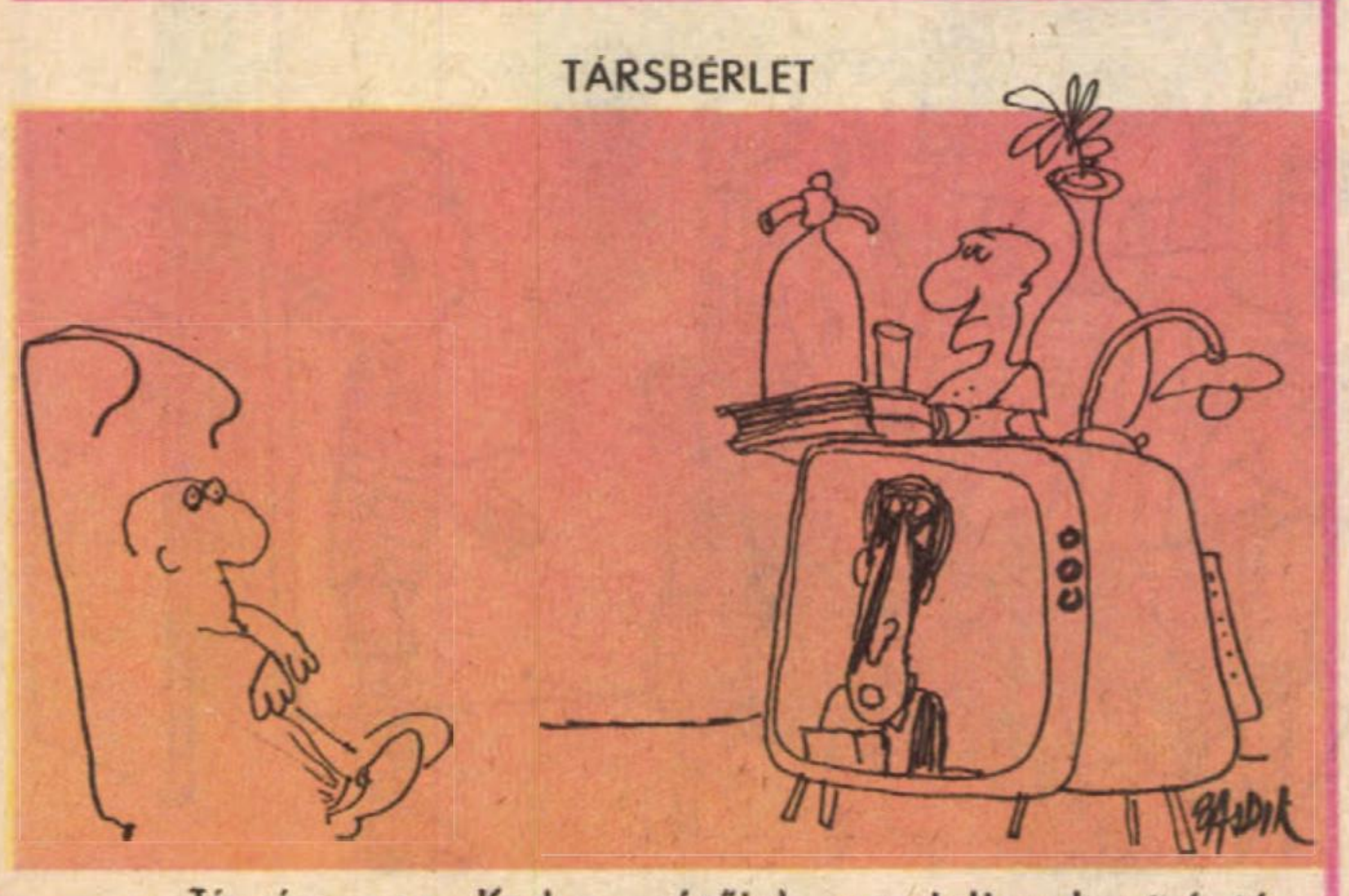

– Tíz óra van. Kedves nézőink, gondoljanak alvó társbérlőikre, és hangosítsák fel tévéjüket . . .

GARÁZDA ALAK

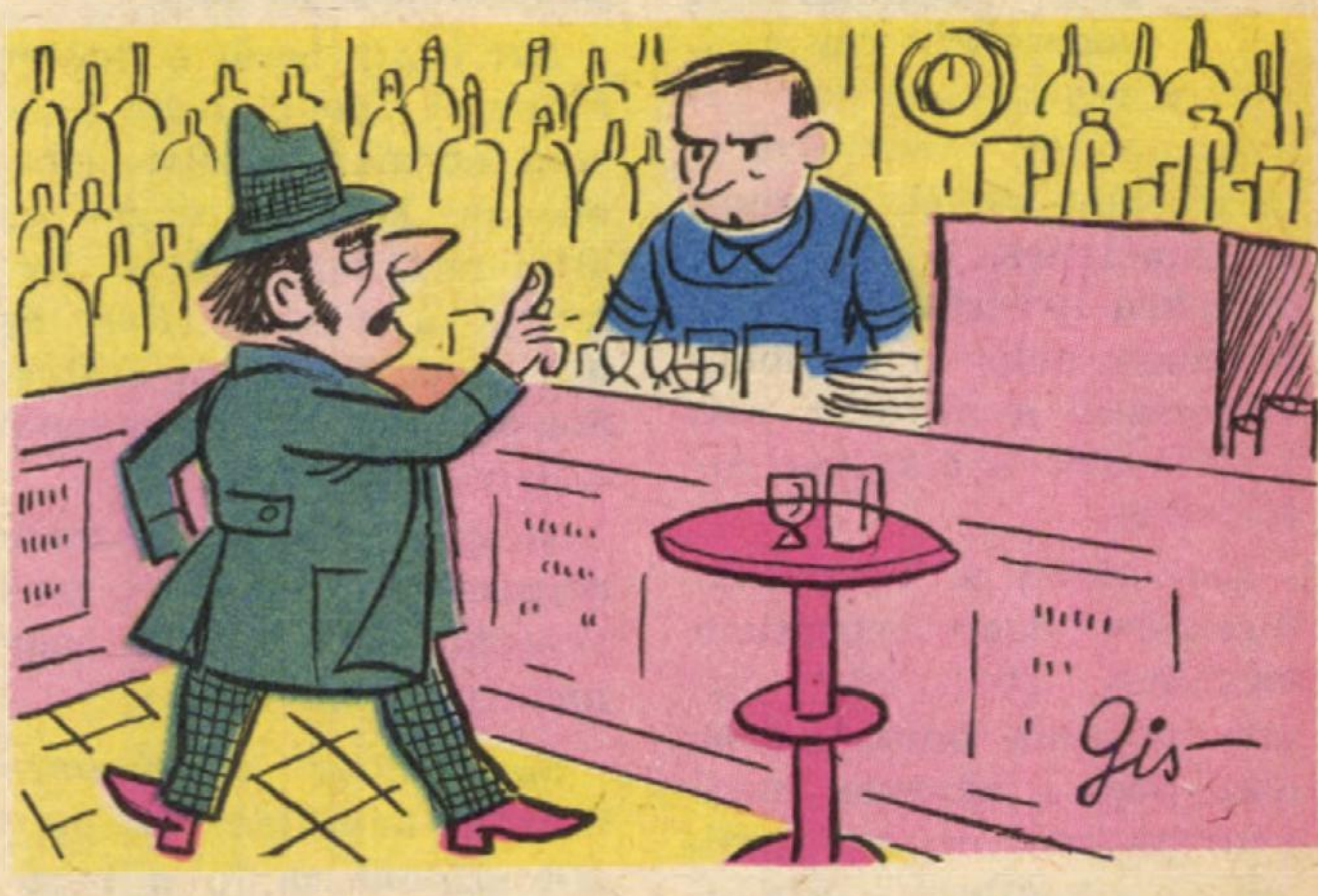

– Egy üveg bort kérek!
– Milyet parancsol?
– Teljesen mindegy. Verekedéshez lesz . . .

MAGÁNBESZÉLGETÉS

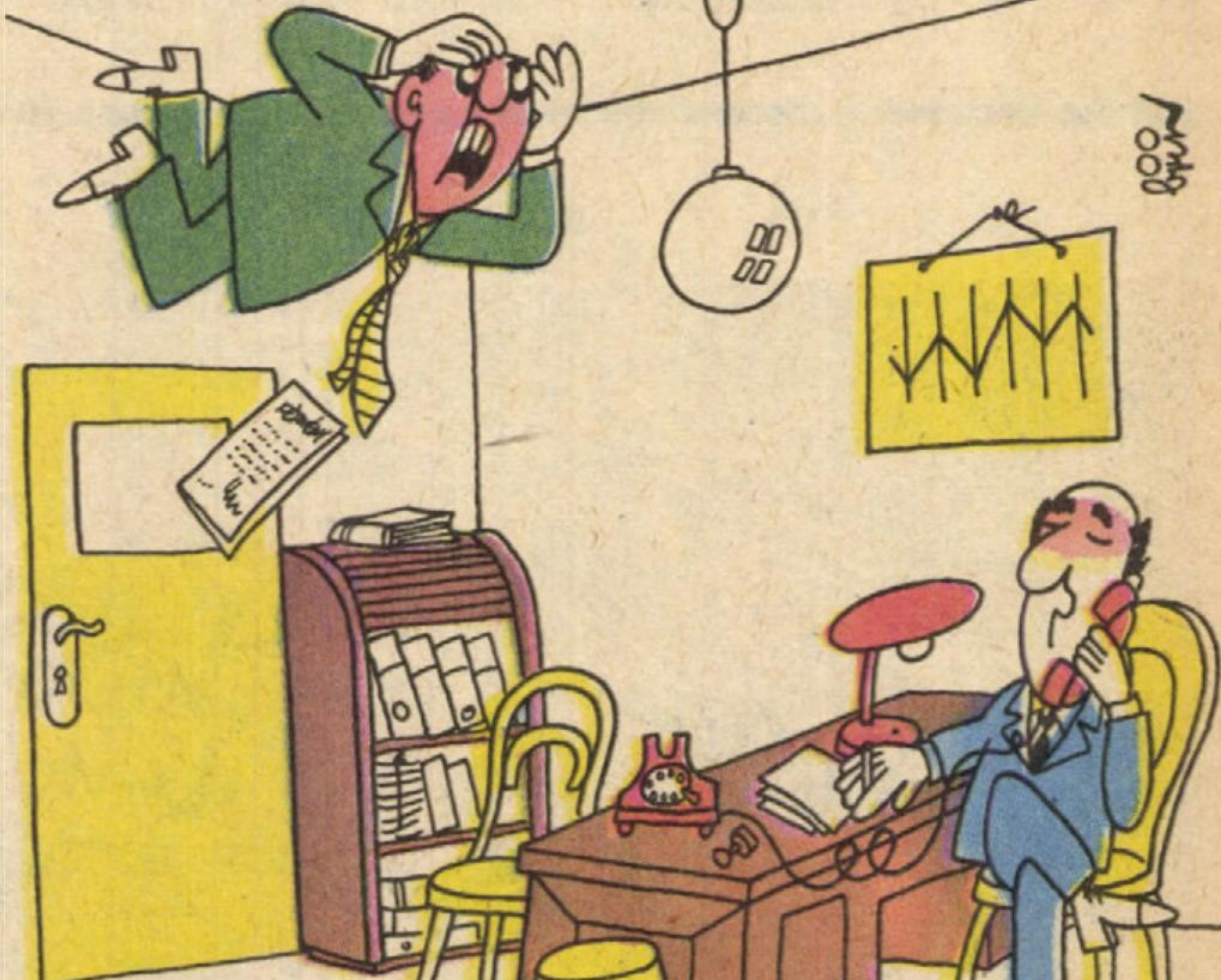

– Sajnos, be kell fejeznünk, drágám. Már megint a plafonon van egy ideges ügyfél . . .

A KOMPUTER

A drámaíró tűnődve simogatta kis kecskeszakállát.

— Nem tudom — mondta. — A dolog határozottan érdekes. Valahogy azonban... tudja az ördög...

— Gondolja meg, Mr. Shakespeare — kiáltott az ügynök. — Gondolja csak meg! Ez a komputer 16 millió szót ír le naponta.

— Nem nagy ügy — mondta Mr. Shakespeare. — Annyit én is leírok. 16 millió szóhoz nekem nem kell komputer.

— No, álljon meg a menet — kiáltott Burbage, a Globe színház igazgatója. — Te is tudod, Vilmos, hogy estére új darab kell.

— Már megint? — siránkozott a drámaíró. — Hiszen ott a Macbeth.

Az igazgató földhöz vágta a cinkupáját.

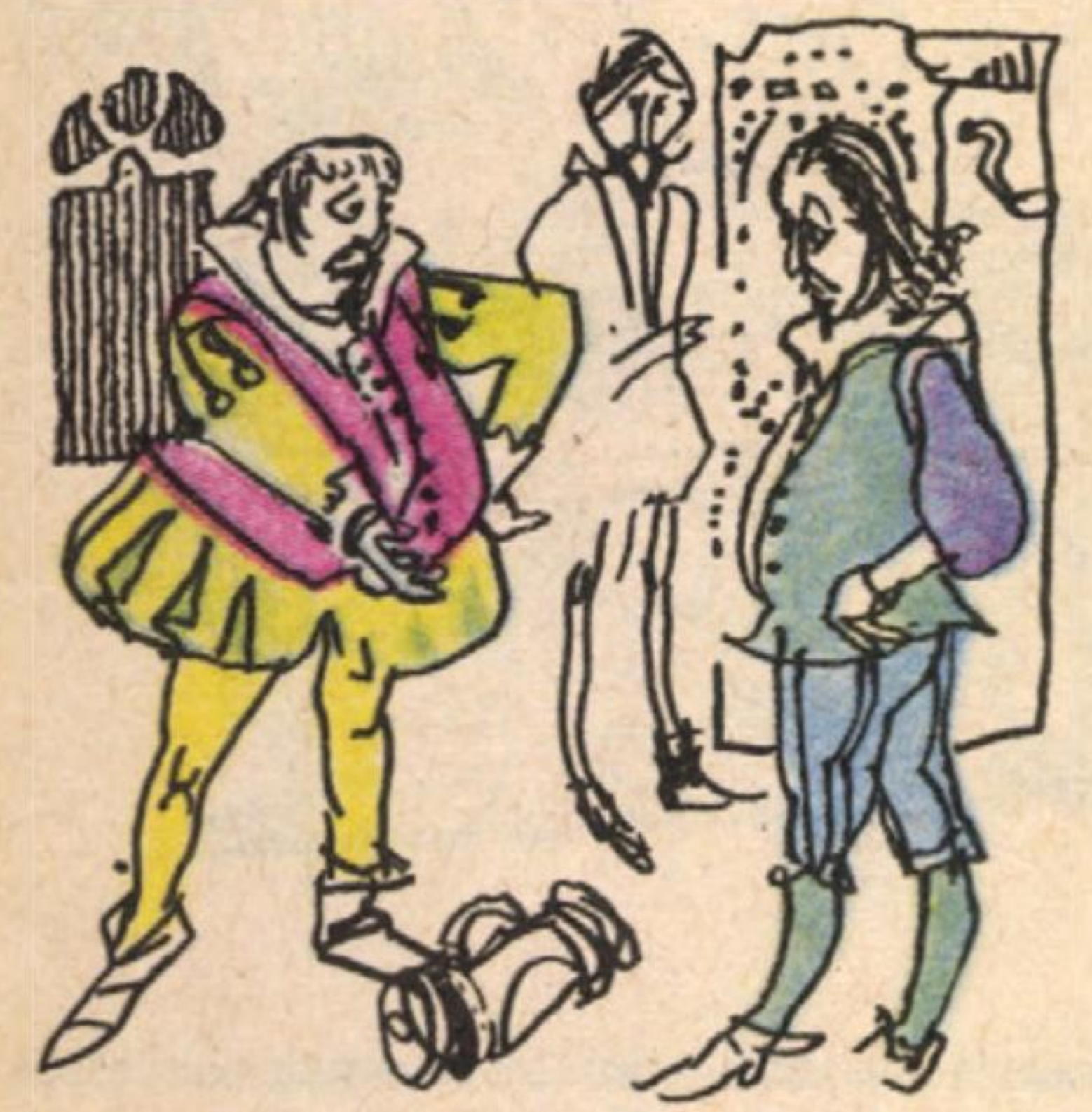

— Macbeth! — kiáltotta. — Macbeth! Mindig a Macbethtel jössz. A Macbeth tegnap este befejezte hosszú és dicsőséges pályafutását. Nem panaszkodom, szép kasszasiker volt, nagy széria. Hiszen három előadást eddig még egyetlen darabunk sem ért meg. De ma este újra ki kell nyitnunk a kapukat, ember. Hogyan állsz a Hamlettal?

A drámaíró behúzta a nyakát.

— A harmadik felvonás közepén tartok.

Burbage feje hirtelen élénk lila lett a méregtől. Kirántott tőrrel rohant a drámaíróra, úgy kellett leráncigálni Shakespeare nyakából.

— Ingyenélő — hörögte. — Léhűtő. Reggel óta dolgozol és még csak a harmadik felvonásnál tartsz? Esküszöm, megüt a guta. Egy árva penny nem sok, annyi előleget sem látsz tőlem.

A drámaíró a földhöz vágta a pennát, meg a kalamárist, aztán felegyenesedett. Az arca sápadt volt, mint a gyertya.

— Akkor írjon neked darabot: Ben Jonson. Vagy Francis Bacon.

— De fiúk! De fiúk! — kiáltott az ügynök. — Mire jó ez a torzsalkodás? Itt a komputer, az segít a maguk baján. Tessék, egy próba bárkit meggyőz. Ön, Mr. Shakespeare betáplálja az eszméit és másodpercek leforgása alatt kész szöveget kap. Nos?

— Hát üsse kő — mondta a drámaíró. — No, nézze csak, barátom. A darab leglényegesebb pontjához értem. A címszereplő hosszú monológban adja hírül kétségeit, vívódásait. A bemondás megvan. „Lenni, vagy nem lenni." A szövegnek tehát ezzel kell kezdődnie. Aztán forduljon elő benne a szív keserve, a hivatal packázása, az álom és... ja igen... hogy fegyvert kell ragadni a tengernyi kín ellen.

— Várjon, felírom — kiáltott az ügynök. — Tehát lenni, vagy nem lenni, fegyverragadás, tenger, álom, hivatal, packa, meg a szív keserve. Pofonegyszerű, uraim, úgyszólván gyerekjáték. Kérem, figyeljenek.

Megnyomott egy gombot, a gép kattogni kezdett, majd egy kis idő múlva sűrűn teleírt papírlapot bocsátott ki magából. A papiron ez a szöveg állt:

„Lenni,
Vagy nem lenni,
Jobb, ha csókom ellen fegyvert nem ragadsz
De még jobb, ha csókra tenger csókot adsz
S tőlem soha semmit te meg nem tagadsz
Álom
(De) nem packázom
Vár reánk az anyakönyvi hivatal
A szív keservén lesz ott csuda diadal
Mert az ember, uccú, egyszer fiatal."

A jó ritmusú dalocska később egy Ann Hathway nevű énekesnő előadásában megnyerte a stratfordi táncdalfesztivál nagydíját. A Pepita Antennát maga I. Erzsébet nyújtotta át a szerzőnek. A szöveg írót óriási tapsvihar köszöntötte. De Mr. Shakespeare valahogyan mégsem látszott boldognak.

Peterdi Pál

DÁVID ÉS GÓLIÁT

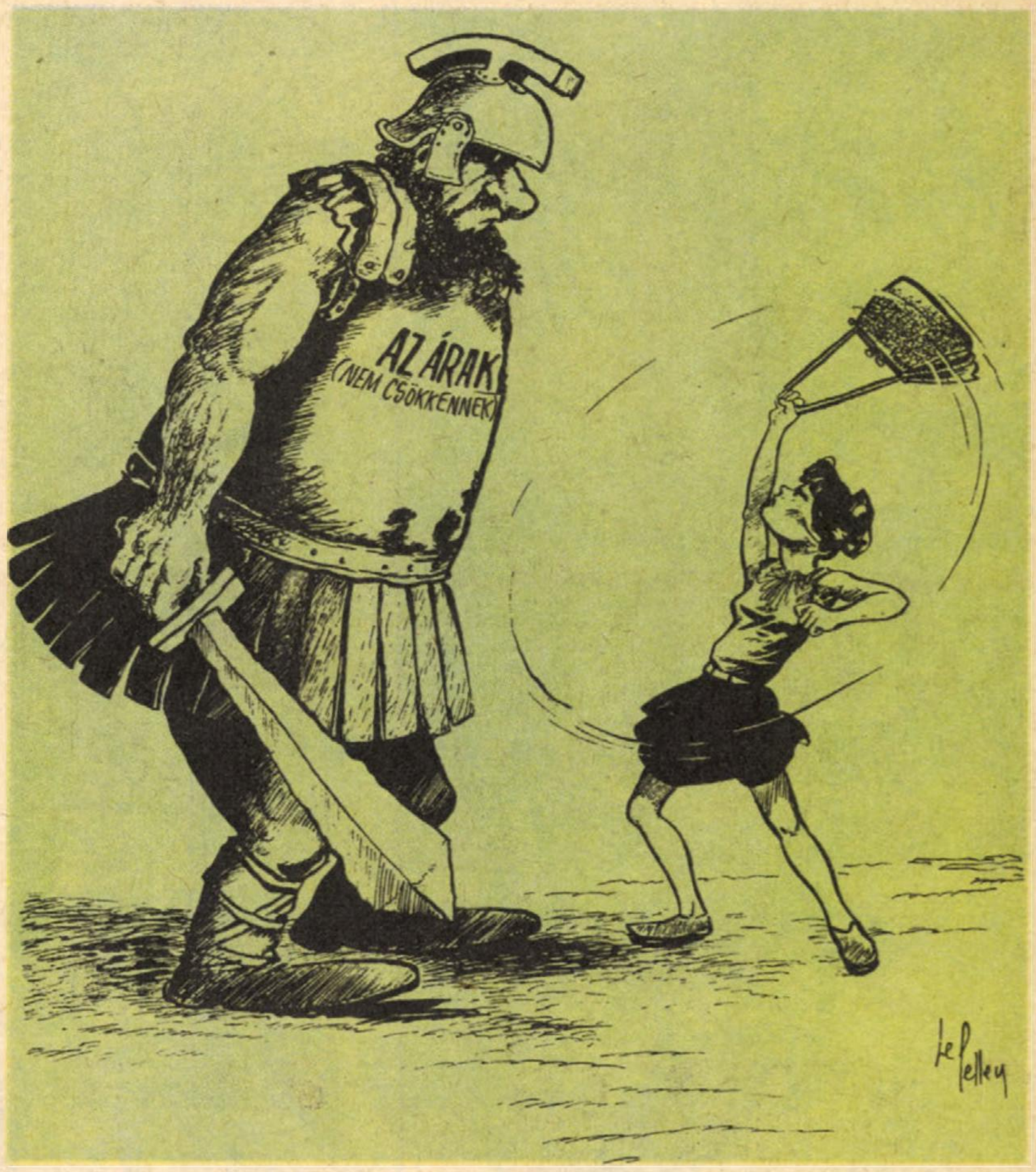

avagy
az amerikai háziasszony és az árak.
(„The Christian Science Monitor", USA)

CSATORNAJAVÍTÁS

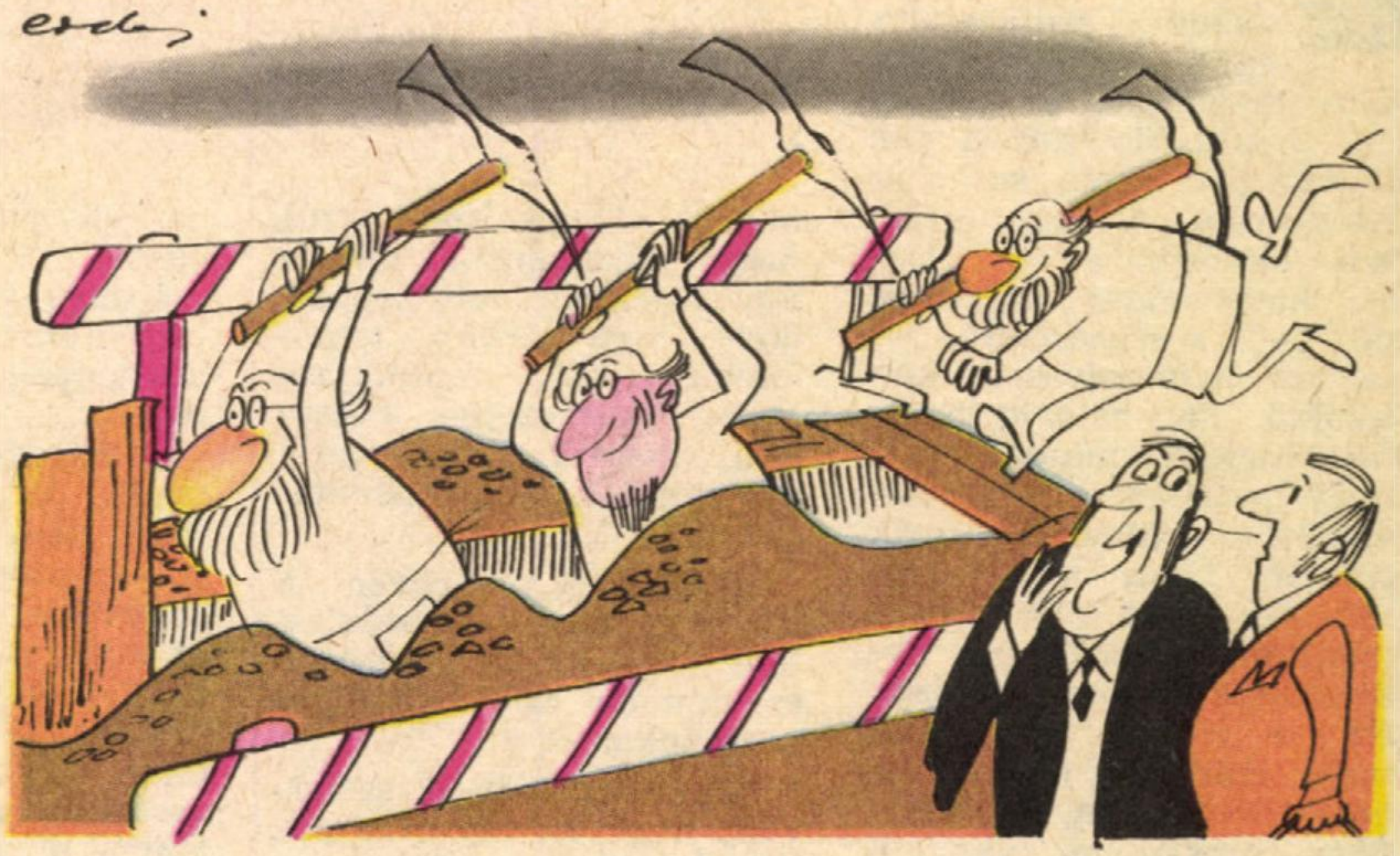

– Maguknál nincs munkaerőhiány?

– Nincs. Ha kevés a munkaerő, értesítjük a régészeket: megtaláltuk Attila sírját.

EZ LESZ A SZÉP VILÁG

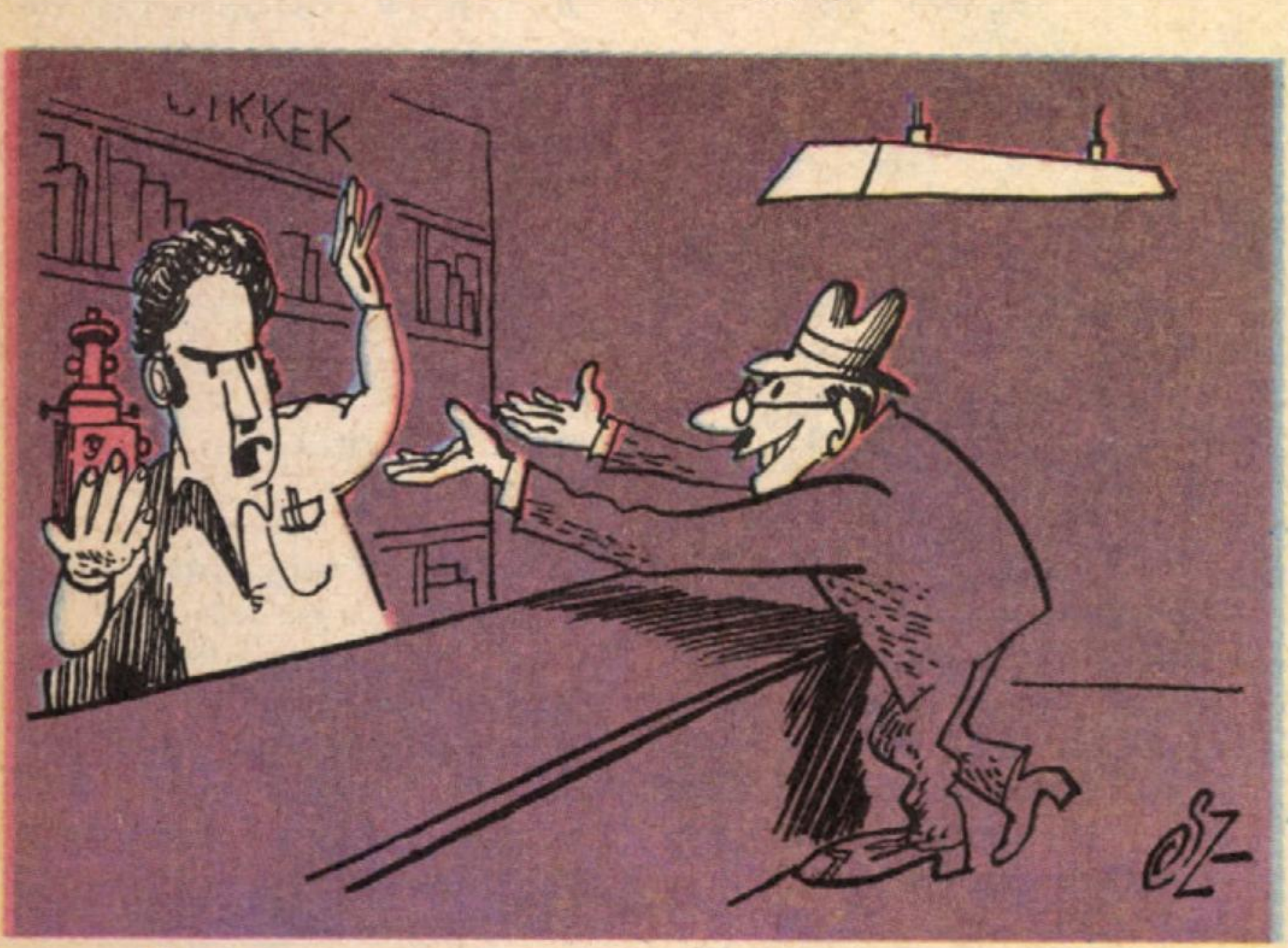

– Ennek van egy kis hibája, ezt inkább exportáljuk!

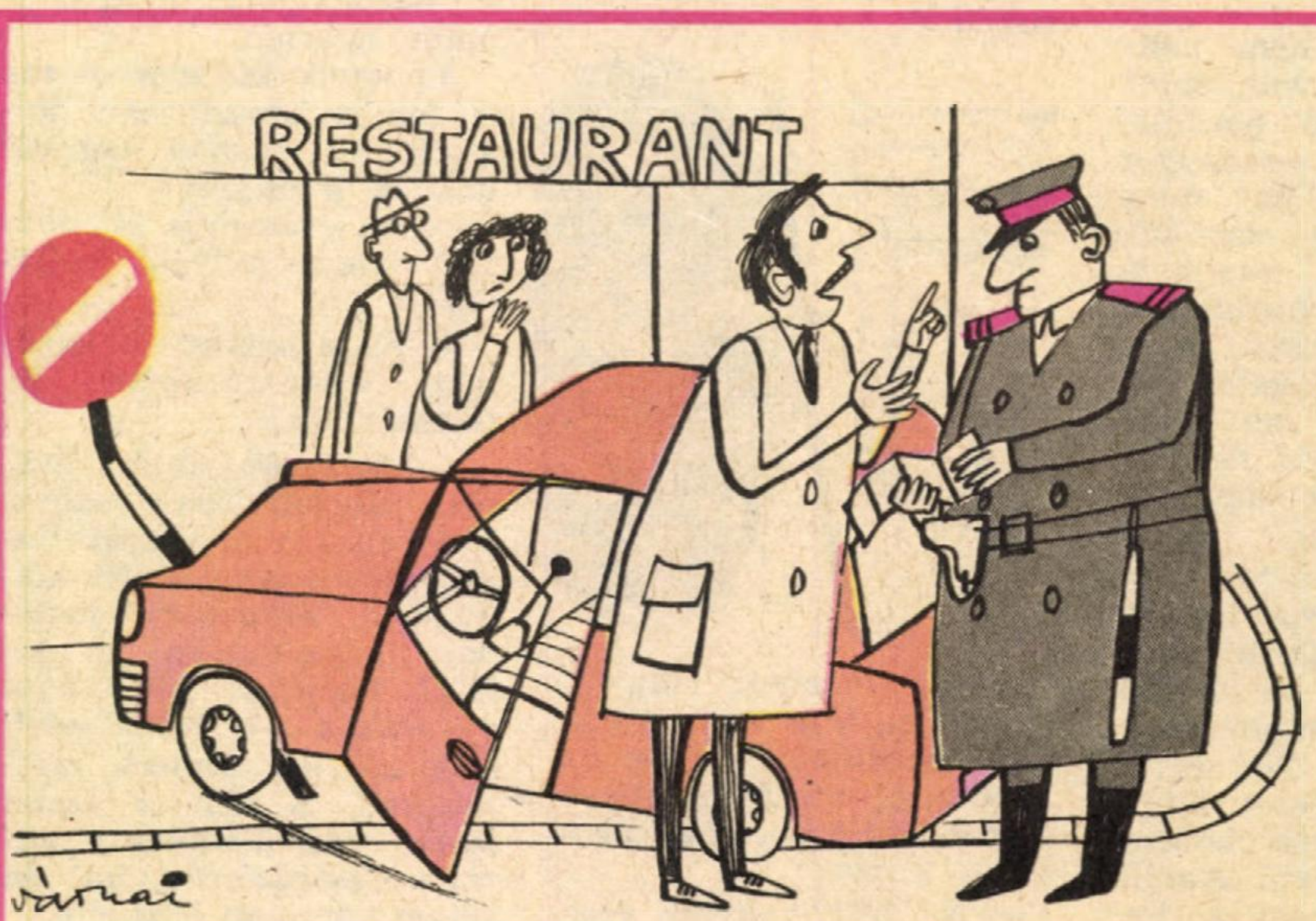

KARAMBOL UTÁN

– Legyen elnéző, rendőr elvtárs! Ma reggel kaptam meg a jogosítványomat, és azóta egy balesetem se volt. Ez az első...

Három írókarikatúra

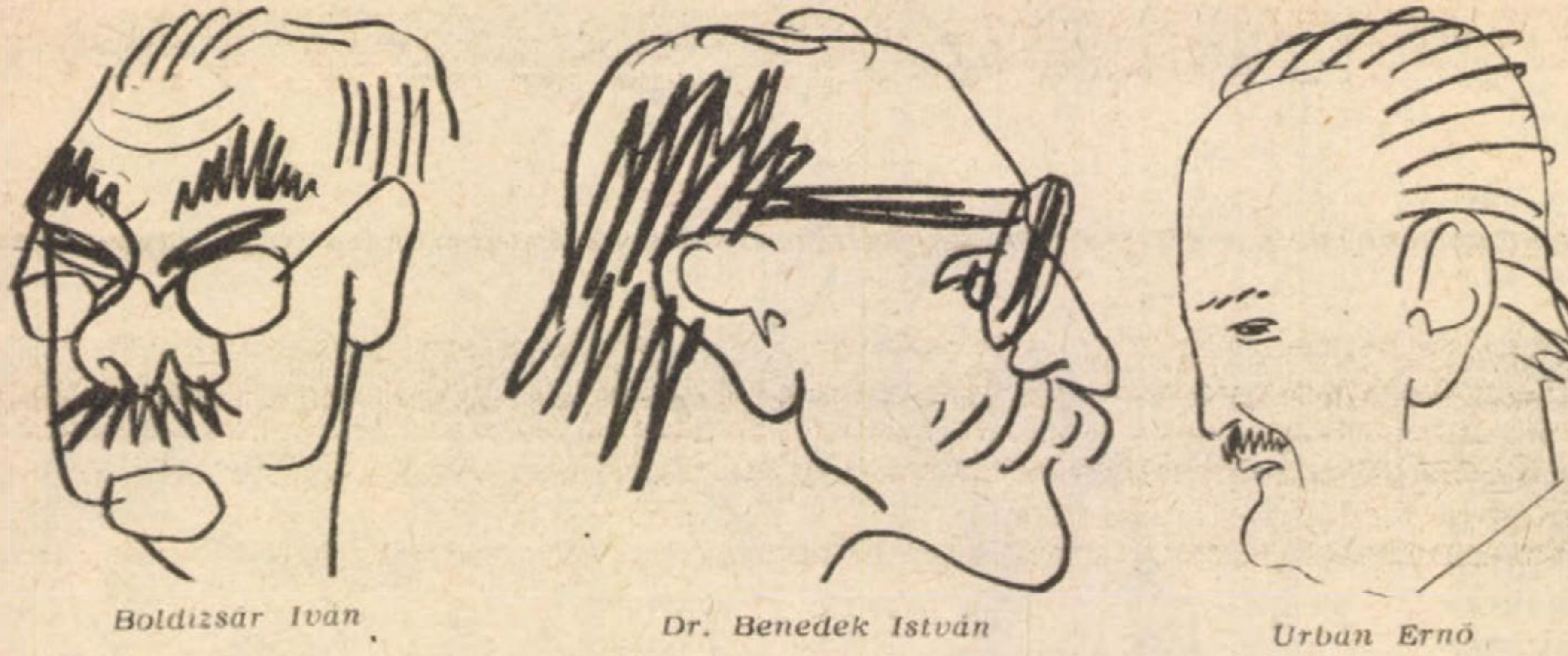

Boldizsár Iván

Dr. Benedek István

Urban Ernő

Rózsahegyi György: „Új magyar Parnasszus" című, most megjelent karikatúra-albumából. *(Pannónia Könyvkiadó)*

A NAGY CSEL

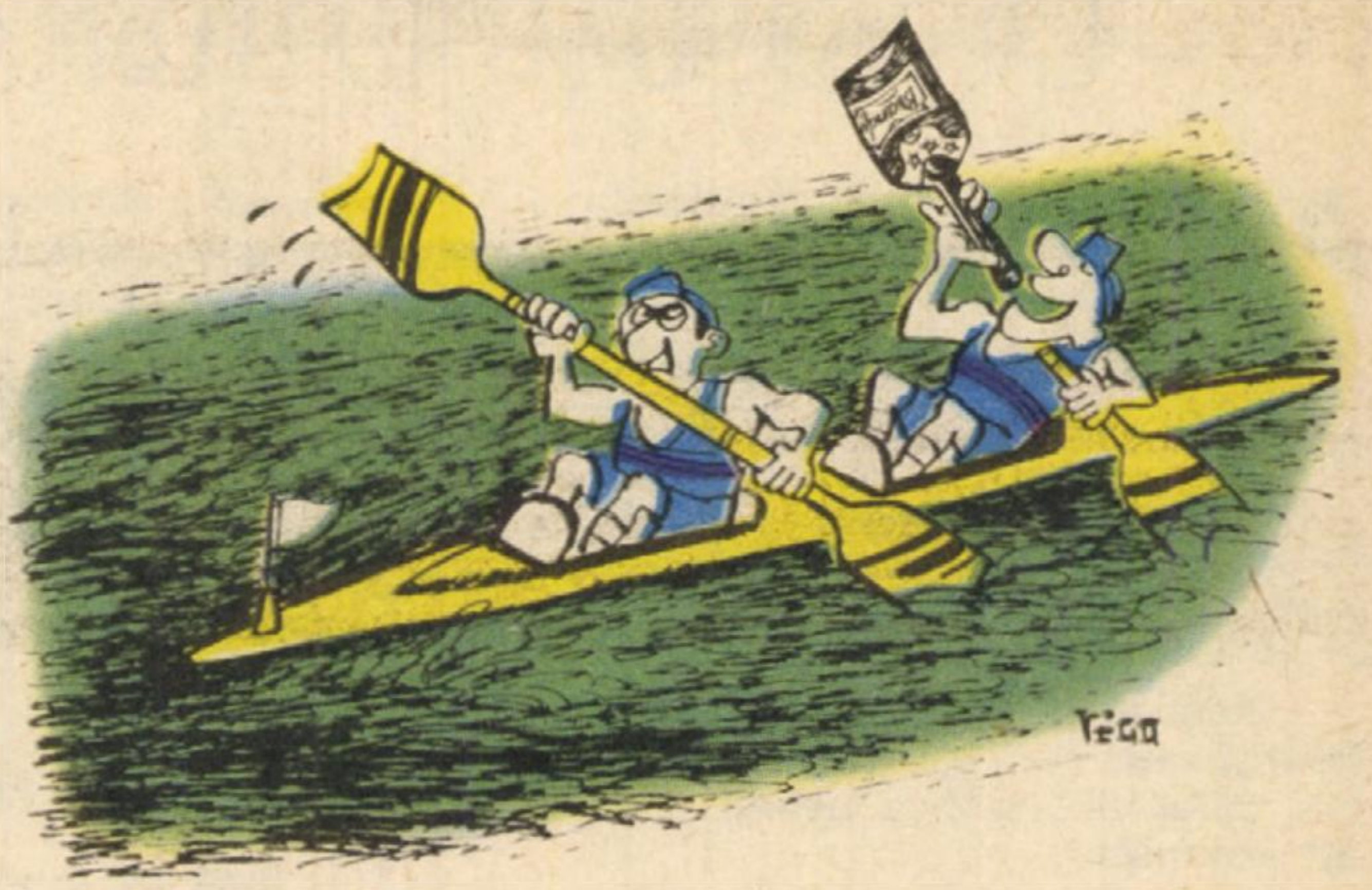

PRECIZ ZSOLDOS

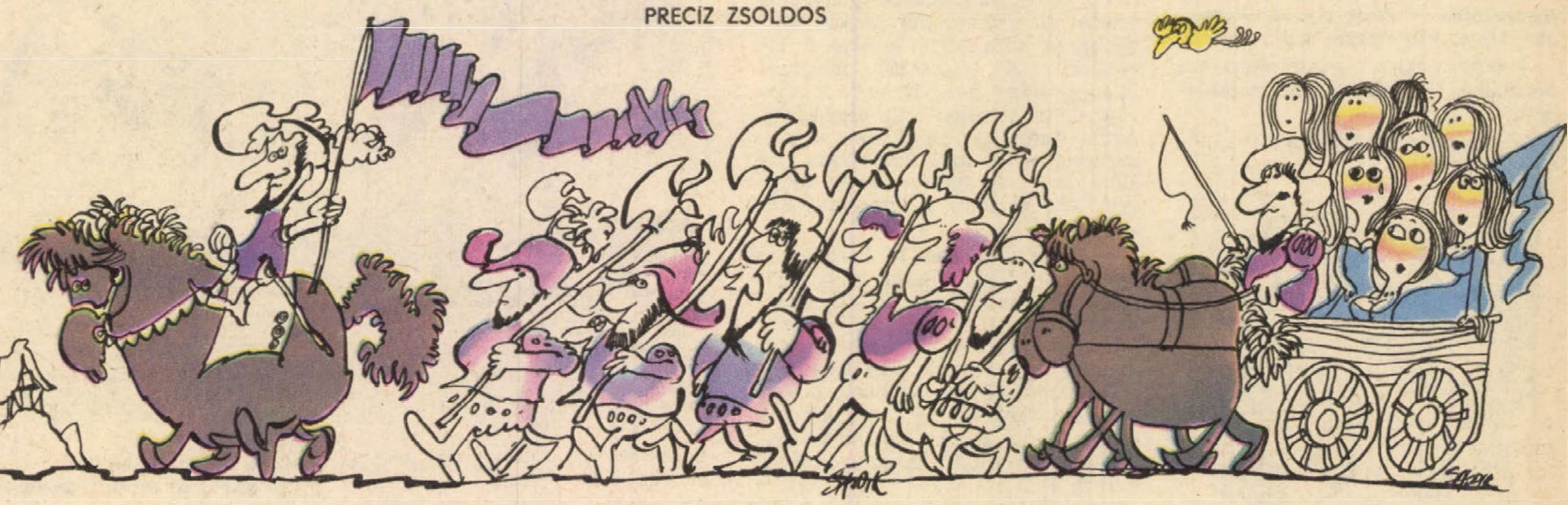

– Régi szép idők, amikor még 2,5 nő jutott fejenként a hadizsákmányból. A legfrissebb statisztika szerint csak 1,8 jut . . .

TÖRTÉNETEK A MAMÁRÓL

Egyszer, amikor a tévében szerepeltem, egy mellékmondatban megemlítettem, hogy egy valaki biztosan el van ragadtatva tőlem, és ez az édesanyám. Számos kritikus minősítette ezt olcsó és hatásvadász fogásnak, de — szerencsémre — anyám nem olvasott kritikákat, így hetekig büszkén mesélte mindenkinek, hogy beszéltek róla a televízióban. Most, Anyák Napján, ismét róla mesélek, de most már az a mentségem sincs, hogy neki akarok örömet szerezni. Ezt a cikket már nem tudja boldogan megmutatni a Közértben, a budai Fény presszóban vagy a Frankel Leó utcai csúf bérházban . . .

*

Anyám soha nem politizált. Vallásos volt, mint a legtöbb hozzá hasonló, nagyon szegény asszony; a felszabadulás előtt, mint egyszerű óbudai varrónő, csak az istentől remélhette sorsa jobbra fordulását. Egy cél vezette csak: „úriembert" akart nevelni belőlem. Kerüljük az olcsó élcek buktatóit és ne firtassuk, hogy ez mennyiben sikerült neki.

1949-ben felvettek az egyetemre. Nagyon boldog volt és forró imában mondott köszönetet a budai Ferences templomban, Szent Antalnak. Felesleges lett volna kísérletet tenni arra, hogy megértessem vele: a szent életű Antal, a szegények gyámola tehet a legkevésbé arról, hogy egyetemista lettem. Egy fájdalma volt csupán, hogy nem jártam templomba, sőt, mindenféle olyan szervezetbe léptem, melyről ő csak annyit tudott, hogy istentagadók.

— Meglásd, megver a jóisten, mert elfordultál tőle! — korholt állandóan és minden este helyettem is imádkozott.

Ebben az időben szokás volt, hogy az egyetem politikai vezetése környezettanulmányokat végeztetett a hallgatók otthonában, baráti, családi körében. Jó előre figyelmeztettem anyámat:

— Ha kijönnek, vigyázz! Mondd el, hogy nem iszom, nem éjszakázom, aztán, ha politikáról beszélnek, nyugodtan valld be, hogy nem értesz hozzá . . .

— Ne félj, kisfiam, csupa jót mondok rólad — ígérte.

Utólag rekonstruáltam a történteket. Anyám mindenképpen segíteni akart rajtam.

— Higgyék el az urak, csuda jó gyerek az én fiam. Nem iszik, nem lumpol, minden este a tankönyveket bújja. És az uraknak azt is elmondom, mert olyan tisztességes arcuk van, hogy az én fiam még ma is minden vasárnap elmegy a templomba és sosem mulasztja el az esti imát. Azért is segíti a jóisten . . .

A káderesek elmentek, ő imádkozott egy sort, hogy a hazugságért bűnbocsánatot nyerjen.

Az egyik káderes — ma is fontos beosztásban dolgozik — másnap behívatott az irodájába:

— Az édesanyja elmondta, hogy milyen vallásos . . .

— Az a helyzet — kezdtem magyarázkodni, de félbeszakította . . .

— Horthyék utolsó évében illegalitásban éltem. Vidéken ért a felszabadulás. Pestre egy szovjet alakulattal érkeztem, melynek parancsnoka a kis GAZ kocsiján vitt haza anyámhoz, aki hálát adott a jóistennek, amiért hazavezérelt. A szovjet tisztet pedig megajándékozta azzal a rózsafűzérrel, amit én értem koptatott fényesre . . .

— Nagy szerencsém volt, hogy egy ilyen rendes káderes jött hozzánk — mondtam este anyámnak. — Különben rosszul is járhattam volna . . .

Anyám büszkén mosolygott: — Imádkoztam, hogy egy igazi úriembert küldjenek. És az isten meghallgatott . . .

*

Első szerelmemnek a világfit akartam játszani. Fényes ruhámat anyám kissé felgőzölte, valamelyik barátom kölcsön adott egy elegáns nyakkendőt, egy másik pedig egy viszonylag jó fekete cipőt. Zsebemben az órám zálogcédulájával és az így nyert nem túl magas készpénzvagyonnal elvittem a lányt az akkor legdivatosabb éjszakai lokálba. Igyekeztem úgy viselkedni, mint aki otthon van az ilyen helyeken. Éjfél felé — éppen a parketten roptuk az akkor divatos szvinget — észrevettem, hogy anyám a bejáratnál áll, majd felfedez a forgatagban és igyekszik túlkiabálni a zenét:

— Feri! Gyere csak ide . . .

A lányt nem hagyhattam a parkett közepén, kifelé kormányoztam tehát. Be akartam mutatni anyámnak, aki kopott ruhájában felettébb disszonáns látványt nyújtott. A fél lokál minket nézett. Anyám azonban nem vett tudomást a lányról.

— Mit képzelsz? Eljössz ilyen időben pulóver nélkül? És ha megfázol, ápolhatlak! Azonnal vedd fel! — pattogott és hóna alól elővette az újságpapírosba csomagolt, stoppolt kötött kabátot. Aztán — választ nem várva — elindult a kijárat felé. De az ajtóból még visszaszólt:

— Aztán ne ugrálj, mert kimelegszel, és ha megtudom, hogy cigarettáztál, ne kerülj a szemem elé . . .

A lány, aki eddig csodálattal csüngött rajtam, kinevetett és egy fél óra múlva otthagyott.

Utólag derült ki, hogy anyámnak volt igaza. Azóta több tucat férfit elhagyott, pedig azok után nem is vitték újságpapírban a pulóvert.

*

— Humorista lettél, kisfiam? Pedig én mindent elkövettem, hogy vigyed valamire. Mi lesz veled, ha én egyszer lehunyom a szemem? . . . Még nem késő: kellene valami mesterséget tanulnod . . .

Sajnos késő.

Ősz Ferenc

IS-EMBER

Rég nem látott barátommal találkozom és meglepődöm: korábban gondterhelt vonásai kisimultak, csupa nyugalom, higgadtság, egyensúly, harmónia az egész ember.

— Remek színben vagy — mondom. — Üdülni voltál valahol?

— Miért kellene üdülni valahol ahhoz, hogy az ember jól érezze magát? — tágítja rám a szemét. — Annak köszönhetem, hogy kiépítettem magamban az is-ember filozófiáját.

— A kis-emberét, mondod — vetettem közbe.

— Nagyon kérlek ne halld félre a szavamat. Egyáltalán nem vagyok kis-ember. Van munkahelyem, van munkaköröm, van fizetésem, pontosan a középarányosa annak, amit erre a kollektív „tól-ig" előír.

— Akkor tehát...

— Megpróbálom elmagyarázni — szól gőgösen —, még te is meríthetsz a tanulságaiból. Tehát képzelj el — mondjuk — egy nagy, erdei hangyabolyt. Az is amolyan vállalkozás, közösség a lét és fajfenntartás gondjainak egyfajta megoldására. Van egy királynő, azt nem mellőzik, de senki se irigyelje a sorsát, az a dolga, hogy meghatározott időszakokban, meghatározott tempóban csak rakja, csak rakja a tojásokat, az utánpótlást, az utódokat. A többi, amelyik melózik, szintén elmondhatja magáról, hogy ő is hangya. „Is-hangya" — érted már? Elnézem olykor egyiket-másikat, amint szakadásig cipel valamit a hátán. Ilyesmi vagyok én is, amikor a világ végére elmegyek valami anyagért, amire épp szüksége van a vállalatnak.

— Ez a dolgod, nemde?

— Pontosan. És ezzel rendben is lenne, noha az én hangyabolyomban nem egy királynő van, hanem sok: királynő-helyettes, alkirálynő, pótkirálynő, várományos királynő, és a többi.

— Jó, jó, folytasd.

— Szóval semmi baj. Mi közöm hozzájuk, felőlem marakodhatnak egymás között. Én elvégzem a magam dolgát, jól-rosszul, mindenesetre a legjobb igyekezettel, becsületesen.

— Hát akkor...?

— Hát akkor a baj ott kezdődik, hogy a munkám csak hasznos, de nem látványos. Ha mindent elvégzek, amit kell, az pontosan 100 százalék, egy százalékkal sem több. És nem is lehet több, mert akkor valamit, fölöslegesen, duplán kellene megcsinálnom. Ez az éppen csak 100 százalék az, ami nem mutatkozik, amit nincs olyan királynő, aki észrevenne. Ahhoz, hogy észrevegyék más is kellene. De, mint Ady mondotta volt, sem rokona, sem ismerőse nem vagyok, már mint én sem vagyok senkinek, ami jó is, mert magamnál is utálnám a protekciót. De nem vagyok „pajtikám"-ja se senkinek, semmi tehetségem a „testvéri" kapcsolatokhoz. Ez pedig már baj. Két-három kolléga körében hagyján, de szélesebb körben undok, unalmas fráter vagyok. Értekezleteken nem szólalok fel, mert amint felkelnék, elvörösödnék a fülem és ez ronda. Néha össze kell jönni és ilyenkor nem mondok jókat, amin röhögni lehet, de nem mondok rosszakat sem olyanokról, akik történetesen nincsenek jelen. Még egy nyamvadt ultipartira sem vagyok jó. „Lehet így élni...?" — ezt nem én mondom. Rólam mondják...

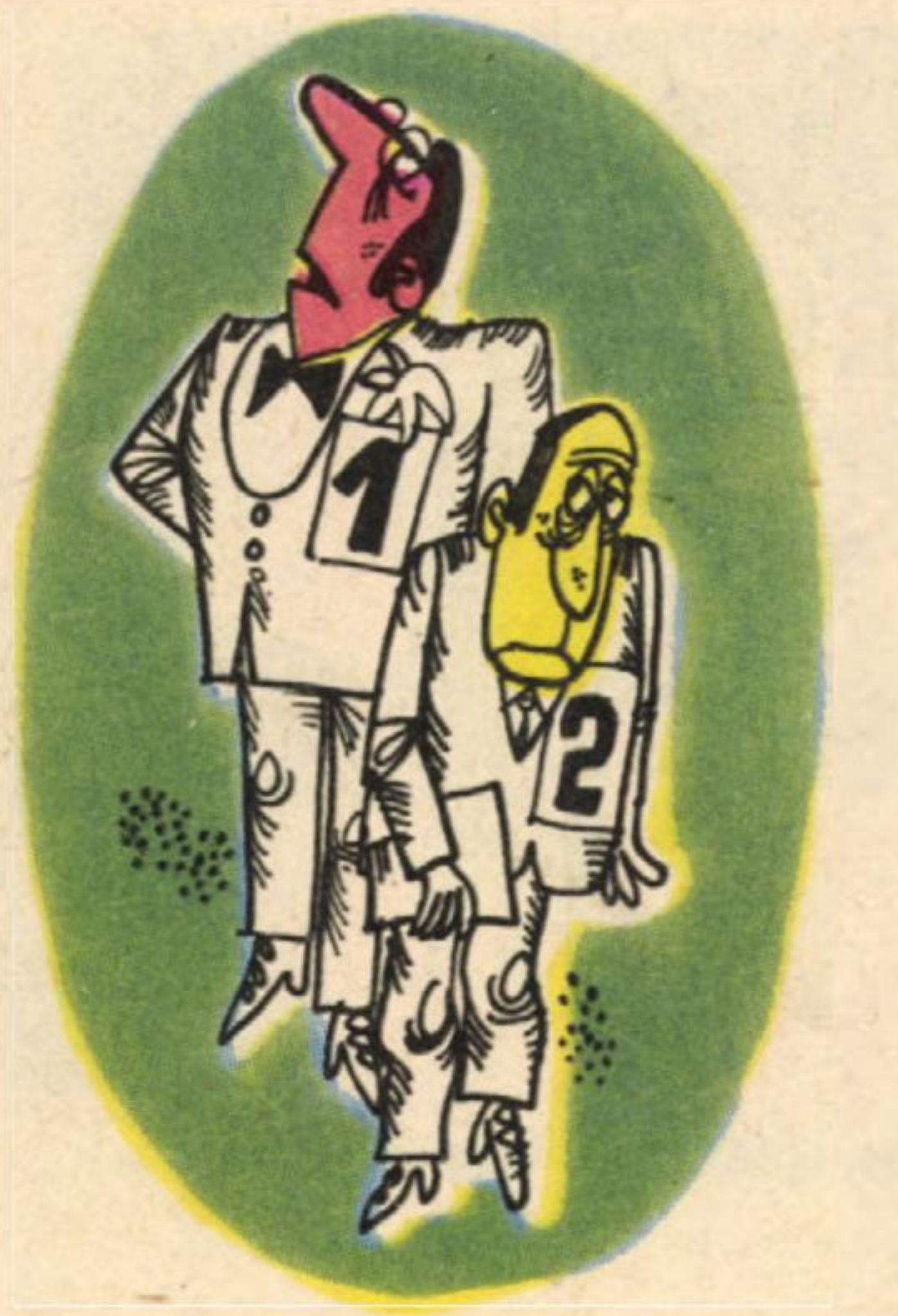

— Még mindig igen jó társaság lehetsz saját magadnak — jegyeztem meg.

— Vagyok is. És ezzel meg is érkeztünk az első „is"-hez. Én is vagyok, én is vállalati vagyok, én is valaki vagyok. Ha nem is néznek el a fejem felett, ha nemcsak egyszerűen mellőznek, kihagynak, számba se vesznek, akkor is legfeljebb csak azok közé tartozom, akik majd legközelebb... Ma pénzért, holnap ingyért, a szólásmondás szerint. Szinte hallom, amint felbukkan a nevem és mondják: igen, itt van ez is. Ilyen is-ember vagyok én.

— Ez a filozófia?

— A filozófia ott kezdődik, amikor szabad akaratommal belátom mindennek a szükségszerűségét. Ahhoz, hogy valaki kiemelkedhessék, szükség van arra a körre, amelyből kiemelkedik. A kitüntetésnek akkor van értelme, ha vannak, akiket nem tüntetnek ki. Az előlépésnek az a lényege, hogy vannak, akiknek elébe lépnek. Ahhoz, hogy valaki többet kaphasson, kellenek olyanok, akik kevesebbet kapnak. Minden juttatásnak az a finomsága, hogy ugyanabból másnak nem jut. Ahhoz, hogy egyesek létezhessenek, szükség van kettesekre — ezeket képviselem én. Első csak úgy lehet valaki, ha van második. Az elsők föltételezik a többieket. Elsőkre nyilván szükség van, de nélkülünk nem lehetnének azok. Így vagyok én fontos és nélkülözhetetlen. Én vagyok a norma, a bázis, az alap, akihez képest több, vagy nagyobb valaki, több a fizetése, magasabb a prémiuma, gyorsabb az előhaladása. Én állok sort, amelyből kiléphetnek, ha egy tekintélyesség fölkeresi a vállalatot. Nekem köszönhetik, hogy az enyiménél is jobb a munkahelyi közérzetük. Én vagyok az ostorhegyese annak a tételnek, hogy nincs egyenlősdi. Egyébként tényleg ne is legyen...

— És ezt csak úgy hagyod? — háborgok.

— Hagyom? Ha háború lenne azt mondanám, hogy ők az elsők, a hősök, övék a dicsőség, de én, mint „is-ember" tudom, hogy a mögöttes sorokban sem kevesebb a tennivaló, ott sem kevesebb az életveszély. Ám béke van és én a békét hagyom. Ennek ellenében — engem is békén hagynak!

Ragyog és vidáman tovalejt.

Molnár Jenő Antal

A HÉT HAZAI HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

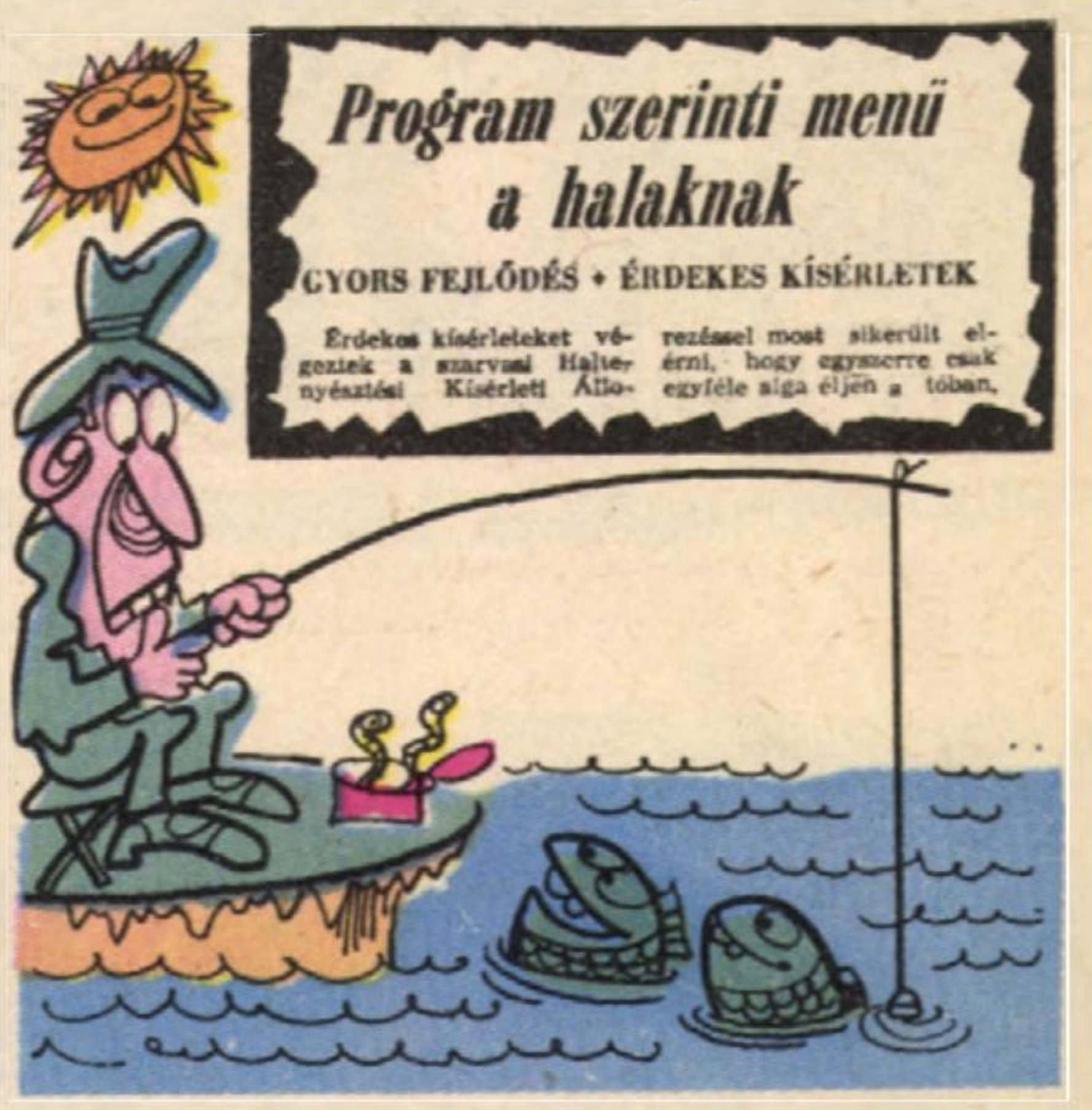

Program szerinti menü a halaknak
GYORS FEJLŐDÉS • ÉRDEKES KÍSÉRLETEK
Érdekes kísérleteket végeztek a szarvasi Haltenyésztési Kísérleti Állo- rezéssel most sikerült elérni, hogy egyszerre csak egyféle alga éljen a tóban,

– Ne fáradjon, uram, mi vendéglőben étkezünk.

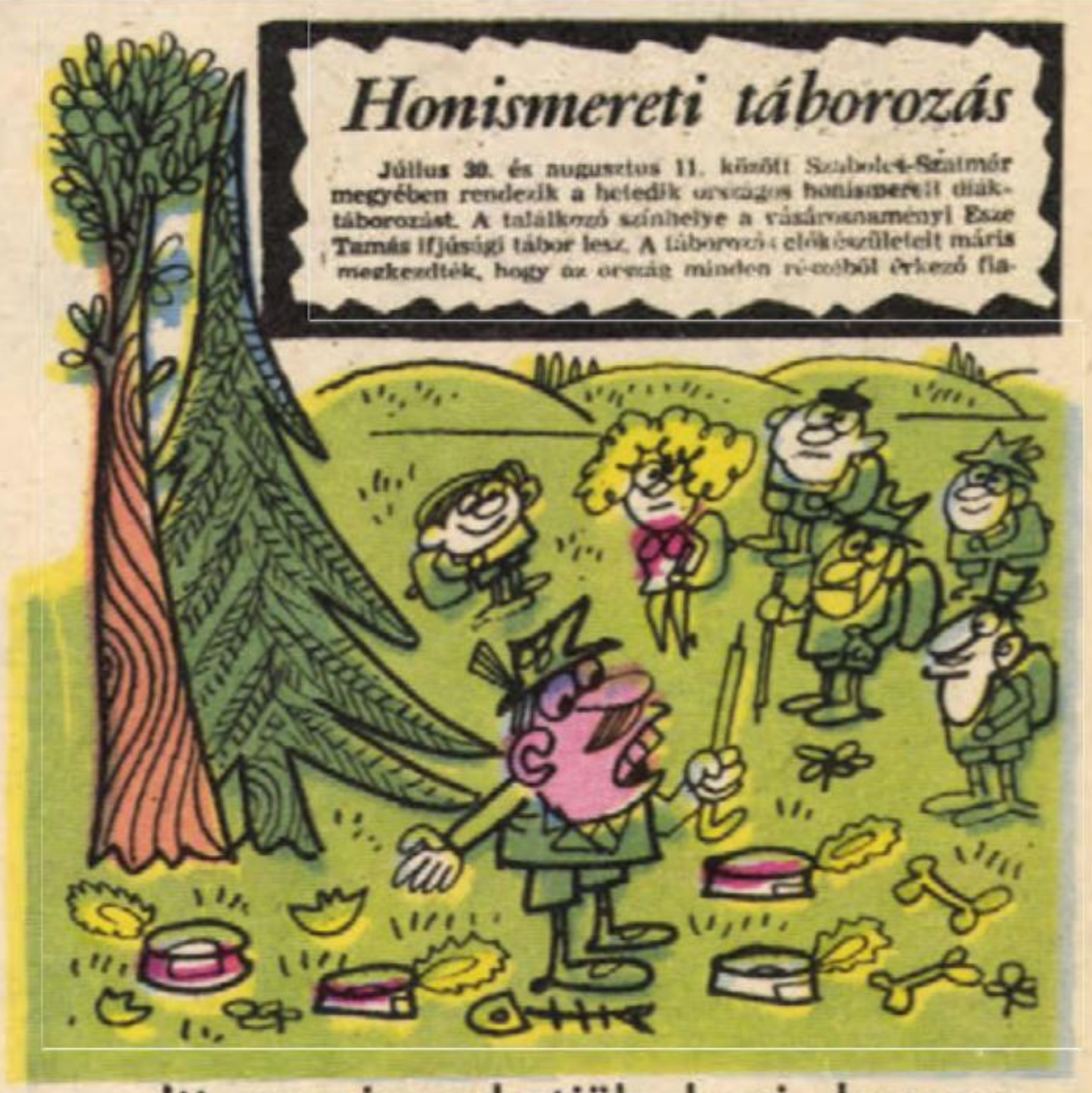

Honismereti táborozás
Július 30. és augusztus 11. között Szabolcs-Szatmár megyében rendezik a hetedik országos honismereti diáktáborozást. A találkozó színhelye a vásárosnaményi Esze Tamás ifjúsági tábor lesz. A táborozás előkészületeit máris megkezdték, hogy az ország minden részéből érkező fia-

– Itt megismerhetjük honi konzerviparunk termékeit.

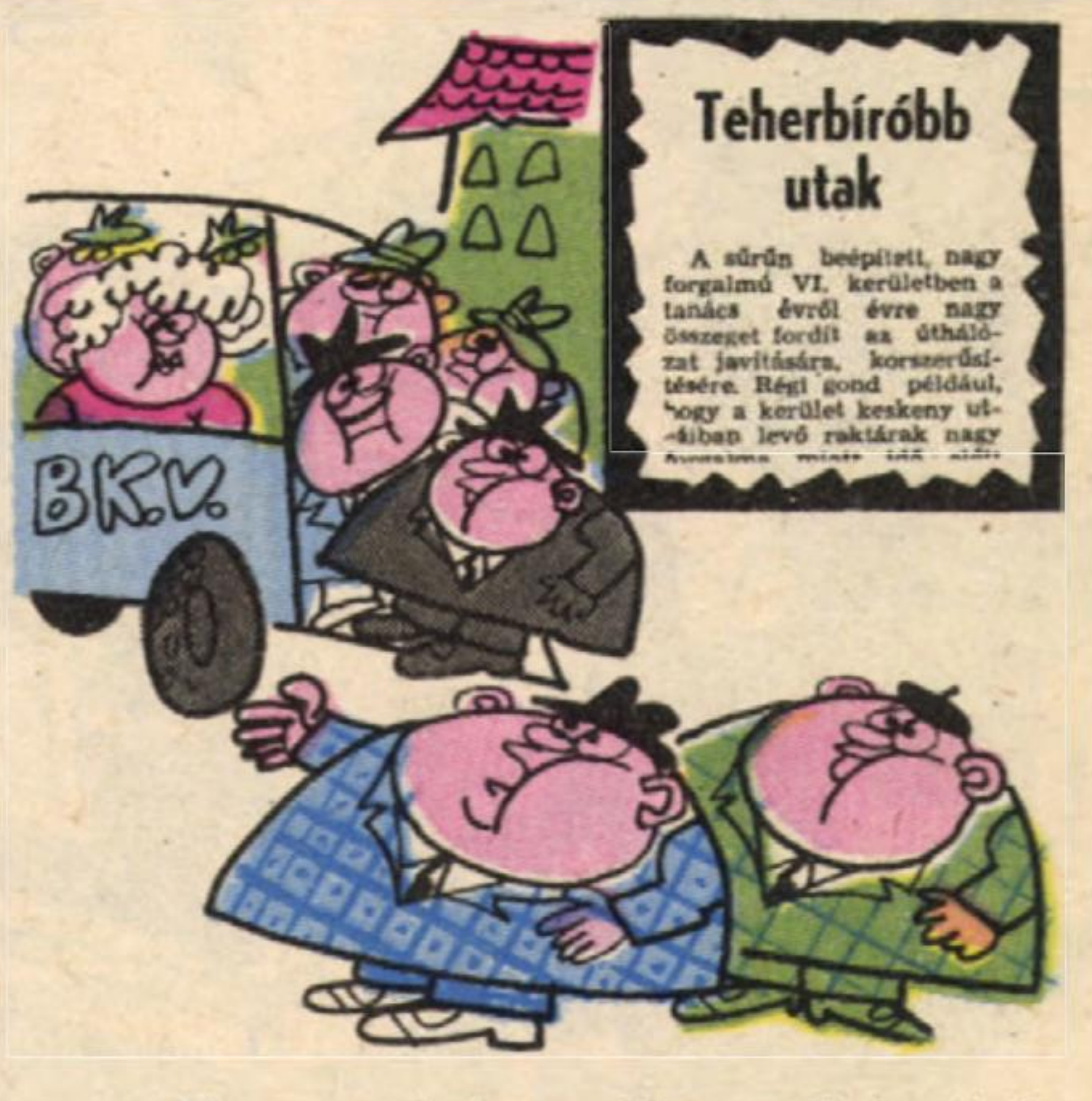

Teherbíróbb utak
A sűrűn beépített, nagy forgalmú VI. kerületben a tanács évről évre nagy összeget fordít az úthálózat javítására, korszerűsítésére. Régi gond például, hogy a kerület keskeny utcáiban levő raktárak nagy
B.K.V.

– Nagyon helyes. Ha eszünk, építsünk utat is hozzá.

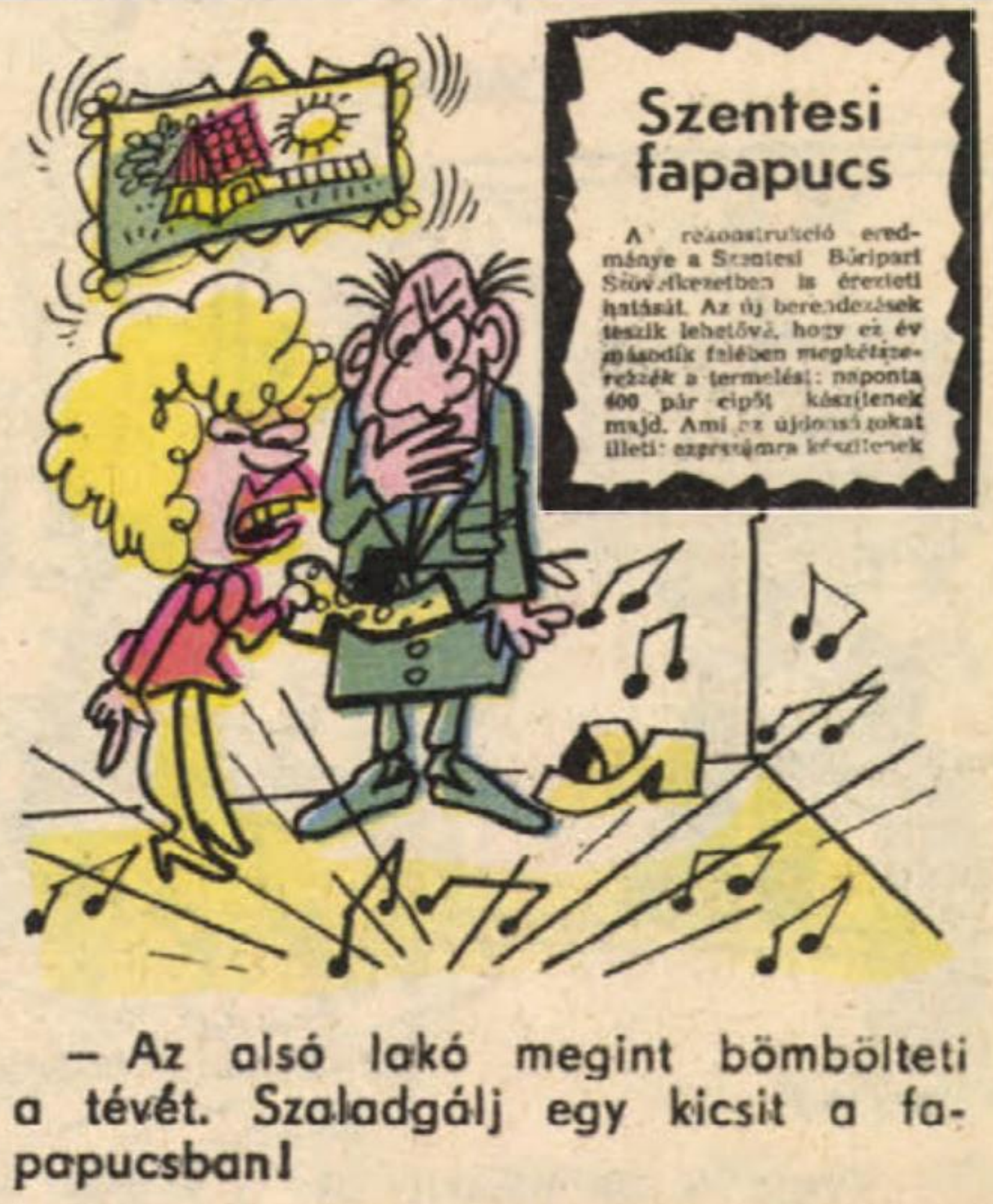

Szentesi fapapucs
A rekonstrukció eredménye a Szentesi Bőripari Szövetkezetben is érezteti hatását. Az új berendezések teszik lehetővé, hogy ez év második felében megkétszerezzék a termelést: naponta 400 pár cipőt készítenek majd. Ami az újdonságokat illeti: expresszómra készítenek

– Az alsó lakó megint bömbölteti a tévét. Szaladgálj egy kicsit a fapapucsban!

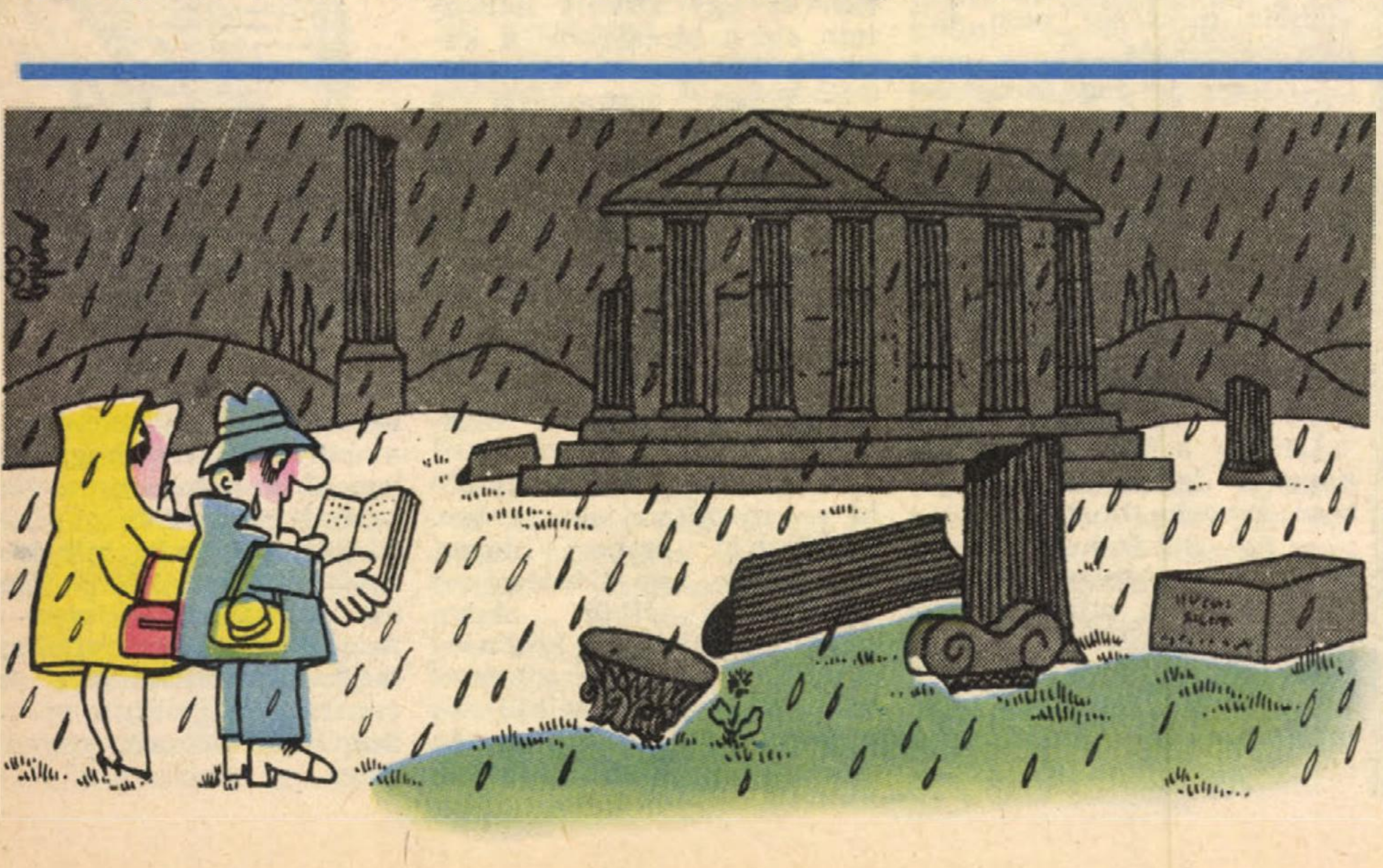

CSALÓDOTT TURISTÁK

– Érdekes, az útikönyvben az áll, hogy felejthetetlen látványt nyújtanak a szikrázó napsütésben fehérlő kétezer éves romok...

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Milyen produkcióval lépnének fel a cirkuszban?

Szűr-Szabó József:

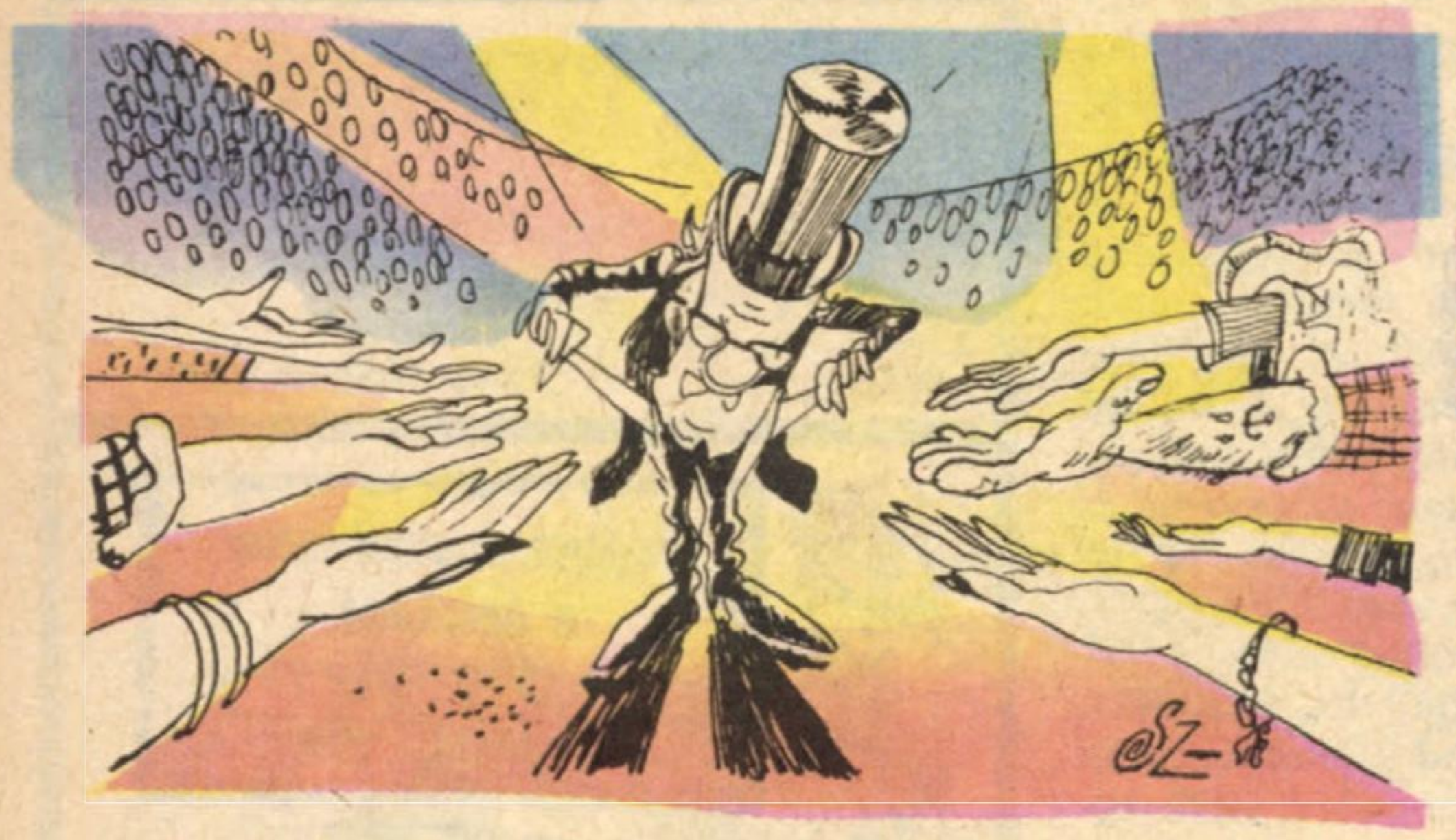

– Hipp-hopp, eltüntetném a fizetésemet!

Endrődi István:

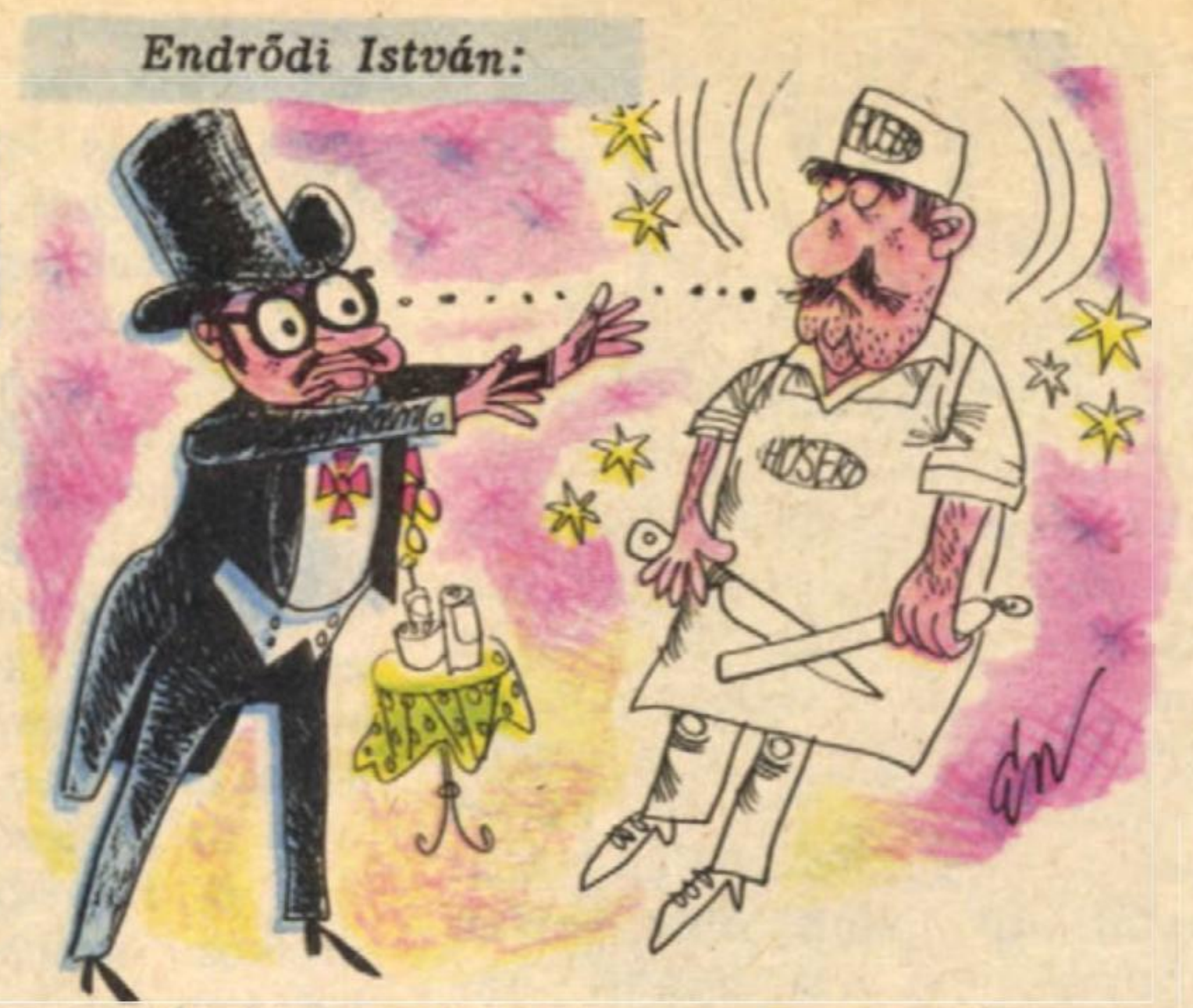

– Meghipnotizálnék egy hentest, hogy adjon velőscsontot!

Dallos Jenő:

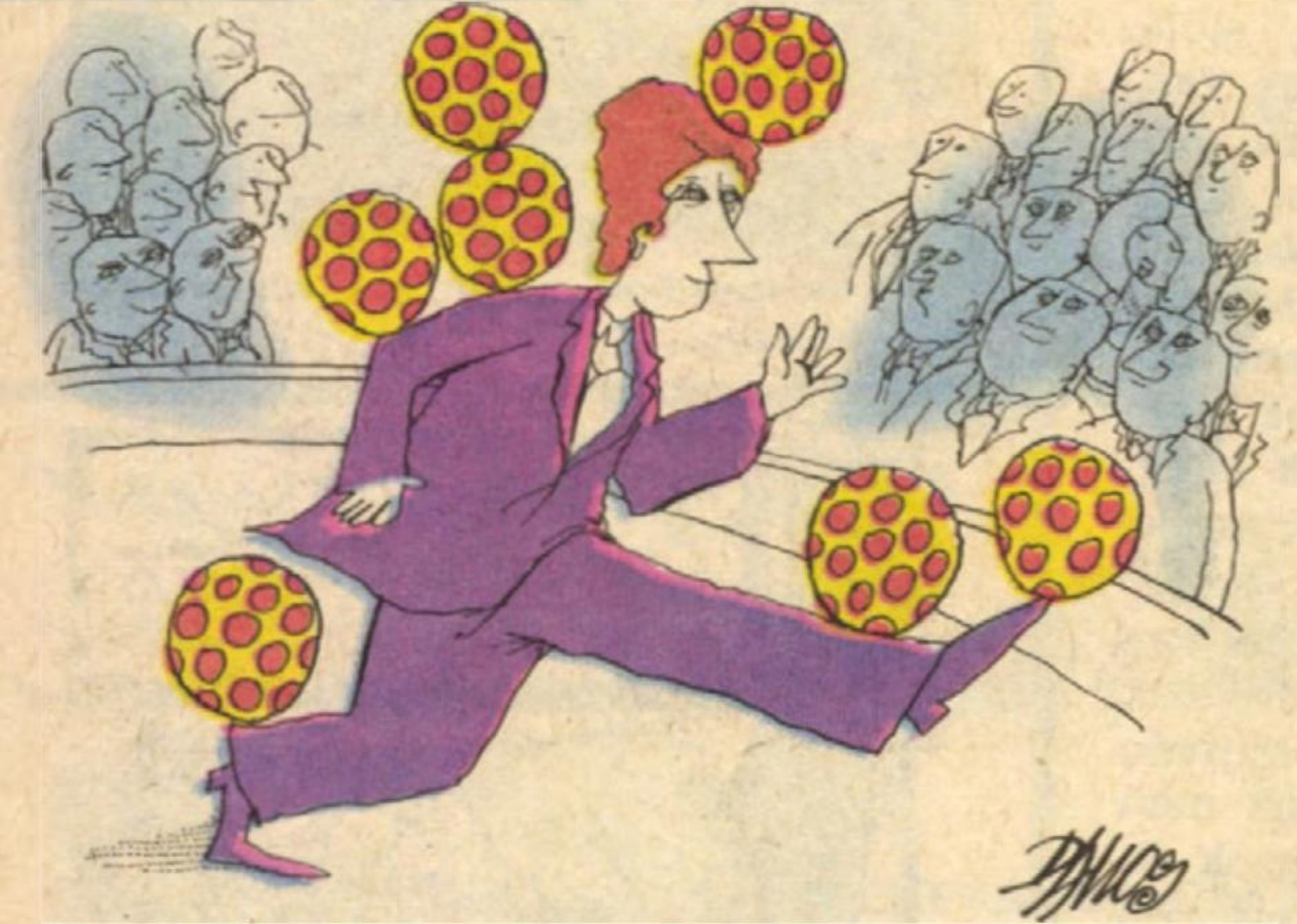

– Labdazsonglőrként bemutatnám, hogyan kellene játszaniok a magyar focistáknak . . .

Erdei Sándor:

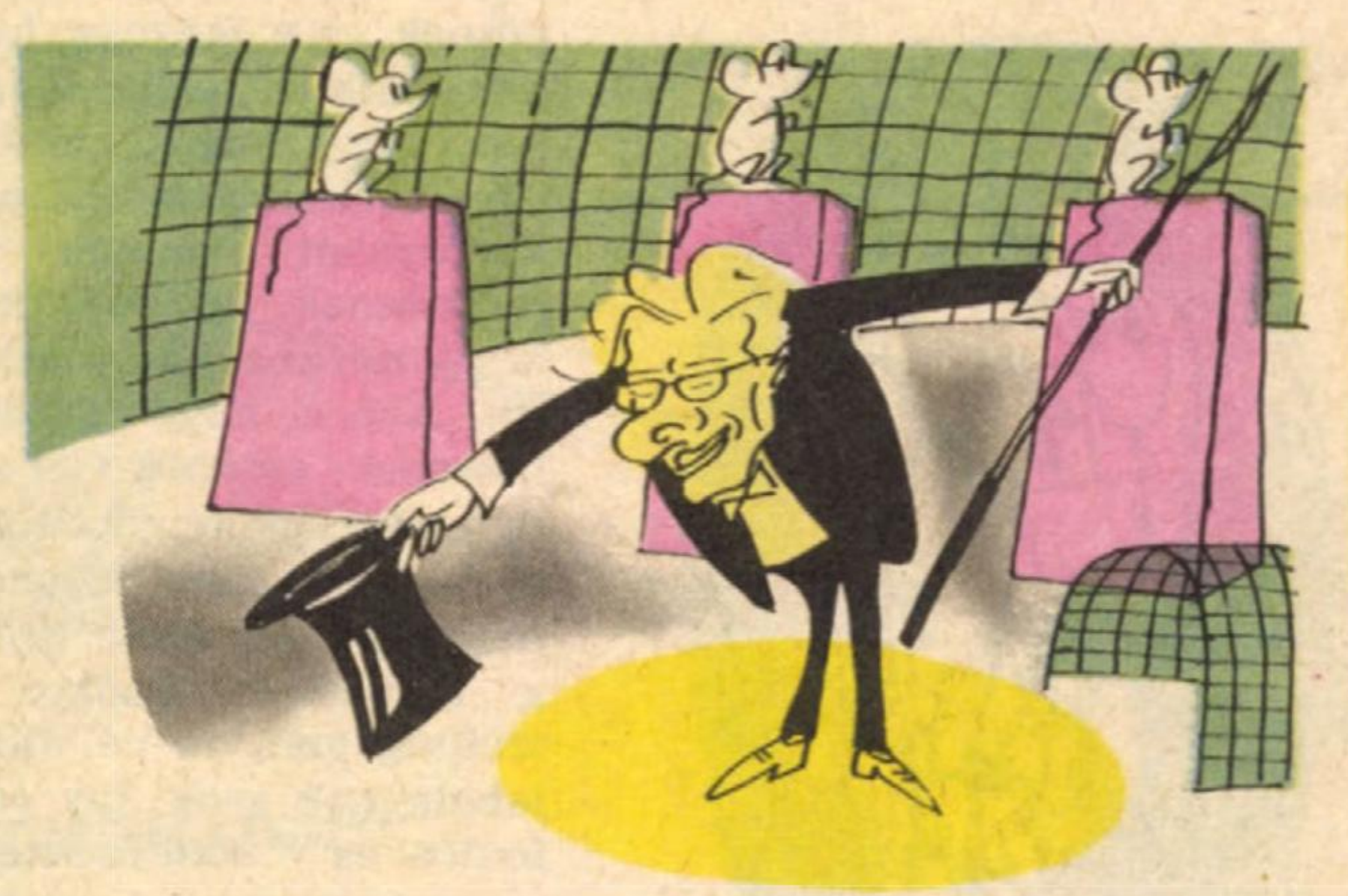

– Veszélytelen állatidomítással.

Hegedűs István:

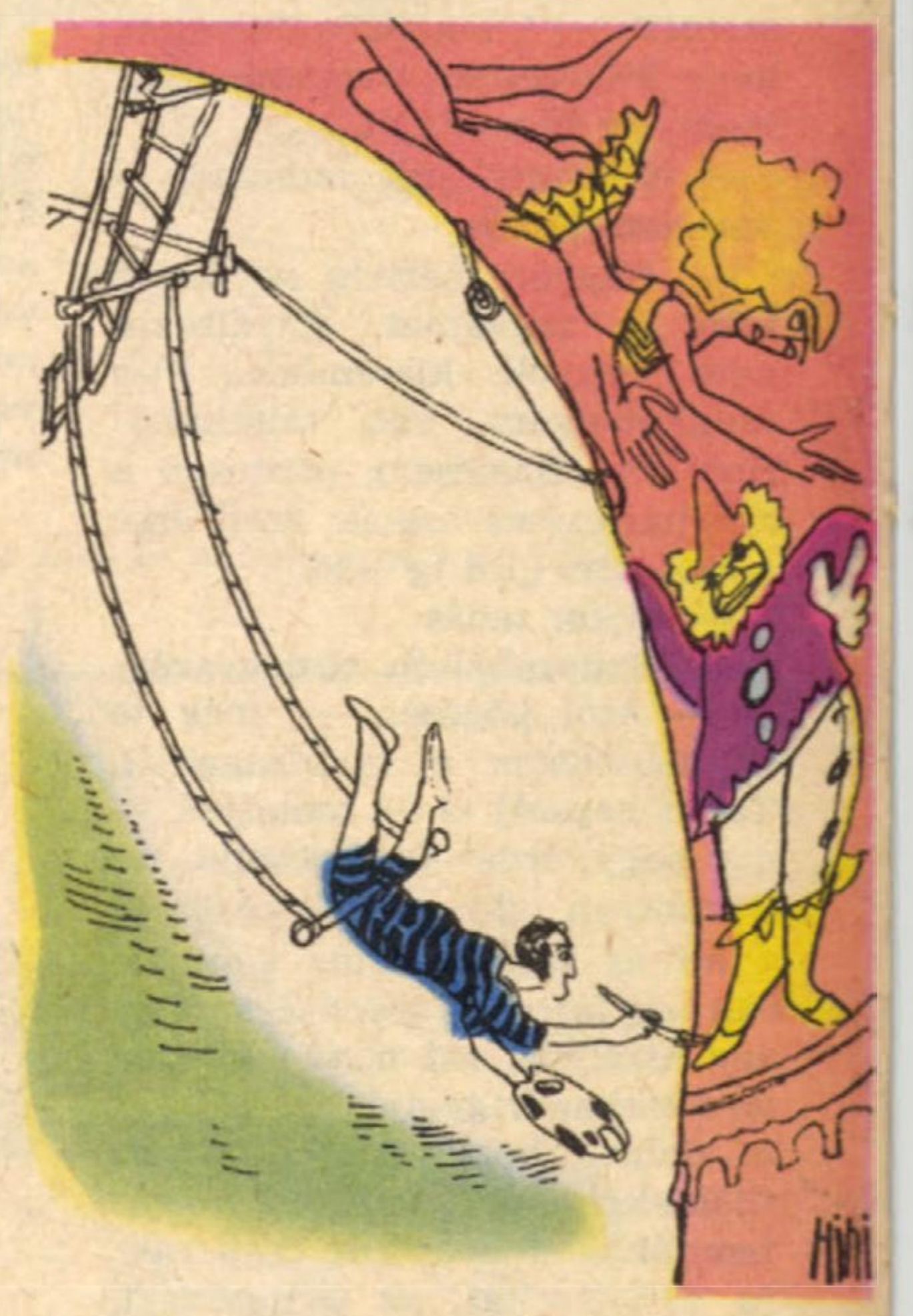

– Freskóval díszíteném a kupolát.

Lehoczky István:

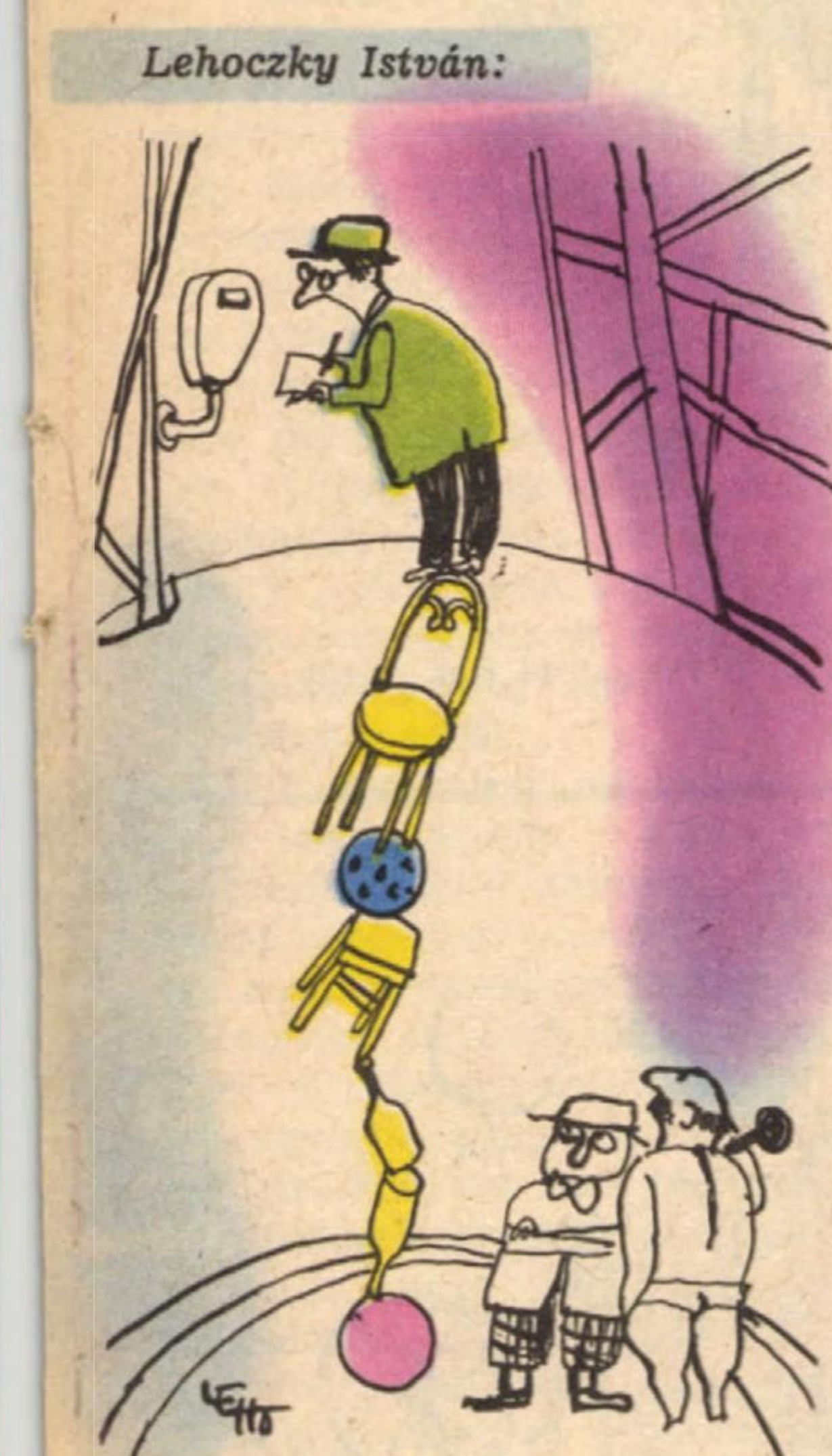

– Leolvasnám a gázórát . . .

Brenner György:

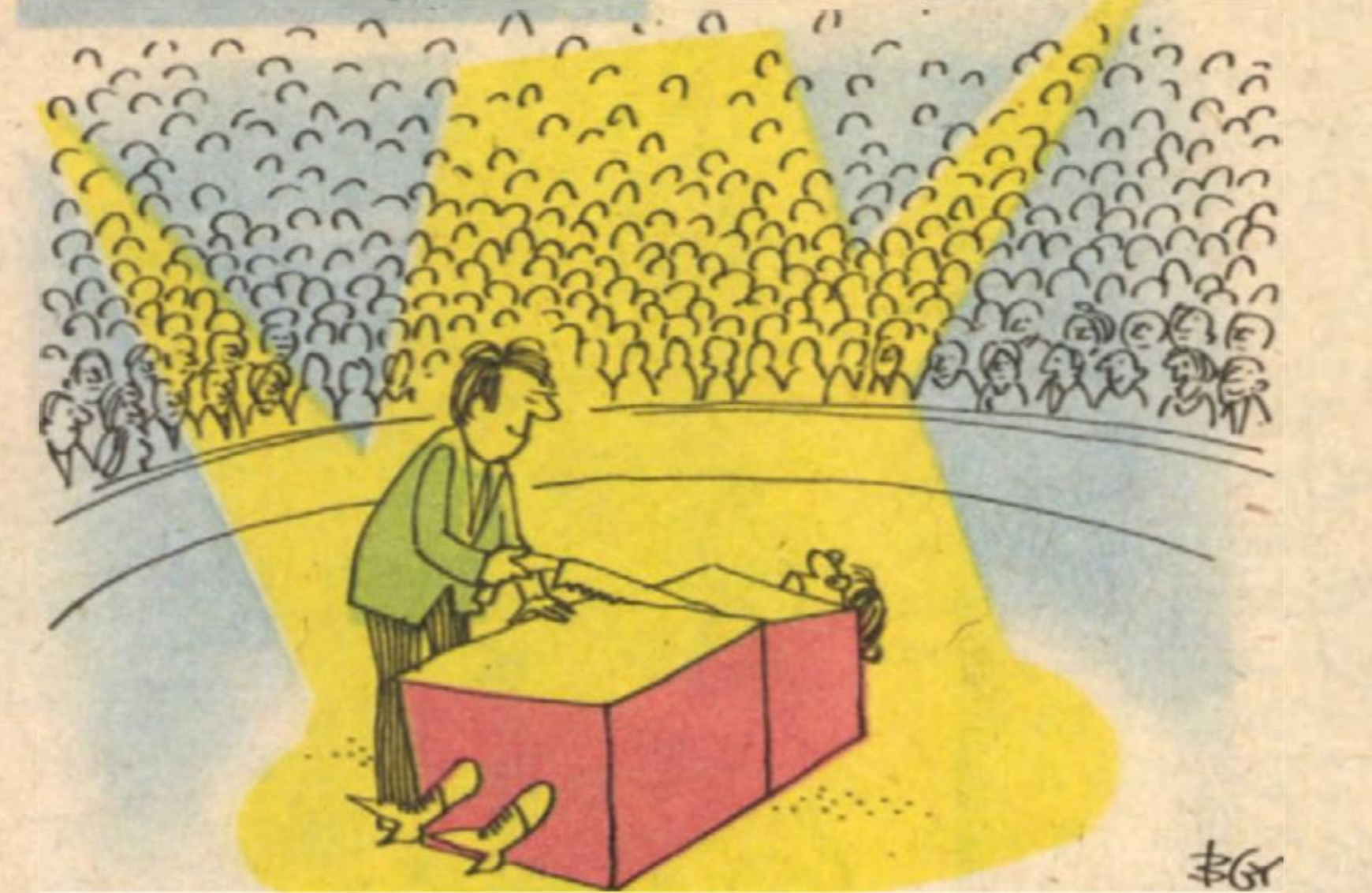

– Kettéfűrészelném a pletykás szomszédasszonyomat.

Tót Gyula:

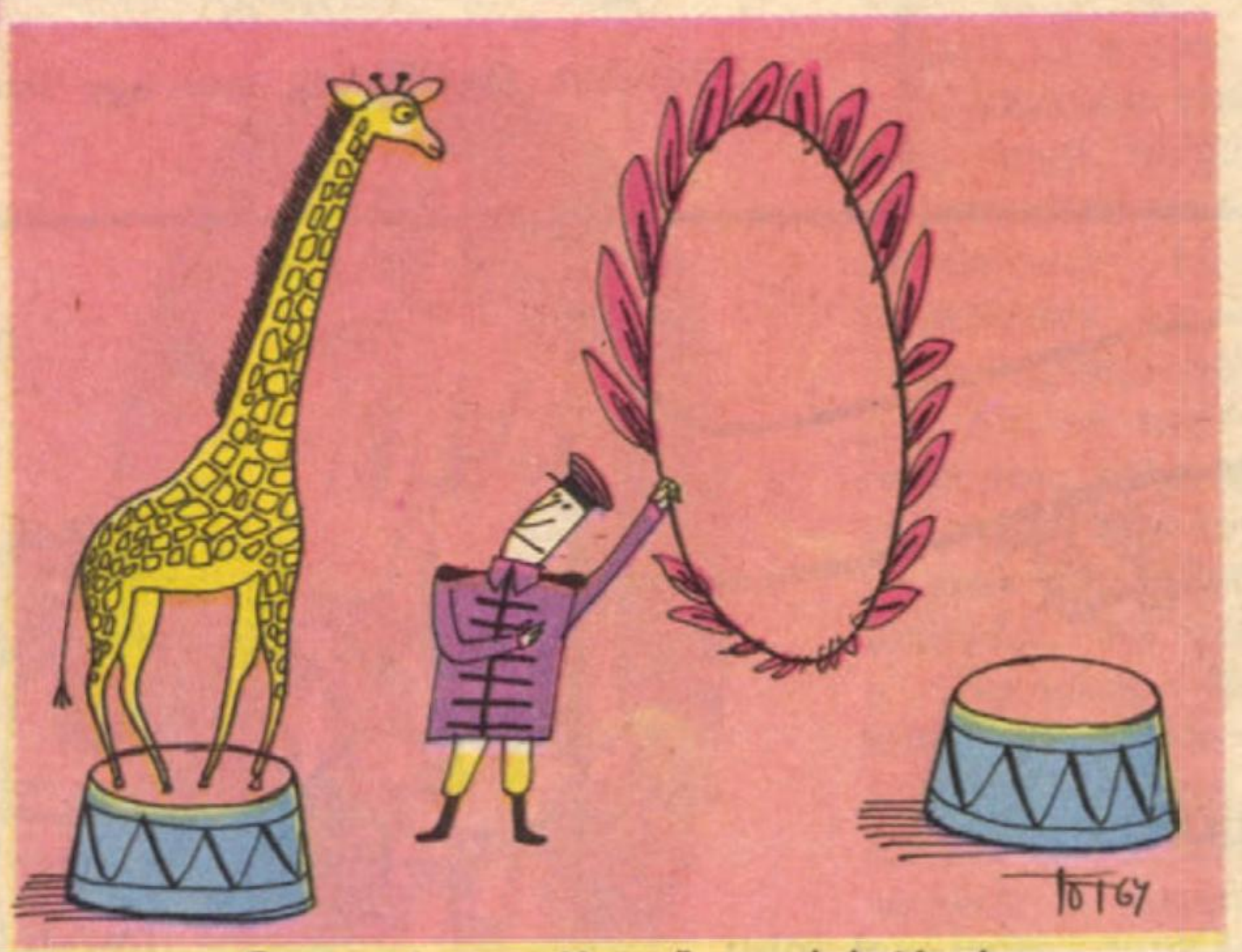

– Egy egészen újszerű produkcióval.

Balázs-Piri Balázs:

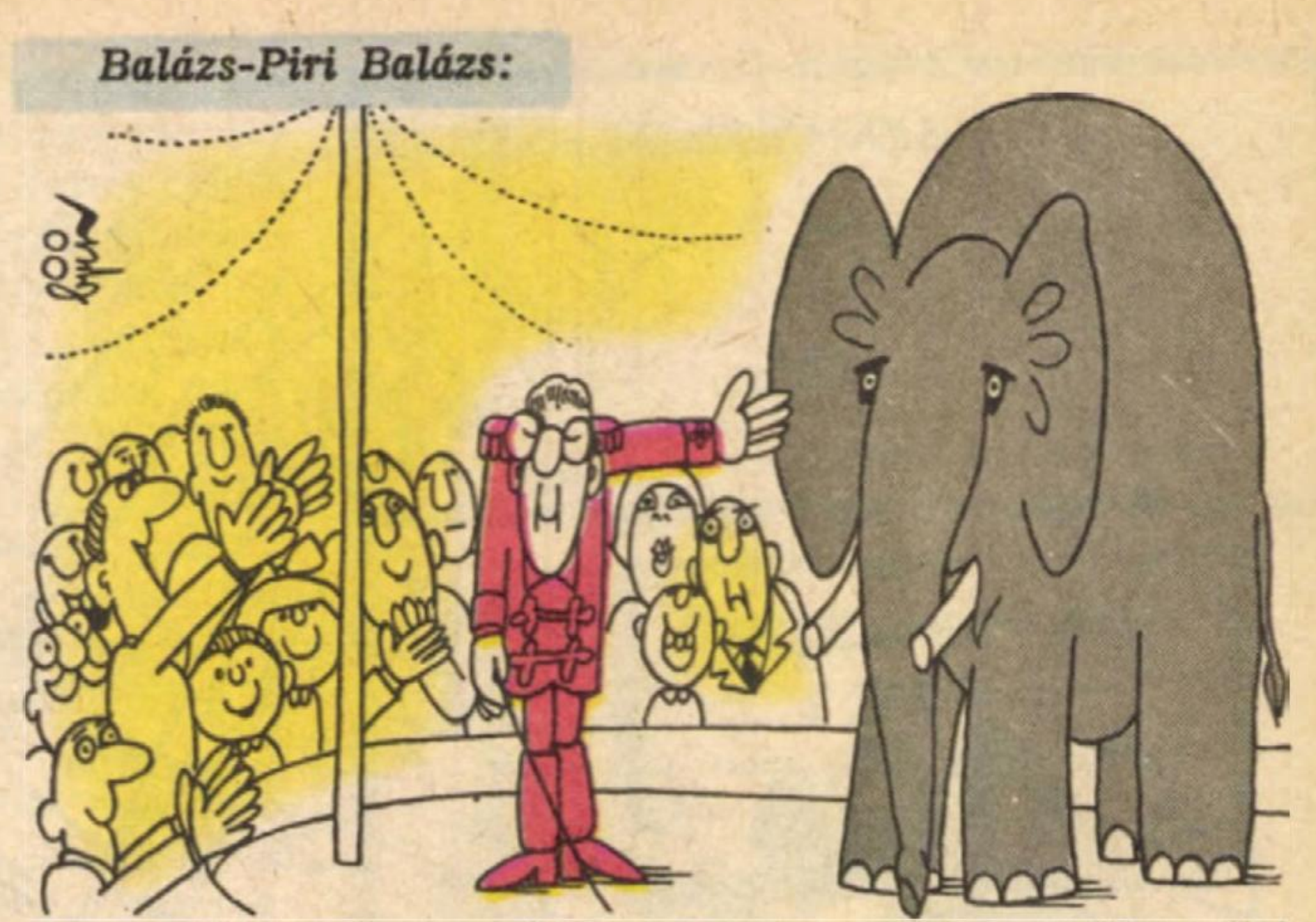

– Elhitetném a publikummal, hogy ezt az elefántot bolhából csináltam . . .

Mészáros András:

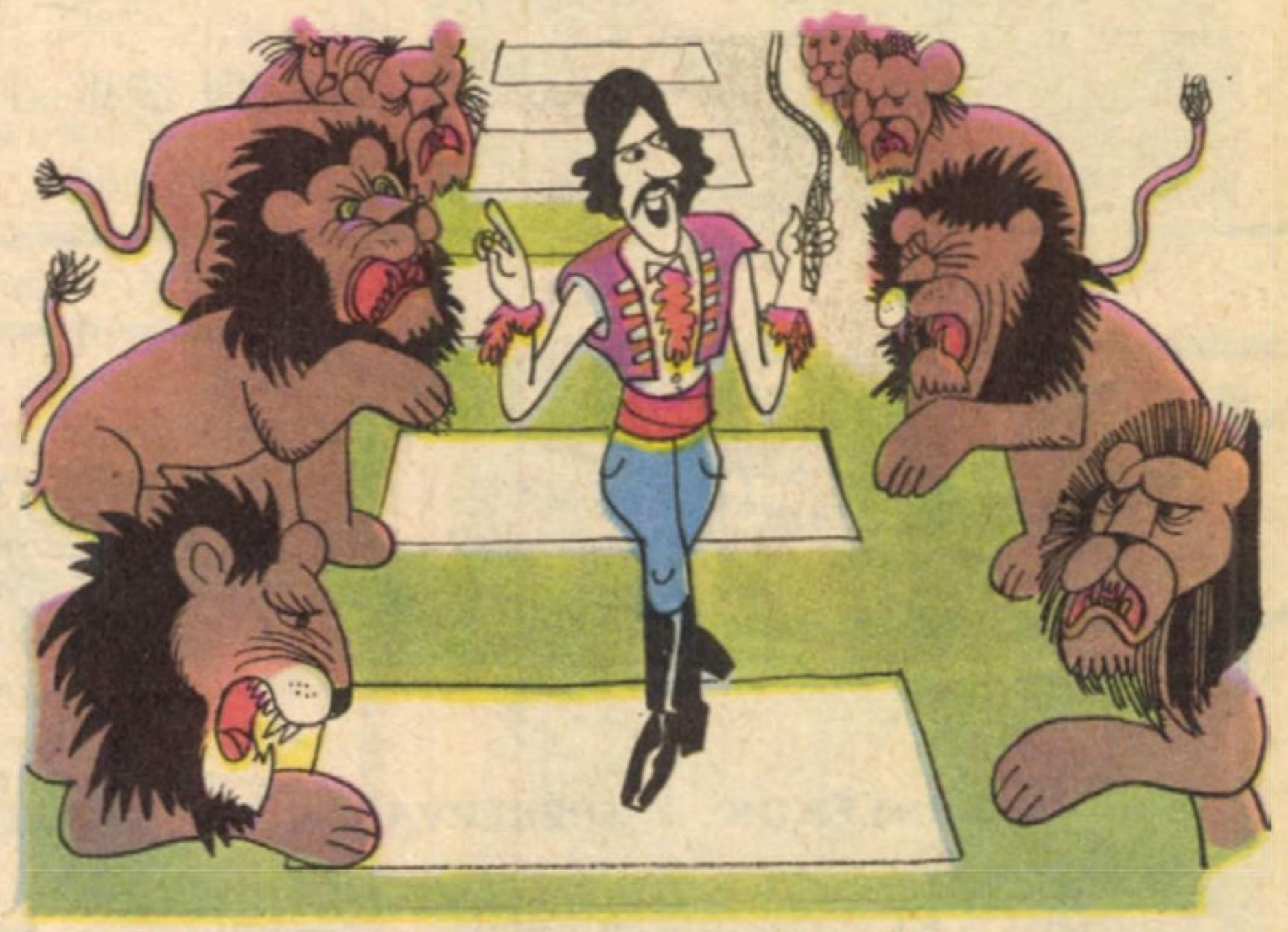

– Ez az én produkcióm!

LÁGYSZÍVŰ FŐNÖK

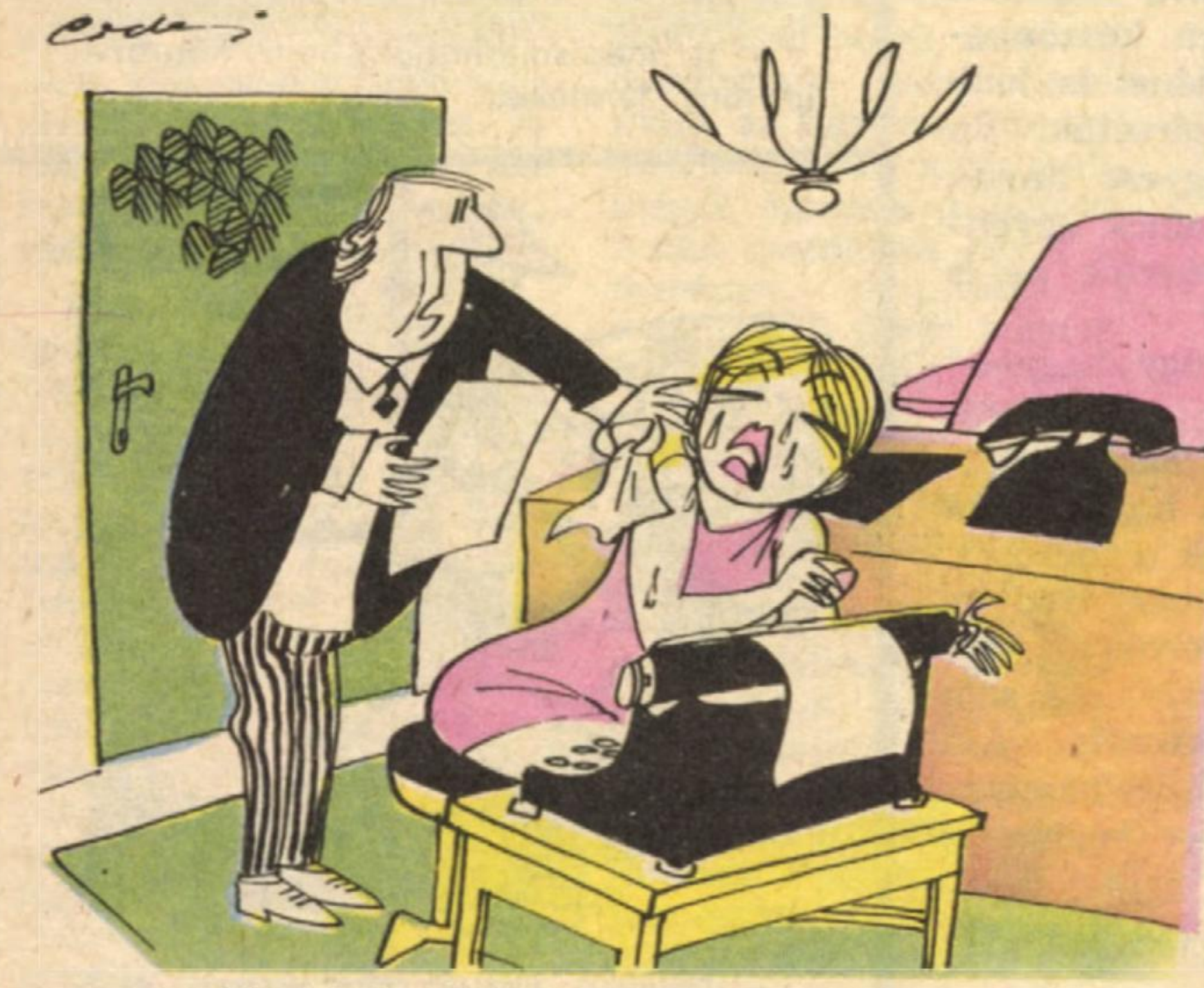

– Ne bőgjön Mónika, inkább írja két t-vel . . .

ÖRÖM A HÁZNÁL

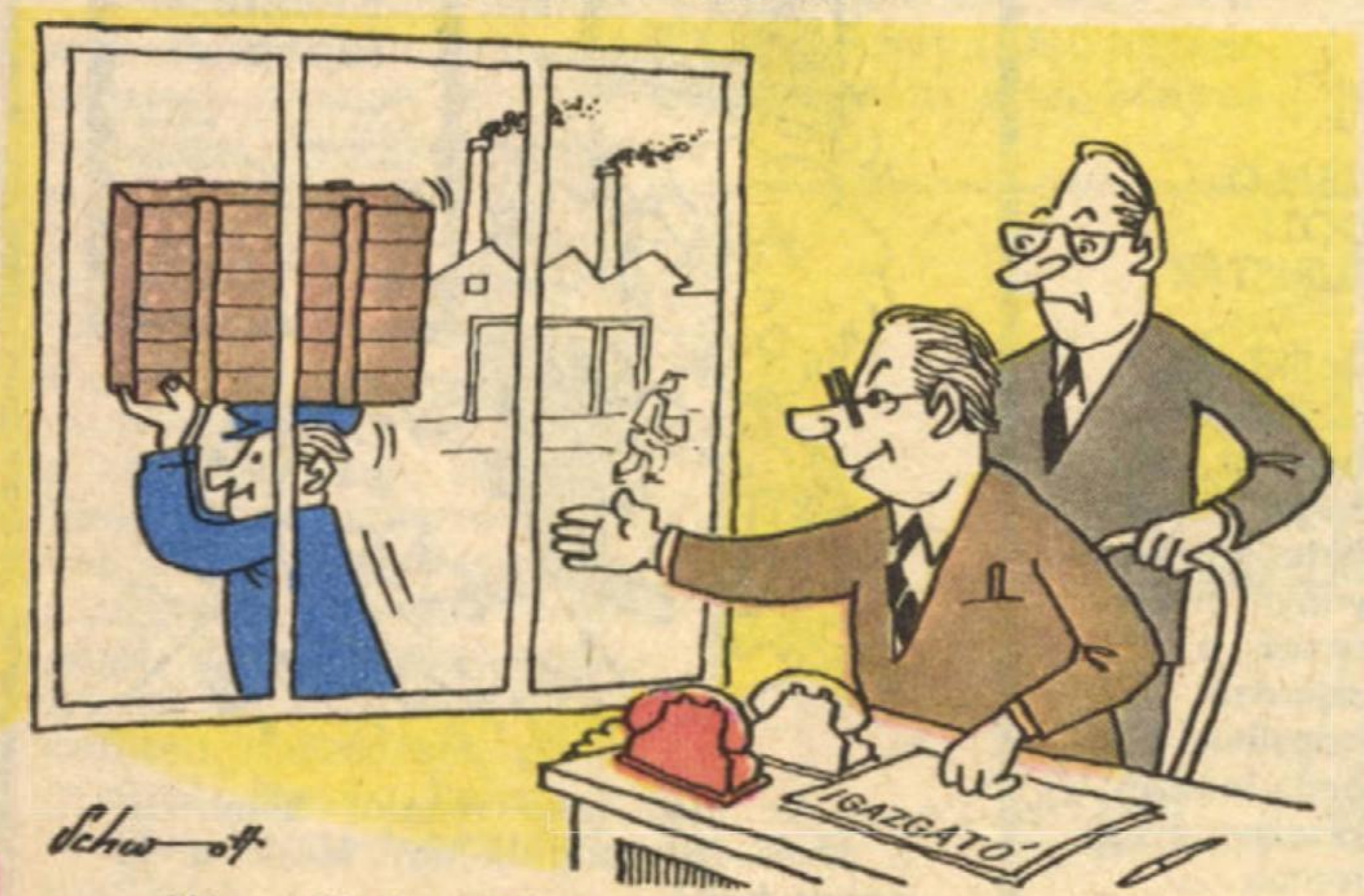

– Végre látok valakit, aki a fejével dolgozik! . . .

Mestermű

Éppen delet harangoztak, amikor beléptem az ügyeletes rendőrkapitány szobájába. Barátságosan köszöntöttem és azonnal belevetettem magamat a legkényelmesebbnek látszó mély karosszékbe. A kapitány leplezetlen bosszúsággal nézett fel az irataiból:

— Hallhatnám, miért keresett fel? — kérdezte nyersen.

— De még mennyire! — feleltem vígan. — Egy kétmilliós rablásról tájékoztatnám önt, ha érdekli a dolog. Vagy tudnak már róla?

— Kérem, beszéljen! — szólt a kapitány és a tekintete megenyhült, majd felállt az asztala mögül és felém tartott. — Nincsen tudomásunk semmiféle rablásról, pláne kétmilliósról. Legalábbis mostanig nem jött róla bejelentés . . .

— Nem is fog jönni! — mondtam elégedetten. — Ez a rablás mestermű volt: a bűnözés mesterműve! Nemhogy a rendőrség, de maga a sértett sem tud róla, hogy kirabolták! Ennélfogva tökéletesnek mondható bűntény történt! Páratlan remeklés a valaha is elkövetett rablások történetében!

Láttam a kapitány arcán, hogy a lelkesedésem egészen zavarba hozta.

— Azt kérdezhetné, kapitány úr — folytattam —, mi köze van mindennek a bejelentésemhez? Nos, megmagyarázom. Mert mit ér a legnagyobb remekmű, ha nem tudnak róla!? Ezért nem tudom tovább őrizni magamban e mesteri bűncselekmény hírét.

A kapitány eközben rendezhette a gondolatait, mert megnyomott néhány jelzőcsengőt az asztalán. Könnyen kitaláltam, mi járhatott a fejében.

— Eltalálta — jegyeztem meg mosolyogva. — *Én vagyok a tettes!* Bár inkább úgy mondanám: a mestermű alkotója!

A szoba rövidesen emberekkel telt meg, írógépet hoztak, s a kapitány visszaült íróasztala mögé, a hangja ismét megkeményedett:

— Fogjon hozzá! — szólított fel ridegen. — Tegyen vallomást a rablótámadásról; mikor, hol és hogyan követte el?

— Eszem ágában sincs elmondani! — kiáltottam vígan és egy szivart halásztam elő a tárcámból. A kapitány haragosan ugrott fel:

— Tehát visszavonja a vallomását?

— Ördögöt vonom vissza! — feleltem mérgesen. — Azt mondtam el, hogy kétmilliót raboltam, ennyit mondtam, se többet, se kevesebbet! Sosem ígértem, hogy a részleteiről is mesélek róla!

— Akkor hát mi a szándéka?! — kiabált a kapitány.

— Az, hogy tudjanak róla — mondtam egyszerűen. — Gyarló, emberi hiúság, tudom, de egy bűntény — nyomozás nélkül, olyan, mint a színház — közönség nélkül! Az önök eredménytelen nyomozása nélkül sohasem derülne ki az én bűncselekményem valódi, mesteri nagysága! Hát lássanak munkához! Több segítséget nem adok, így is éppen eleget segítettem már. És most, ha megengedi, el is távoznék.

— Arcátlan gazfickó! — kiáltott felém az ügyeletes kapitány. — Még, hogy eltávozna! Letartóztatom! Vezessék el!

Figyelmeztetőn felemeltem az ujjamat és így szóltam:

— Ez nem áll jogában! Emlékeztetnem kell önt jogrendünk és törvényeink alapelvére: arra, hogy a beismerő vallomás önmagában semmit sem ér bizonyítékok nélkül! Ön pedig milyen tények alapján akar engem itt tartóztatni? Hiszen önnek nemcsak bizonyítéka, de még bűncselekménye sincsen! De elkövetője, az van? Szép kis vircsaft, mondhatom!

A kapitány arca megvonaglott. Közben egyik emberéhez fordult:

— Menjenek ki a lakására ennek az embernek és nézzenek alaposan körül. Addig itt tartjuk!

Előzékenyen a zsebembe nyúltam:

— Itt vannak a kulcsok — nyújtottam át mosolyogva. — Kár lenne a zárakkal bibelődni. Ha megtalálták a kétmilliócskát, kérem, gondosan zárjanak be majd maguk után.

Amikor két óra múlva a kapitány embere visszaérkezett a lakásomról, már a személyéből láttam, hogy semmit sem találtak, amiért érdemes lett volna odamenniük. Türelmes mosollyal várakoztam, míg a kapitányhoz vezettek, aki elém hajítva a kulcsaimat, így szólt, egy pillantást sem vetve rám:

— Még találkozunk egymással!

— Ezek szerint elmehetek — állapítottam meg hangosan a kapitány helyett és igen barátságosan azt mondtam még, távozóban:

— Bármikor szívesen állok a kapitány úr rendelkezésére, csak üzenjen!

Néhány nap múlva a kapitány csakugyan maga elé idézett. Emberei is ott voltak és az írógépet is behozták az asztalra. Hosszú csend után a kapitány megszólalt és azt kérdezte tőlem:

— Mikor járt utoljára Tolnában és Baranyában?

— Ne vesztegessük az időt, kapitány úr — javasoltam mosolyogva. — Mindjárt a keresztkérdést tegye fel, egyenesen.

— Hát jó! — mondta a kapitány. — A diósbélesi állami tyúkneveldében kétmilliós hiányra bukkantunk.

— Elég szomorú — jegyeztem meg. — Ha arra lenne kíváncsi a kapitány úr, hogy nem én jártam-e arra, kijelenthetem, hogy azt sem tudom, merre van Diósbéles. De a vizsgálatot ugye nem hagyják abba? Nem ártana elcsípni a bűnösöket!

A kapitány nem válaszolt, ismét hosszasan hallgatott. Aztán — némi gondolkodás után —, így szólt:

— Rendben van, mást kérdezek. Kit ismer a Hörpentyű Gyárból?

— Nem fogom elszólni magamat — mondtam sajnálkozva —, ugyanis senkit sem ismerek onnan. Valami csibészségre bukkantak a gyárban? Kétmillió körüli csibészségre?

A kapitány önkéntelenül is igent bólintott.

— Ne hagyják annyiban! — kiáltottam hevesen. — Amennyire megismertem önt, kapitány úr — mondtam lelkesen —, bizonyos vagyok benne, hogy végére fog járni a csibészségnek! Van még egyéb eredménye is a kutatásnak?

A kapitány szórakozottan bámult a levegőbe.

— Találtunk egy nyolcmilliós csalást az Algebra-készülékek Szövetkezetében — jegyezte meg — de nem hisszük, hogy ebben a maga keze volna.

— Bevallanám, ha úgy lenne — biztosítottam a kapitányt —, és örülök, hogy nem gyanúsít, még kétmillióban való bűnrészességgel sem. És nyomon vannak? Van remény a tettesek leleplezésére?

— Van! — mondta a kapitány.

— Mindjárt sejtettem — állapítottam meg elégedetten. — Mert ügyetlenül, bizonyítékot hagynak maguk után! Nem úgy, mint én! De örülök, hogy ilyen szívósan, állhatatosan nyomoz utánam. Nos, kezdi már értékelni az én mesteri termemet, kapitány úr?

Leolvashattam az arcáról: alig tudja türtőztetni magát, hogy ki ne pukkadjon a röhögéstől.

Somogyi Pál

FIGYELMES SZOLGALTATÓK

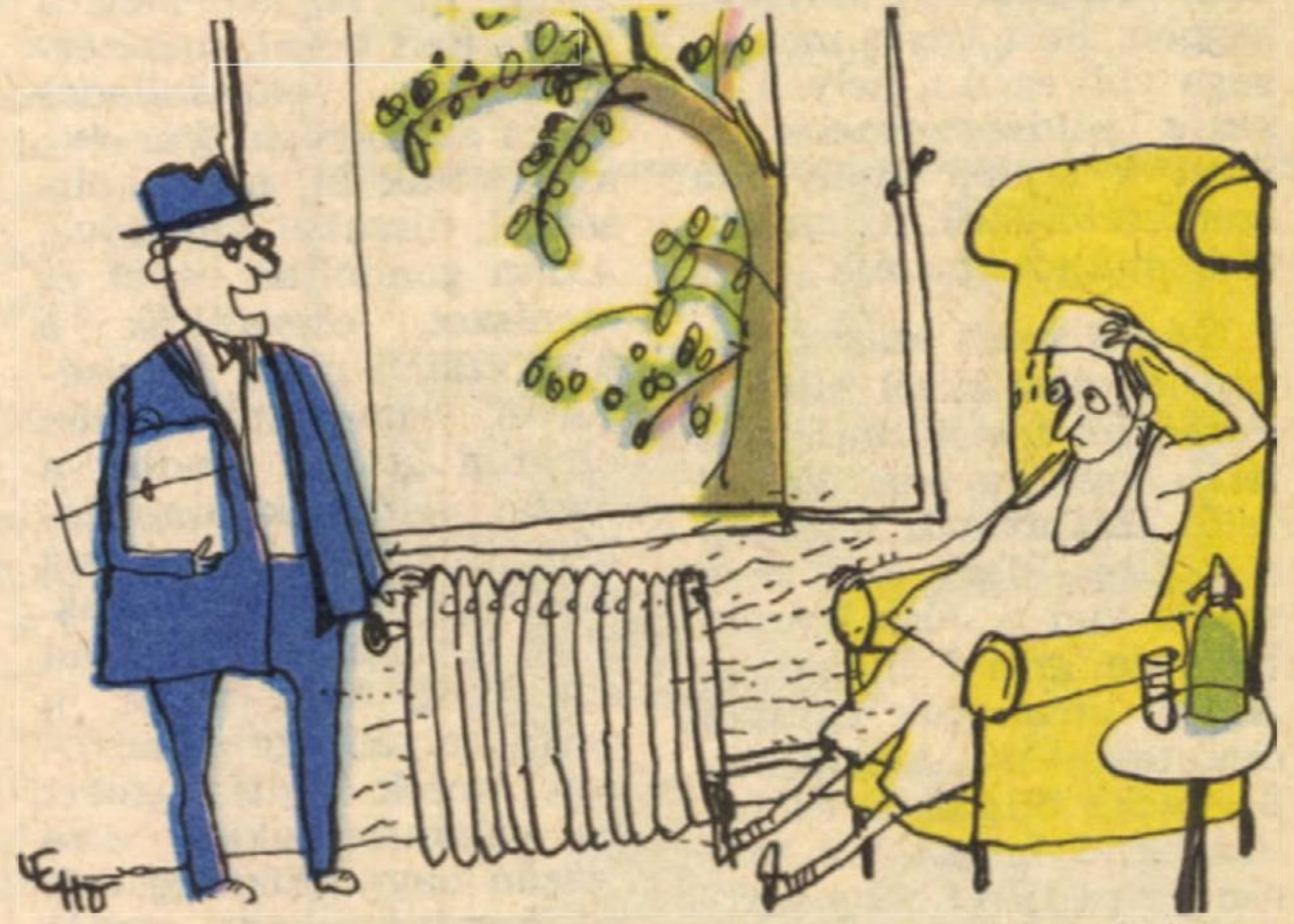

– Elnézését kérjük, hogy télen akadozott a fűtés! Most megpróbáljuk kárpótolni önt!

TÁPLÁLKOZÁSTUDOMÁNY

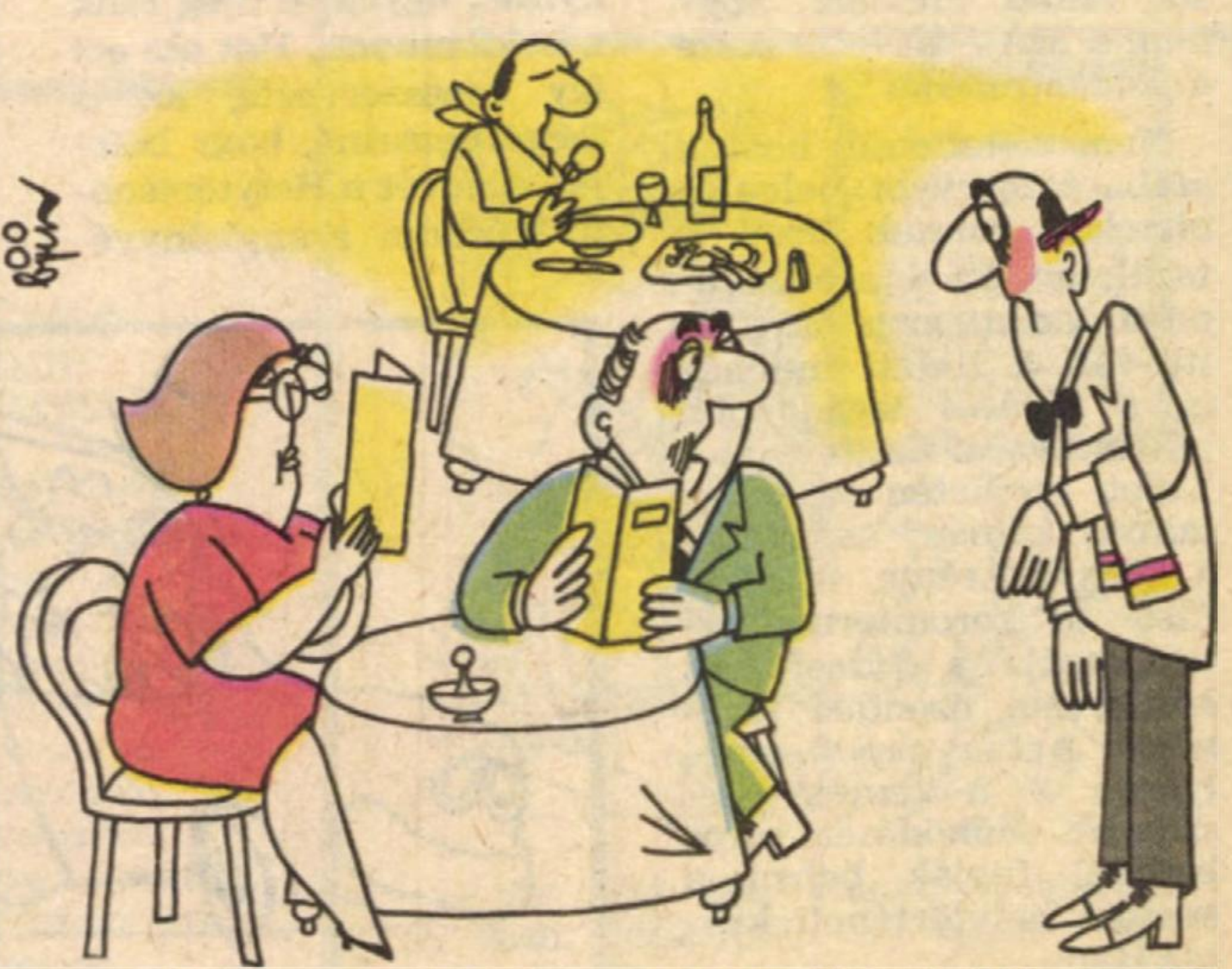

– Milyen menüt tudna nekünk ajánlani 380 és 420 kalória között? . . .

SZINMŰVÉSZETI FŐISKOLA

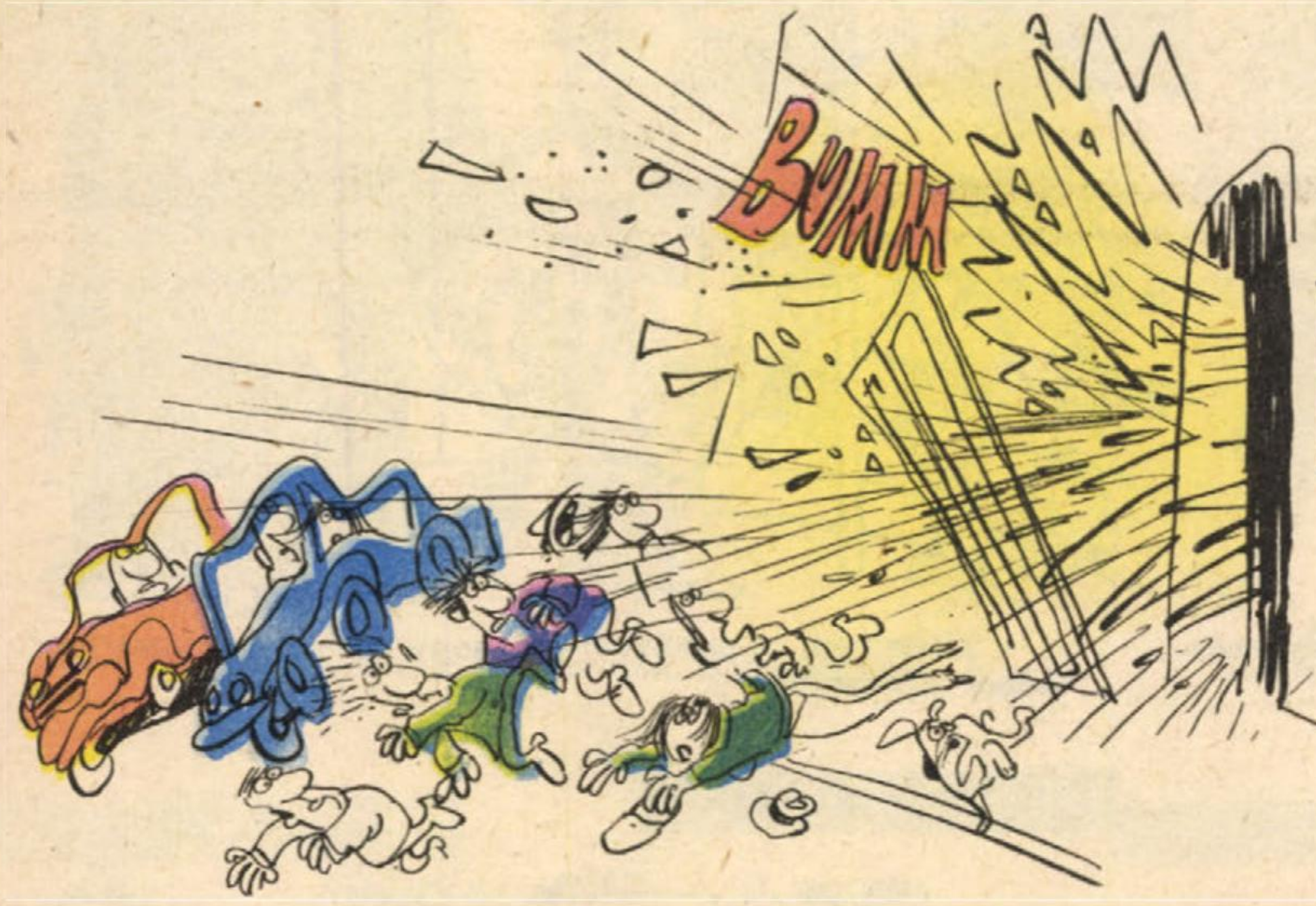

– Ugy látszik, valami kirobbanó tehetséget találtak!

GERÉB, AZ ÁRULÓ

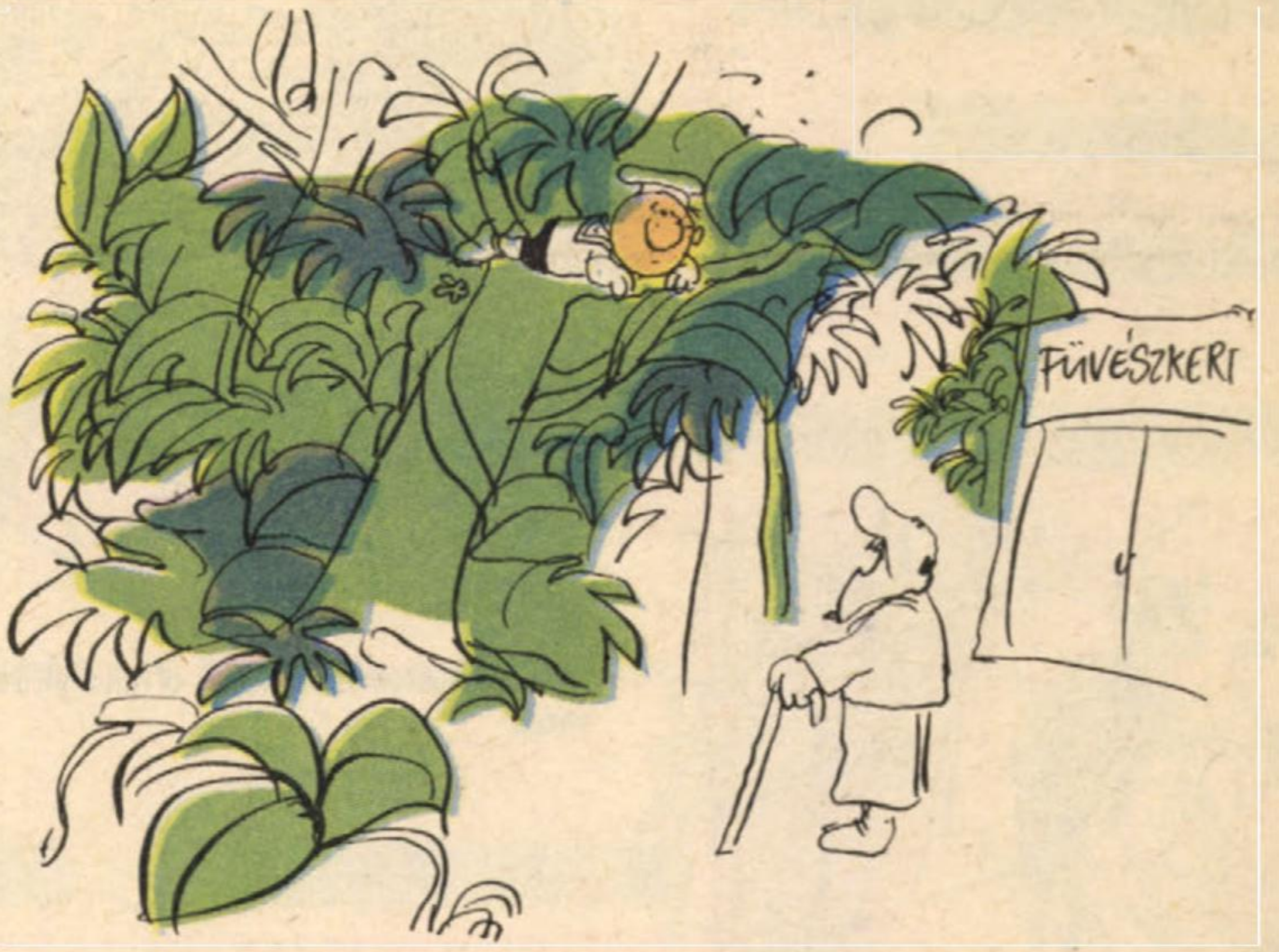

– Előbújhat, Geréb úrfi, már egy sem él a Pál utcai fiúk közül ...

CSATANGOLÁS A 100 ÉVES BUDAPESTEN

ADALÉKOK A JÓZSEFVÁROS HELYTÖRTÉNETÉHEZ

Budapest VIII. kerületének saját helytörténei múzeuma is van. Az ott összegyűjtött adatokból kiviláglik, hogy nem is olyan rég, pár száz esztendőnyi messzeségben, Pest város majorsága volt ezen a helyen és aktív zöldségtermelés is folyt e tájon, amely ma szerkesztőségek, nyomdák, rádióstúdiók hazája ...

Még a múlt század végén is, mint arról Molnár Ferenctől értesültünk, fújt itt a szél az édes grund felől. Hát az már végképp a múlté. Mert szél még ma is van a Józsefvárosban, de grund már alig. A Pál utcai fiúk egykori csataterének környékén bérházak állnak. S ez így van rendjén. De az már nincs rendjén, hogy sok-sok lebontásra érett és ítélt, roskatag bérház helyén még mindig nincs grund. A Józsefváros rekonstrukciója, sajnos, késik, annak ellenére, hogy nem a MÁV állította össze a „menetrendjét”.

Nem véletlenül hoztuk szóba a MÁV-ot: jelentős birtokai vannak ezen a területen. Itt van a budapesti vasútigazgatóság és itt van a Keleti indóház is, a főváros legnagyobb pályaudvara. És itt van, a Keleti területén az a hatalmas kémény is, amely a környék réme, intenzív füst- és koromtermelésével rontja a Józsefváros amúgysem ózondús levegőjét. Azt a napot, amelyiken ez a kémény beszünteti működését, piros betűvel fogják beírni a kerület helytörténeti krónikájába.

Érdemes megemlíteni, mert nagyon jellemző helytörténeti adalék, azt a játékot, amely az egykori Spolarich-kávéház helyén folyik. Minden lap írt már erről, mi is, de megint szóba kell hozni, mert érdemleges előrehaladás nincs az ügyben. Pár éve alakították át, nagy költséggel, éjszakai mulatóvá. Aztán gondoltak egyet és merészet, elcserélték a 8-as számú posta helyiségeivel, amelyet szintén nemrég hoztak rendbe, a postai céloknak megfelelően. A cserét ripsz-ropsz módra lebonyolították. Most a mulató helyén van egy félig kész posta, a posta helyén egy palackozott italok boltja (mert ha valamire, akkor erre igazán nagy szüksége volt a Józsefvárosnak!), tehát minden rendben, csak éppen semmi sincs a helyén. A nagy önkiszolgáló étterem, ami a posta helyén nyílna, egyelőre még csak a holdban van. Hát aki ezt így megszervezte, az is megérdemelné, hogy beírják a nevét a Helytörténeti Múzeum aranykönyvébe. Csupa kisbetűvel, mint a Nemecsekét hajdan.

Ha már a helytörténetnél tartunk, azt is meg kellene kérdezni, hogyan történt, hogy a Balaton partján lassan már nem lesz egy talpalatnyi hely sem? Az üdülők és a szállodák lázas bekerítési hadműveletekbe kezdtek, nagy kerítésekkel elveszik maguknak a Balatonpart tekintélyes részét. Egyre több helyre kerül ki a „Magánterület!” feliratú tábla, s néha kilométereket kell menni, míg egy keskeny ösvény akad, ahol az is ki tud jutni a vízhez, aki nem üdülővendég, vagy nem telektulajdonos. Hogy ezt miért éppen itt tesszük ismételten szóvá? Csupán azért, mert itt, a Józsefvárosban működik a Balatoni Intéző Bizottság. Talán ők választ tudnának adni, vagy — nevükhöz méltóan — talán még intézkedhetnének is ez ügyben ...

Radványi Barna
és Sajdik Ferenc
riportja

ÜGETŐ

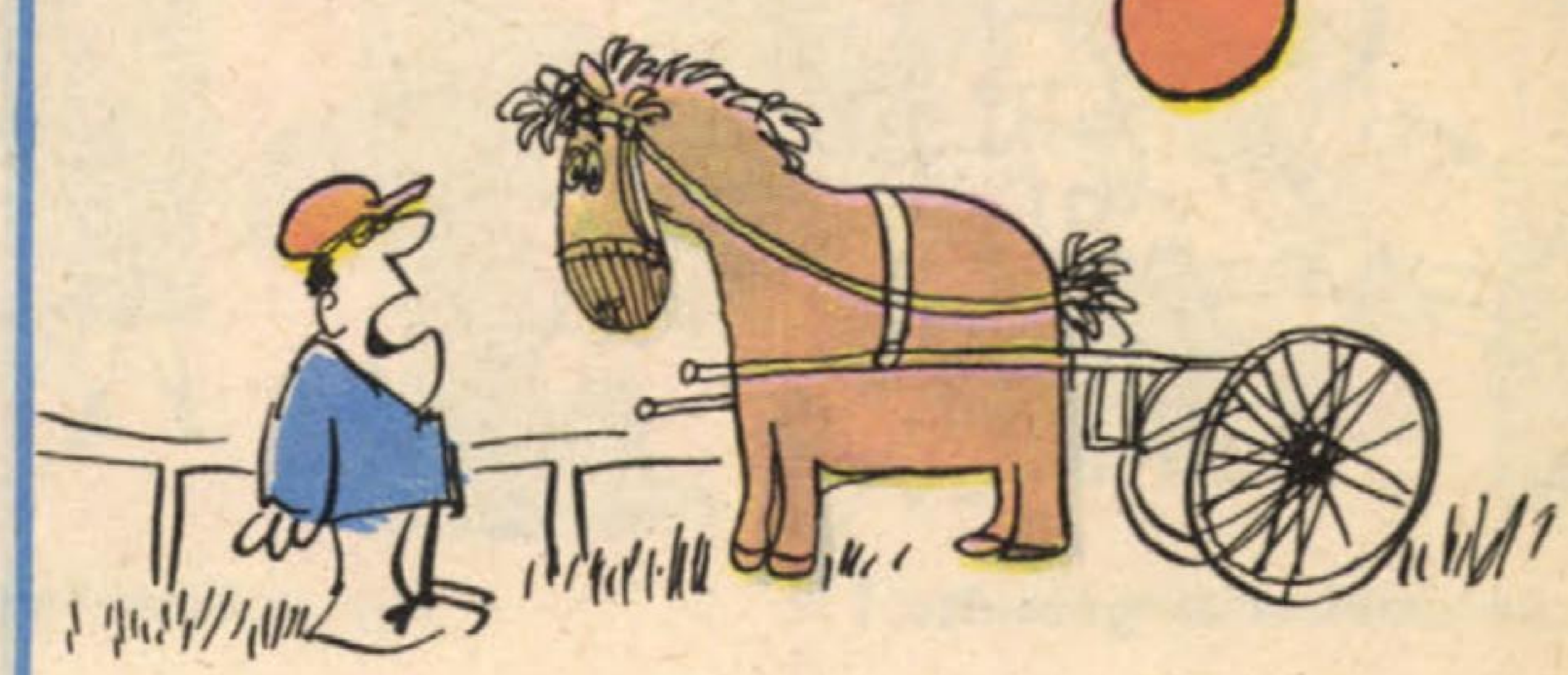

– Nem szégyelled magad? Az agárverseny hatodik helyezettje megint jobb időt futott, mint te!

RÓKUS KÓRHÁZ

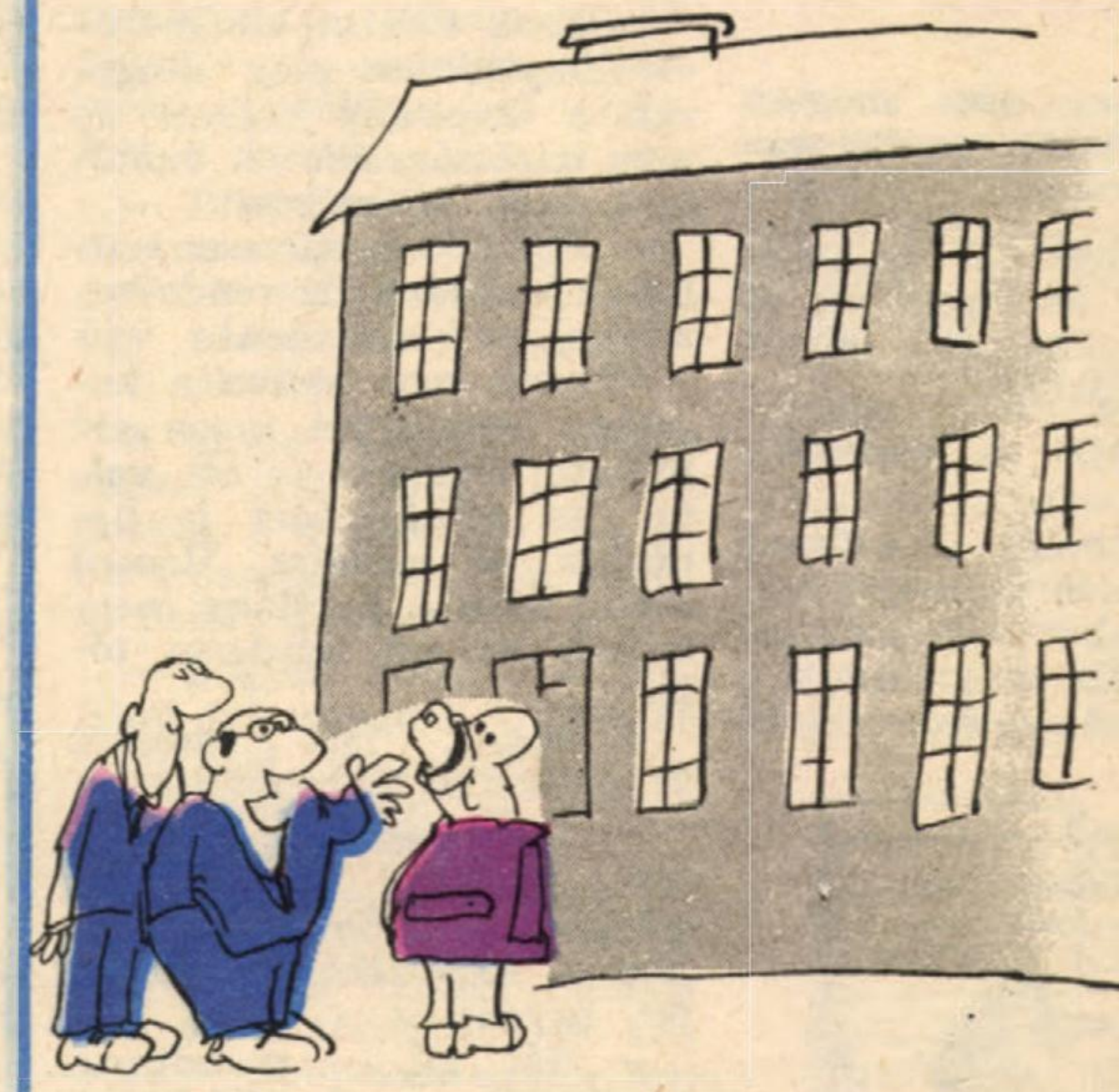

– Szándékosan hagytuk ilyen nyomasztónak az épületet. Minden bacillus megretten, ha ide kell bemennie!

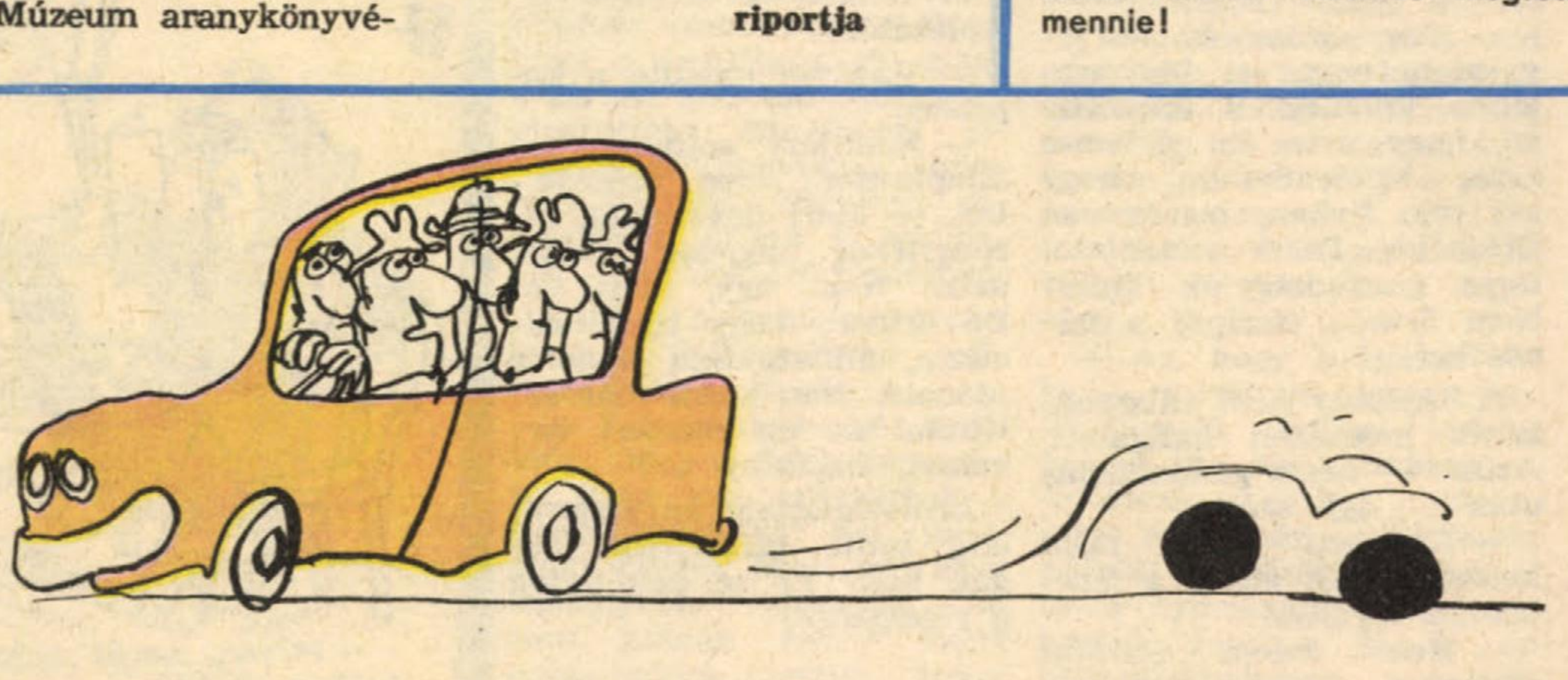

HUNGÁRIA ÚT

– Semmi, semmi ... csak az MTK vesztette el megint a pontjait ...

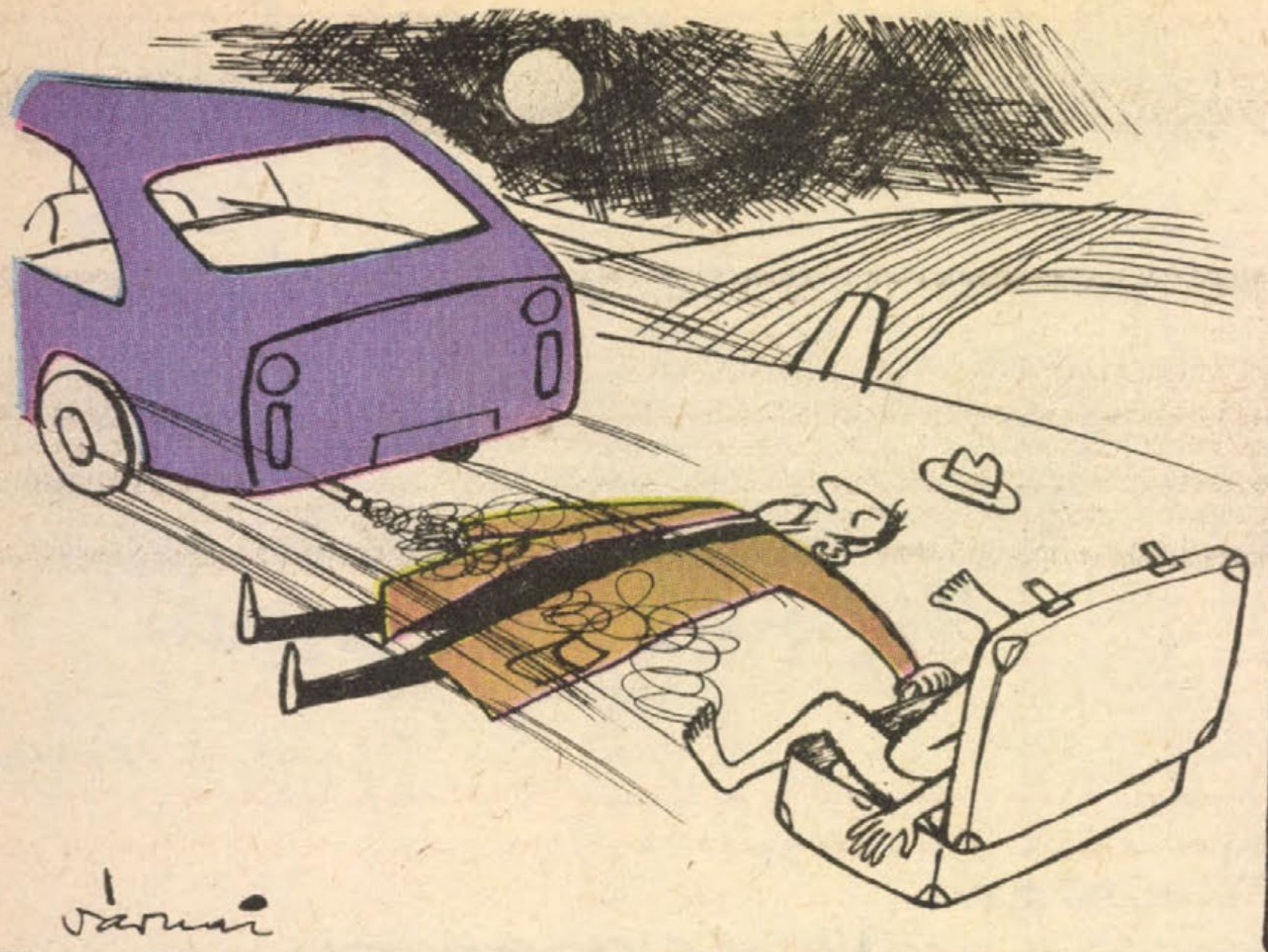

várnai

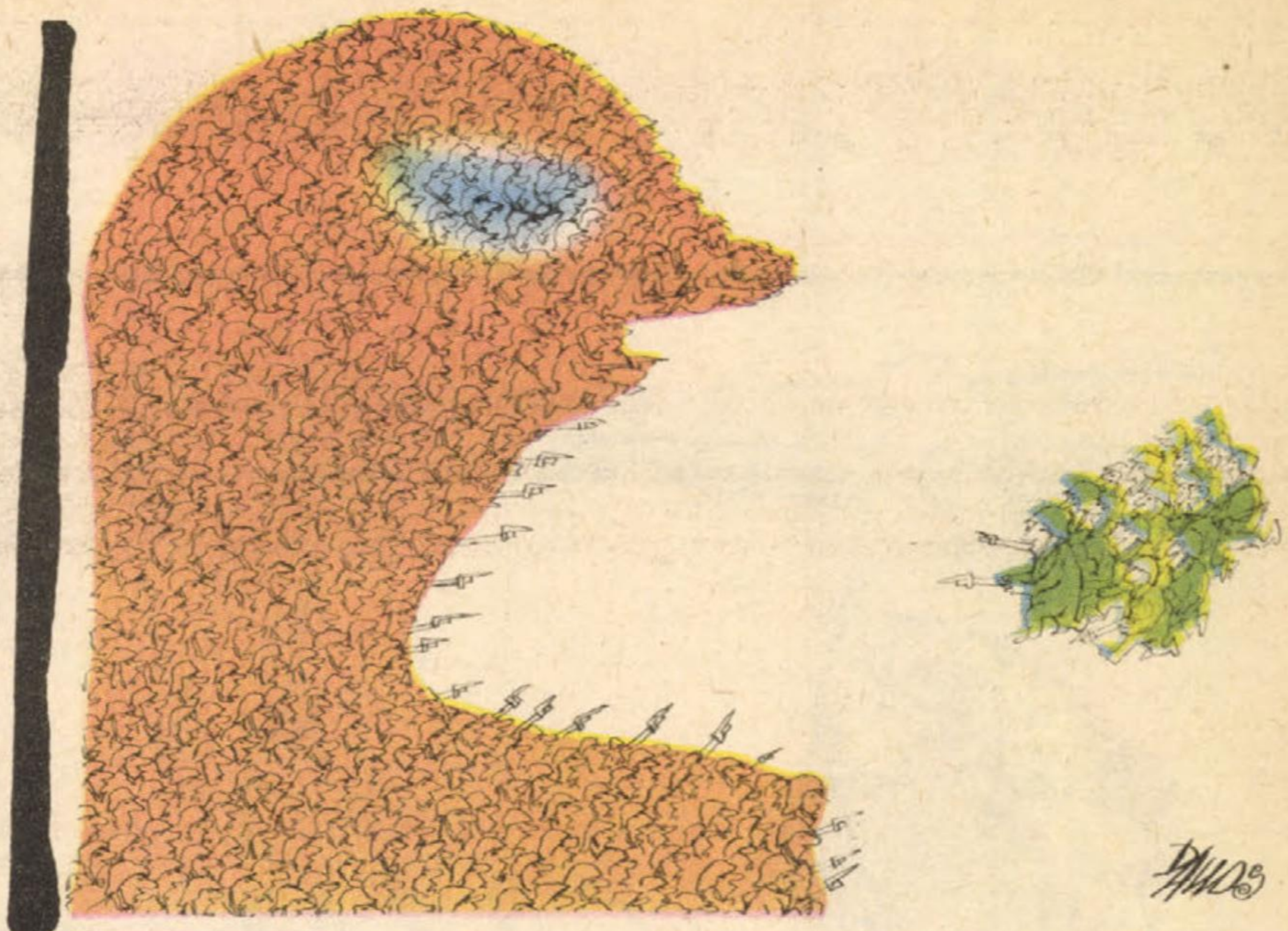

DALLOS

ÁLDOZAT

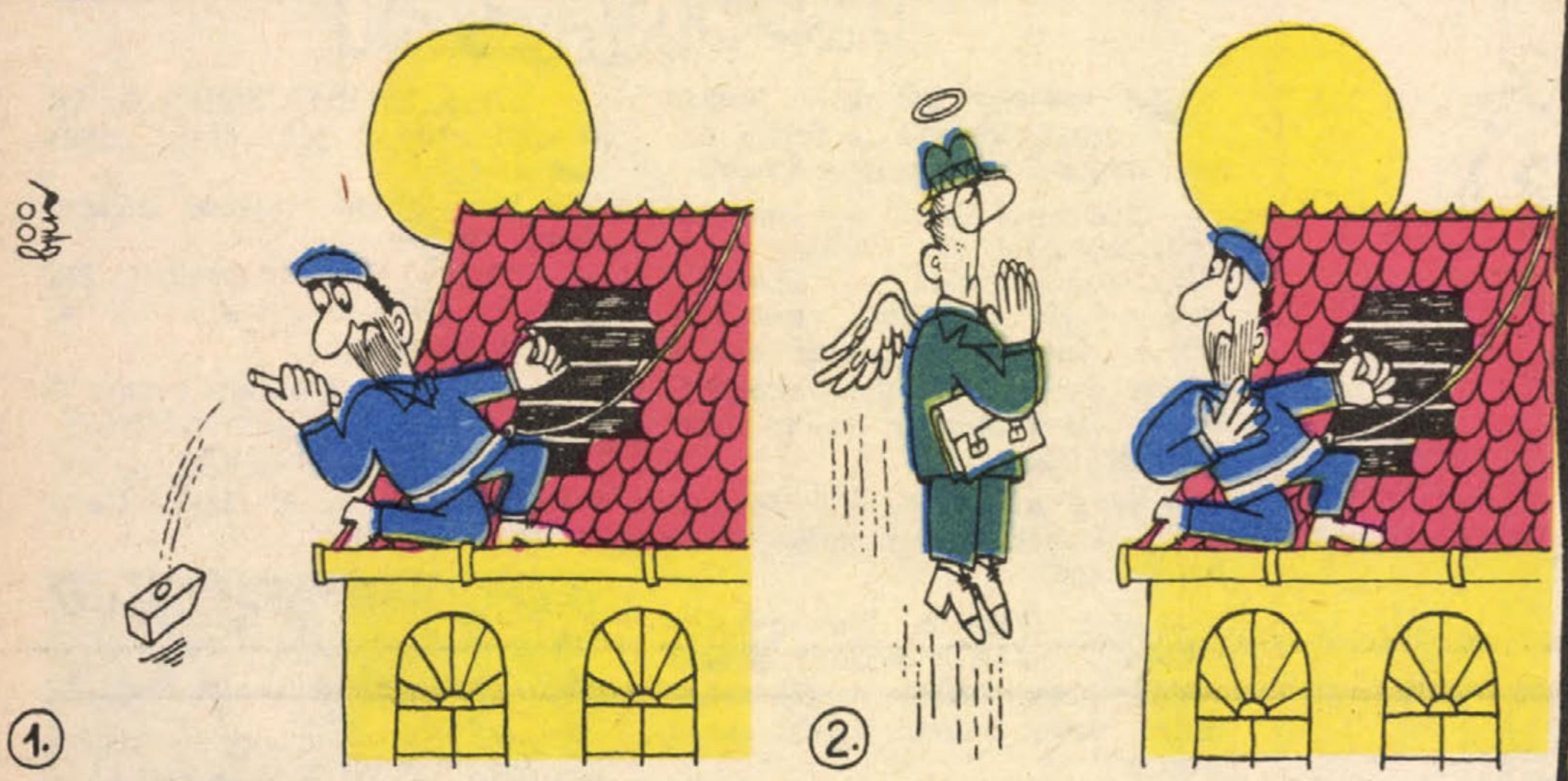

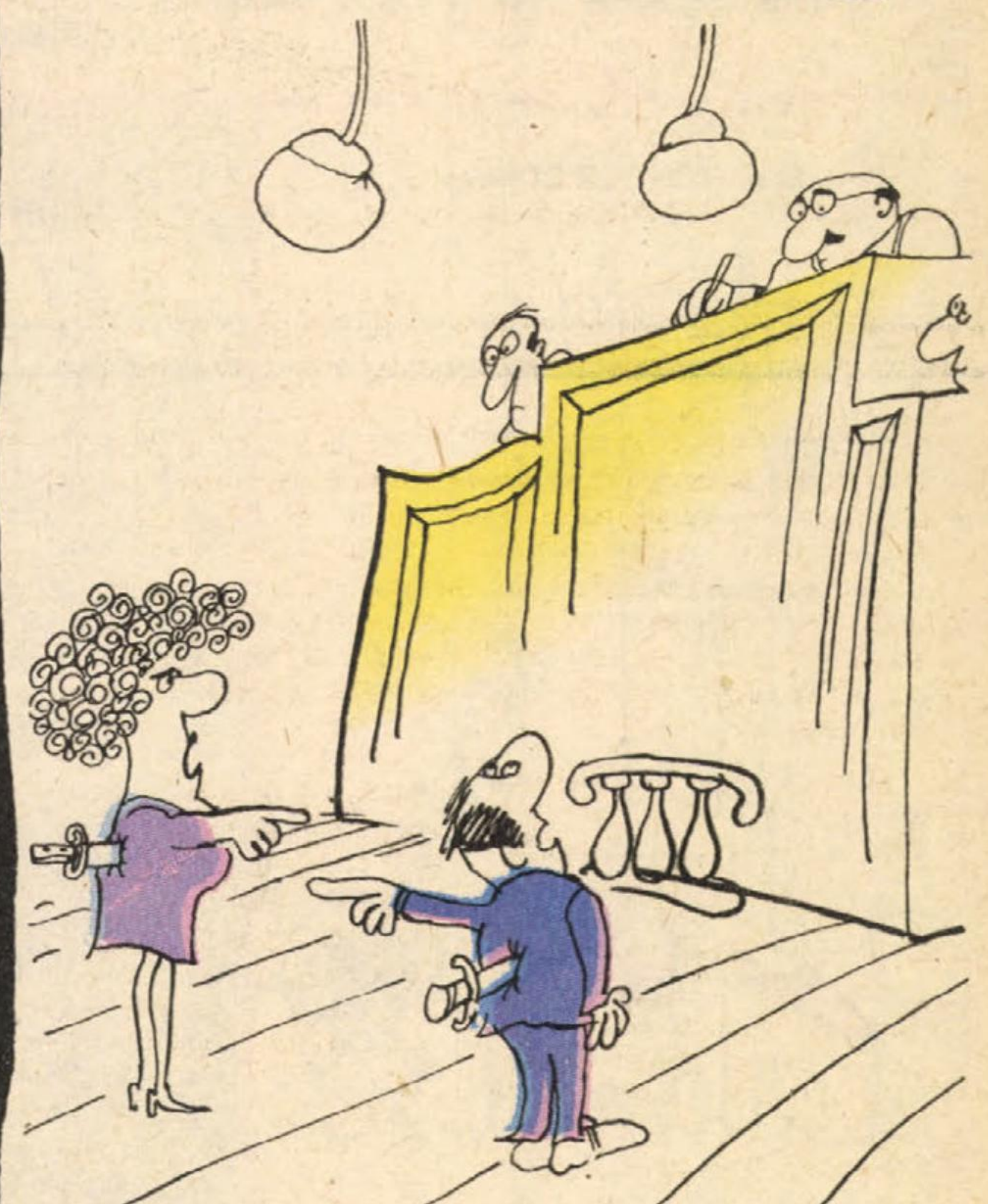

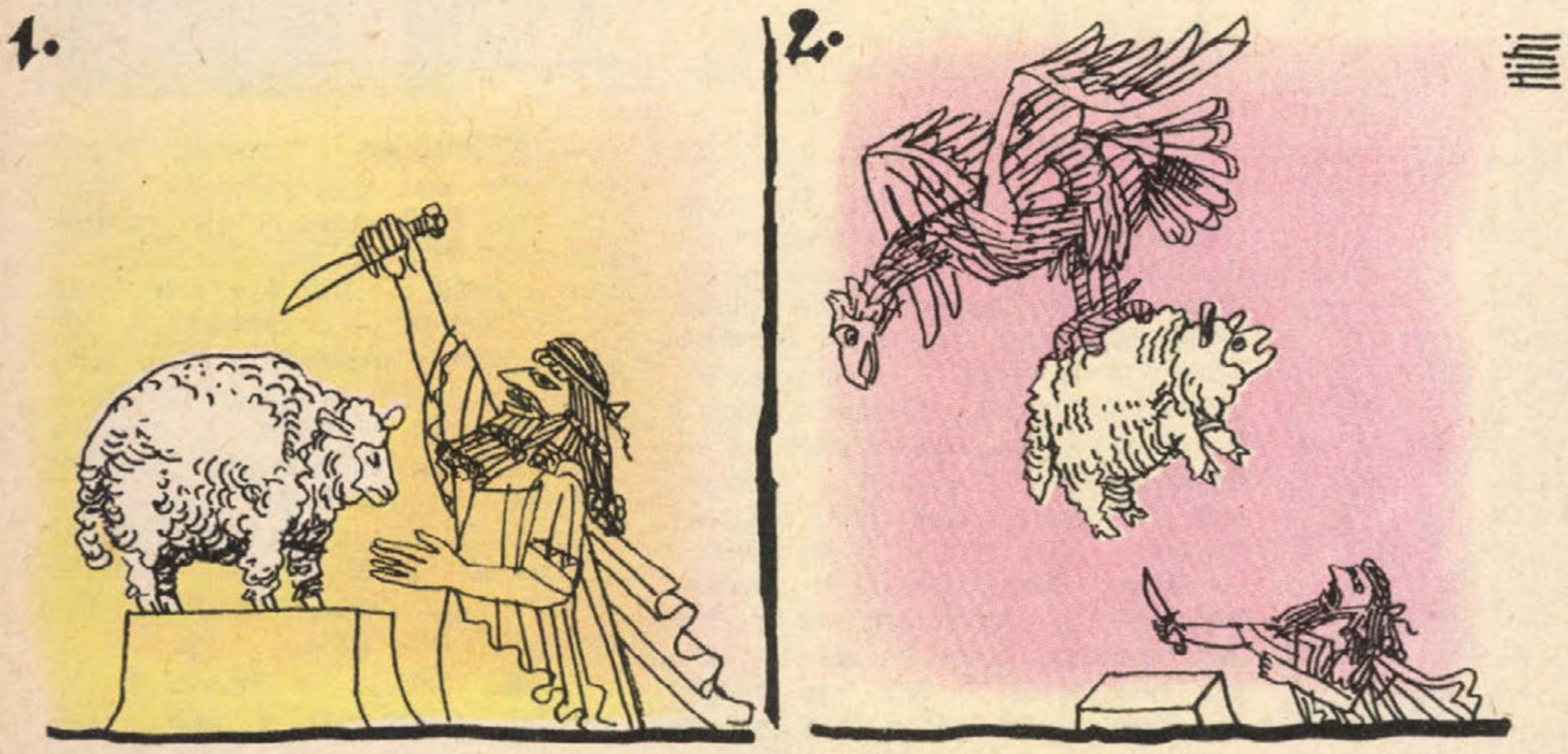

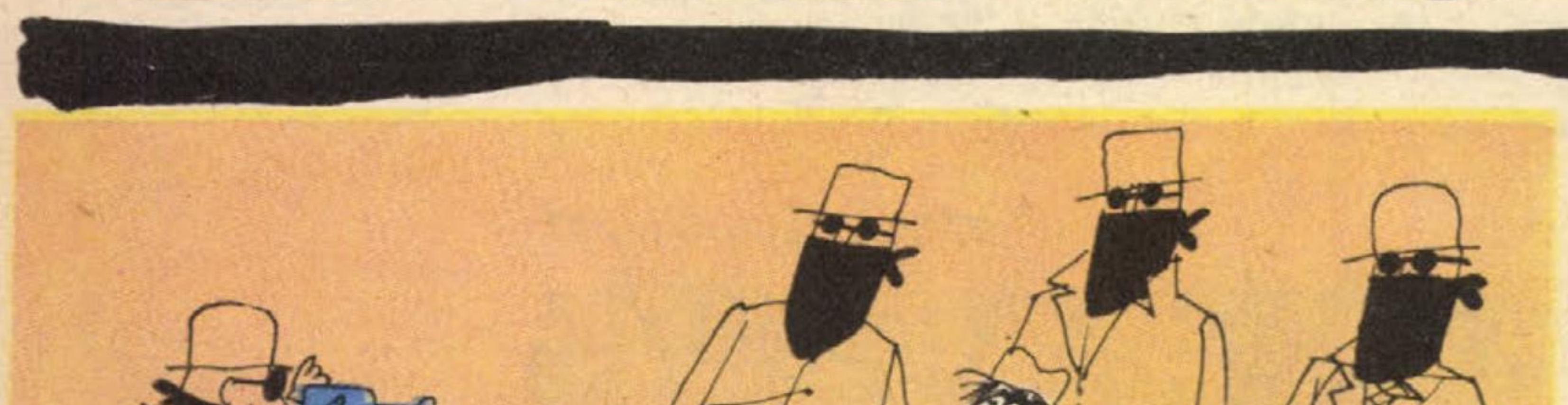

Tót Gy

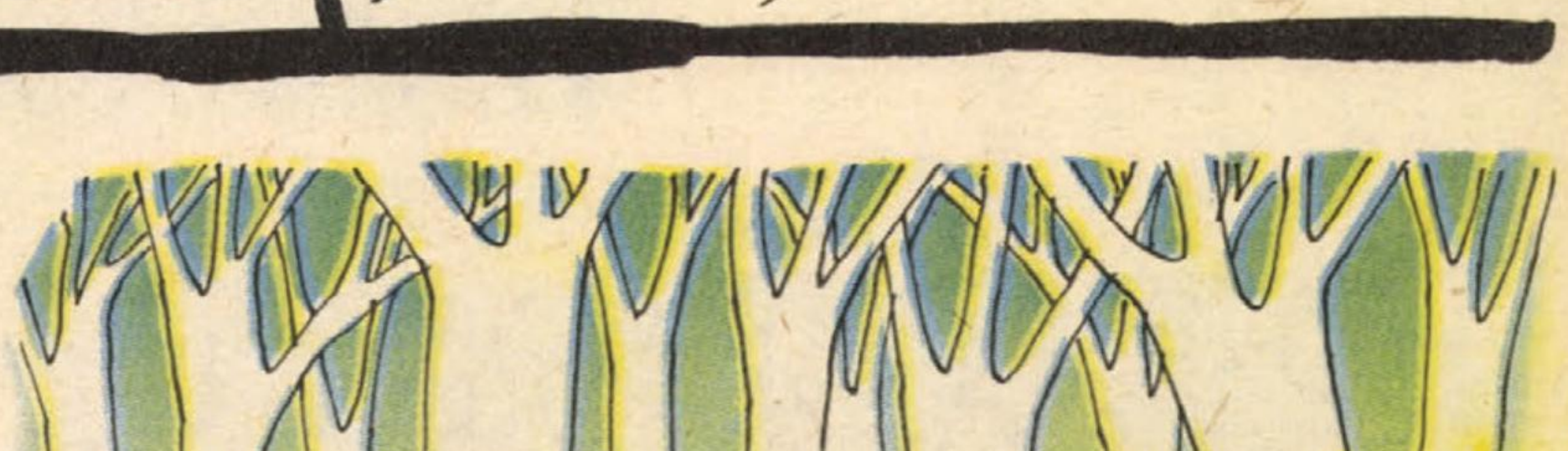

BGy

VÁRNAI * DALLOS * BALÁZS-PIRI * HEGEDŰS * SAJDIK * TÓT * BRENNER *

IMPORTHUMOR

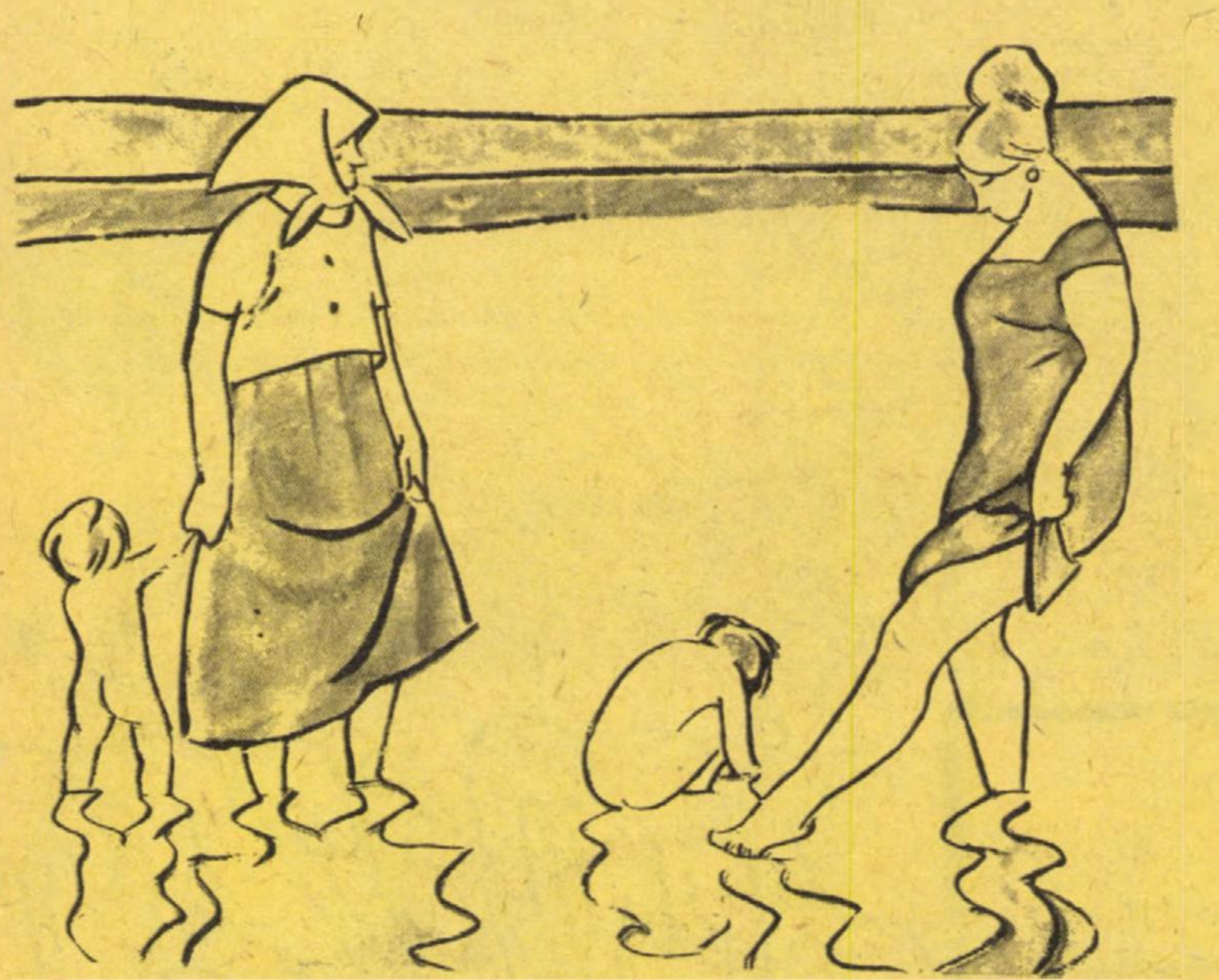

– Azt ígérték ősszel, hogy nyárra felépítik a tengerparton az óvodát, de eddig csak a tenger készült el...

(„Krokodil", Moszkva)

HORGÁSZIDÉNY

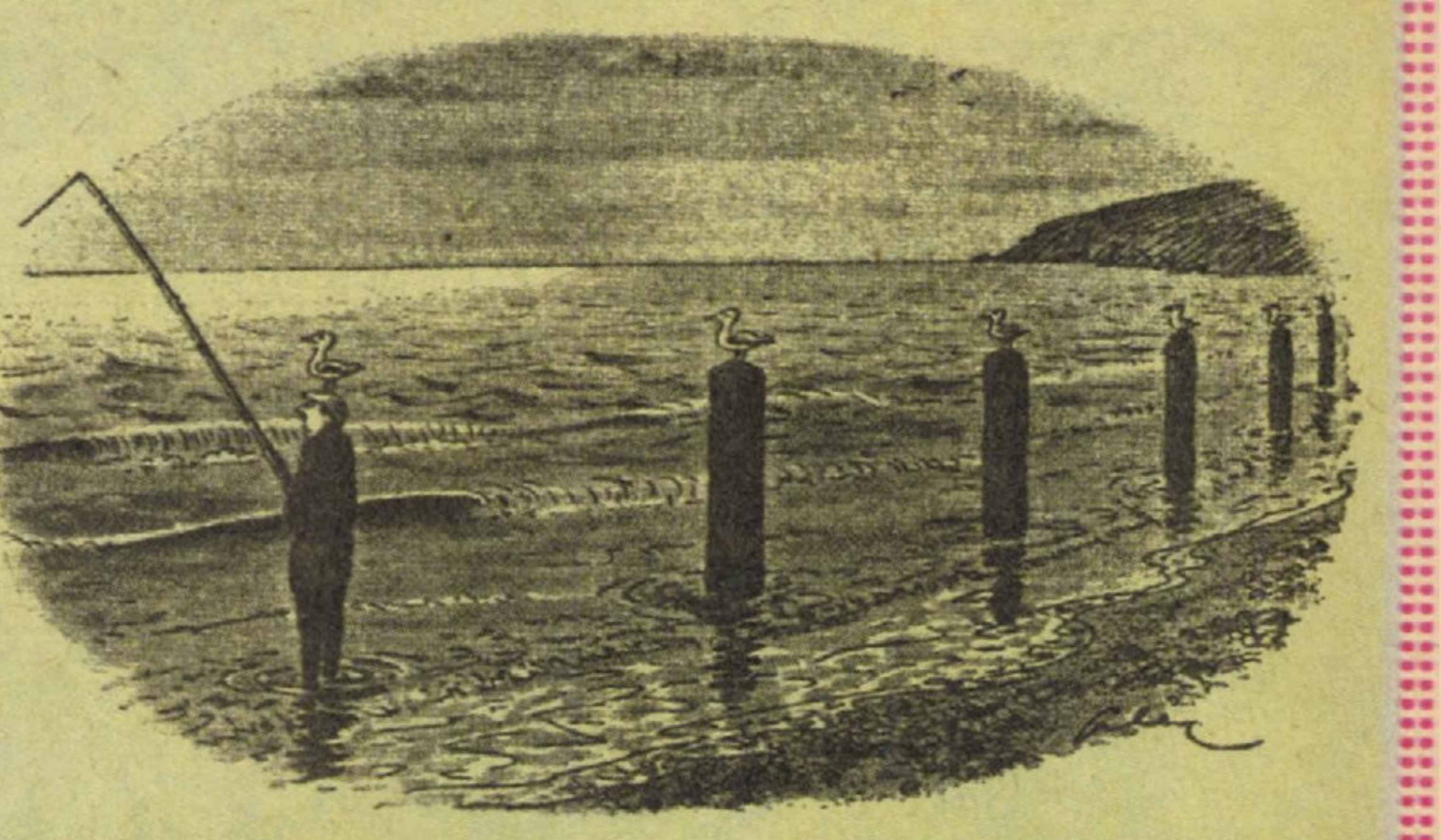

(„Die Zeit", Hamburg)

LELKETLEN CIPŐDIVAT

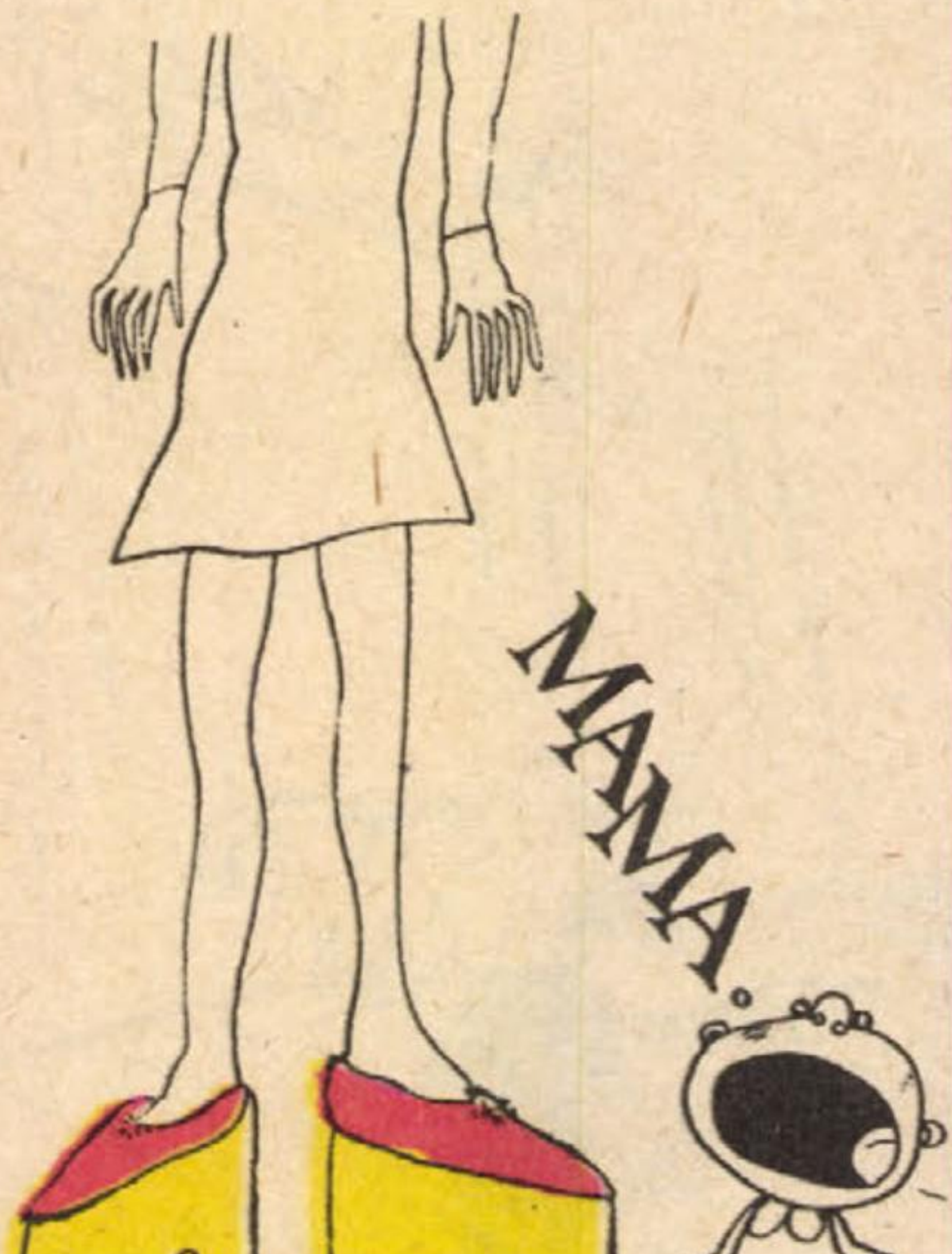

(„Rohacs", Pozsony)

AZ ASSZONYKA IMÁD TÁNCOLNI

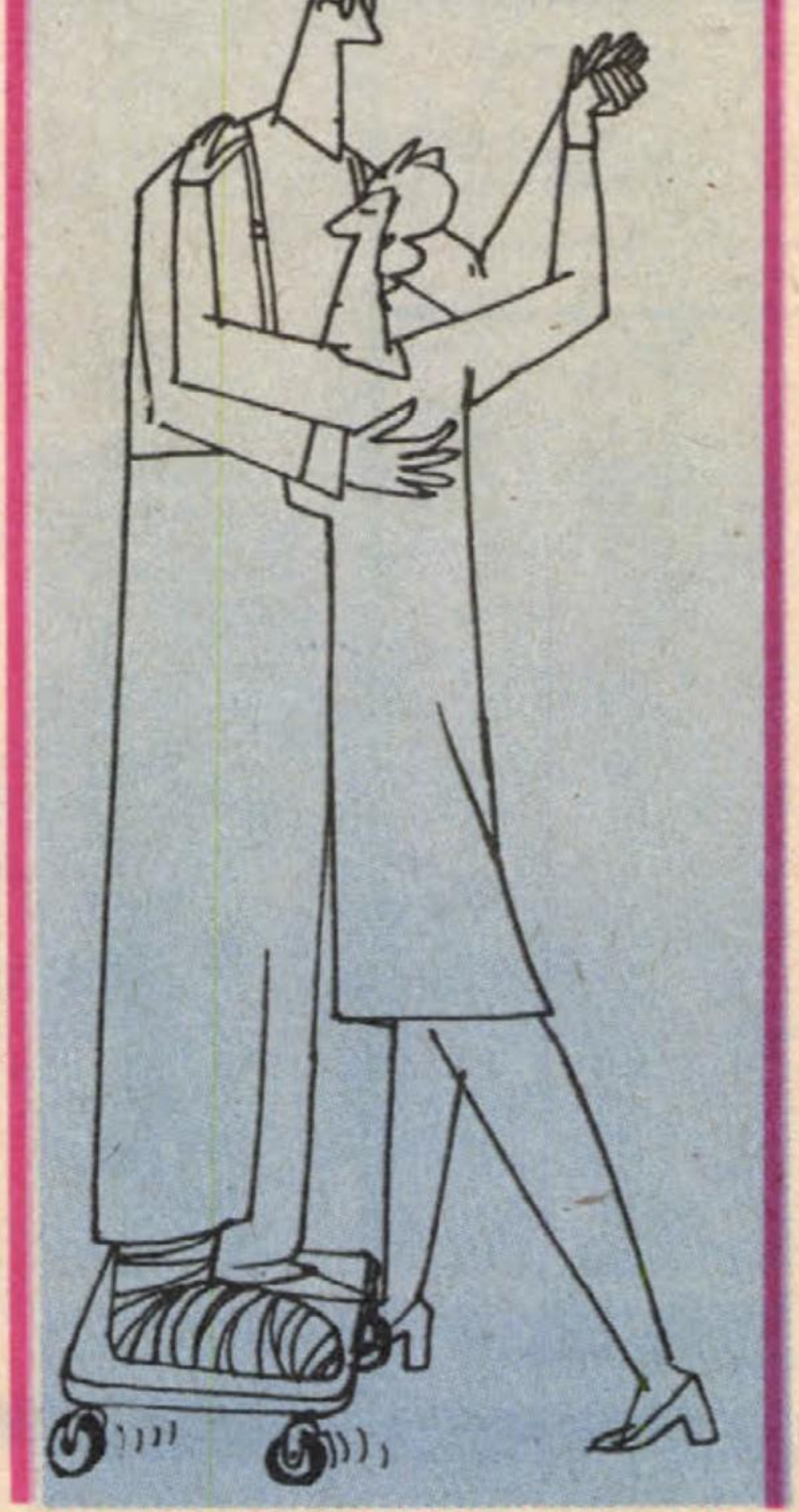

E. UGULAVA:

KOCKÁZAT

Az asszony zokogott, Kukin megsimogatta a fejét, aztán megcsókolta a gyerekeket.

— Mennem kell — mondta nagy sóhajjal. Az ajtóban megállt, visszafordult. — Mennem kell... Ha tudnátok, mit érzek... Ma kaptuk meg ezt a lakást és én már nem élvezhetem... Még néhány óra és mindennek vége...

— Még minden jóra fordulhat... Lehet, hogy megúszod egy betegséggel...

— Nem hiszem, bár minden lehetséges. Akkor viszont életem végéig beteg leszek... Ha tehetetlen beteg leszek, ápolsz majd engem?

— Persze, hogy ápollak...

A gyerekek bőgtek:

— Papa, ne idd meg az egészet!

— Papuska, öntsd ki a felét!

— Azt nem tehetem. Én nem tehetem meg. Na, de most már mennem kell... Még csak annyit: ne felejtsetek el! Ne feledjétek el, hogy mennyire szeretlek benneteket... Gondoljatok rám jó szívvel!... Kedvenc szürke öltönyömben temessetek el és adjátok rám a csíkos nyakkendőt, de ne húzzátok össze a nyakamon, mert akkor fulladozom. A könyveket, gyerekek, rátok hagyom, a nagymamának pedig azt üzenem, hogy én nem tehetek semmiről... Mi van még? Ja, igen — fordult a feleségéhez —, ha majd újra férjhez mégy...

— Soha, Dmitrij! Soha!! Az én szívem, tudod jól, csak egyet szeretett...

— Ha jobbat találsz nálam, menj férjhez...

— Ahogy akarod, Dmitrij. Ha akarod, férjhez megyek. A te szavad parancs...

— Most már valóban mennem kell... Az ég legyen veletek!

A gyárban már várták: az átvételi bizottság, az igazgatóság és az újságírók.

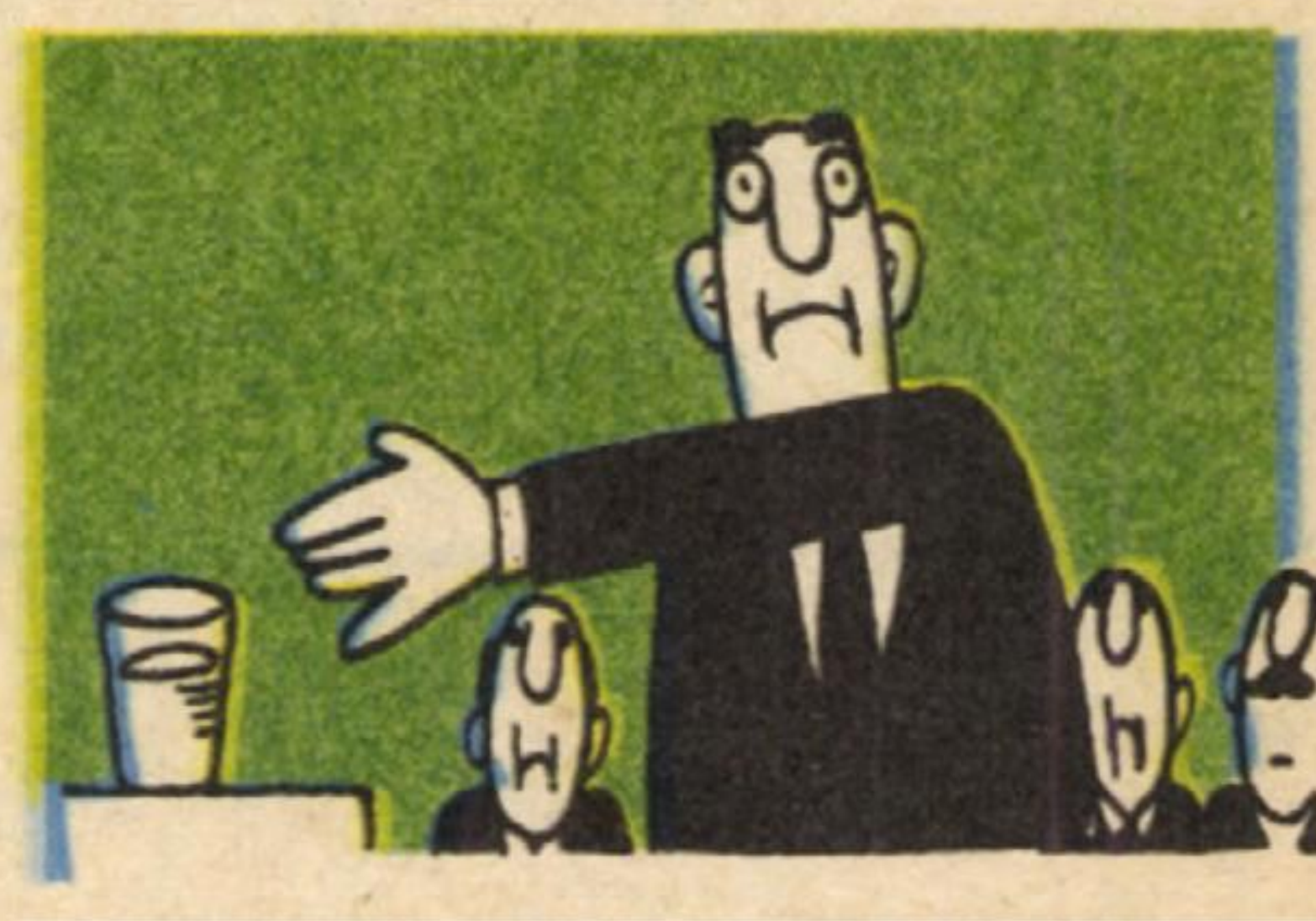

— Elvtársak! — mondta ünnepélyesen az igazgató. — Most üzembe helyezzük olajfinomítógyárunk tisztító berendezését. A berendezés — minden ellenkező híresztelésekkel szemben — kifogástalanul működik, erről kisvártatva önök is meggyőződhetnek. Kukin elvtárs, a tisztító berendezést működtető részleg főnöke, itt, mindenki szeme láttára, iszik egy pohárkával abból a vízből, amelyet — tisztítás után — a folyóba engedünk. Figyelem, elvtársak!

Kukin felállt és reszkető lábakkal megindult a pohár felé...

(Oroszból fordította: N. E.)

KIRÁNDULÁS

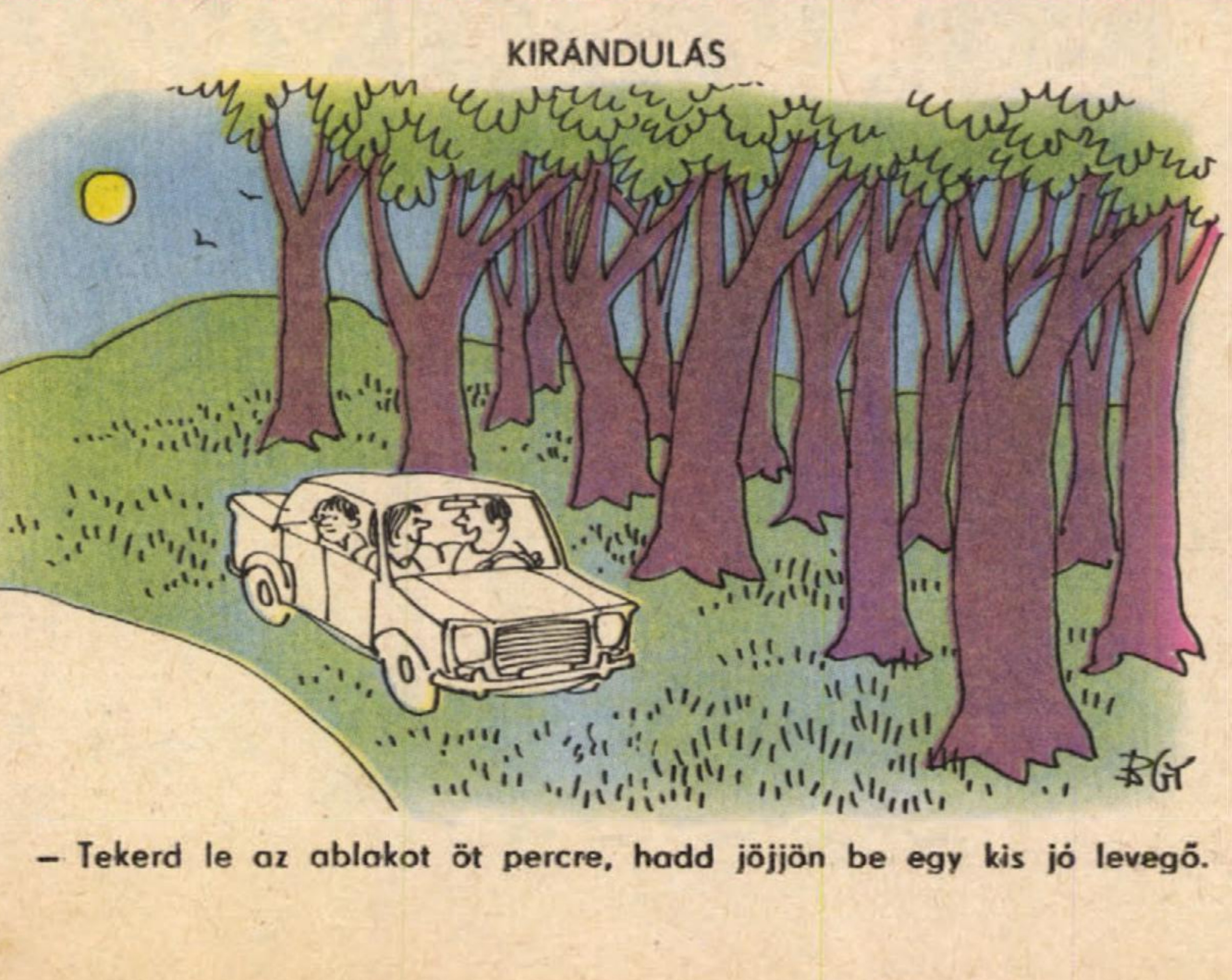

– Tekerd le az ablakot öt percre, hadd jöjjön be egy kis jó levegő.

JOGOS ELŐVIGYÁZAT

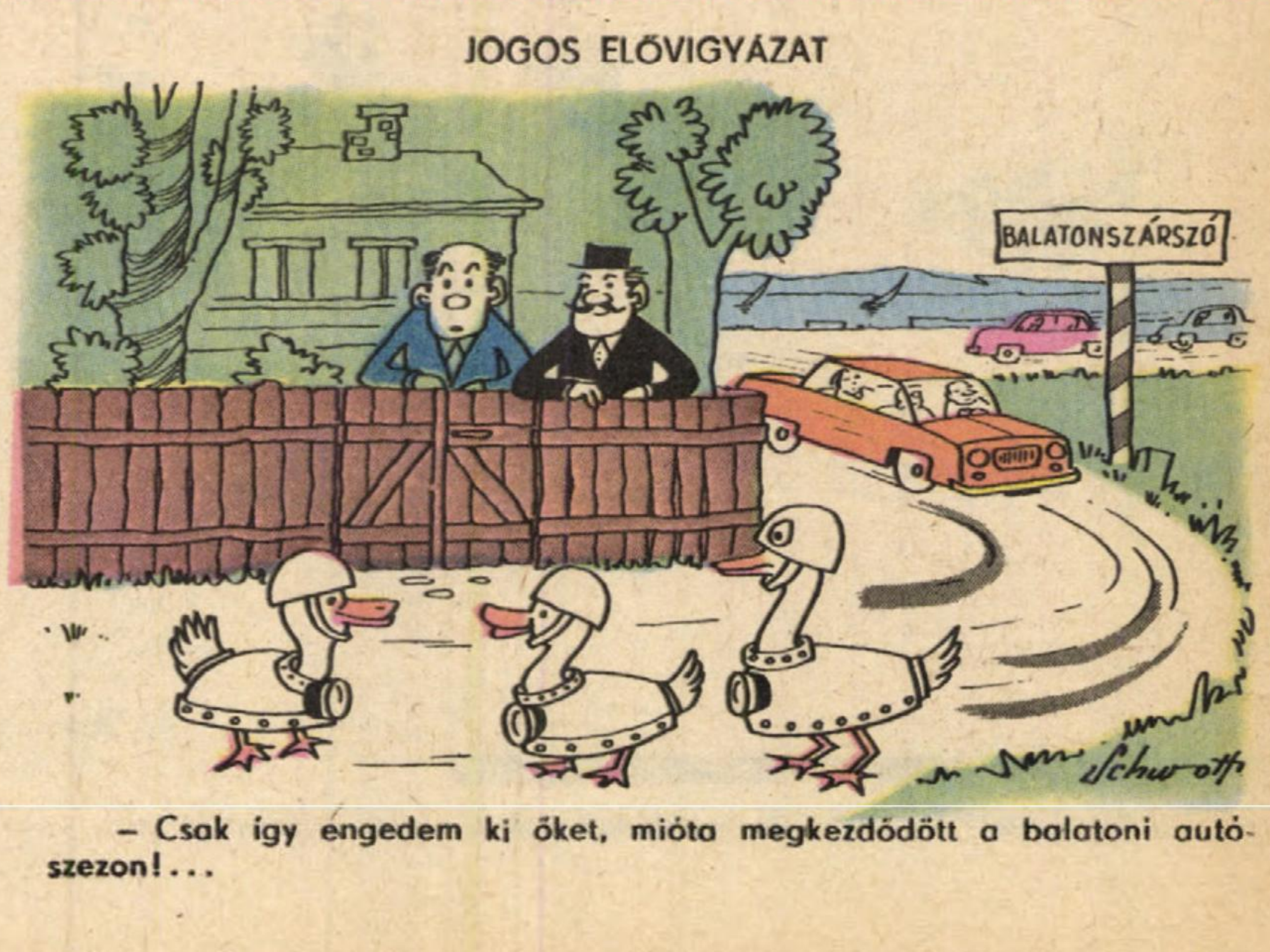

– Csak így engedem ki őket, mióta megkezdődött a balatoni autószezon!...

TÜCSÖK és BOGÁR

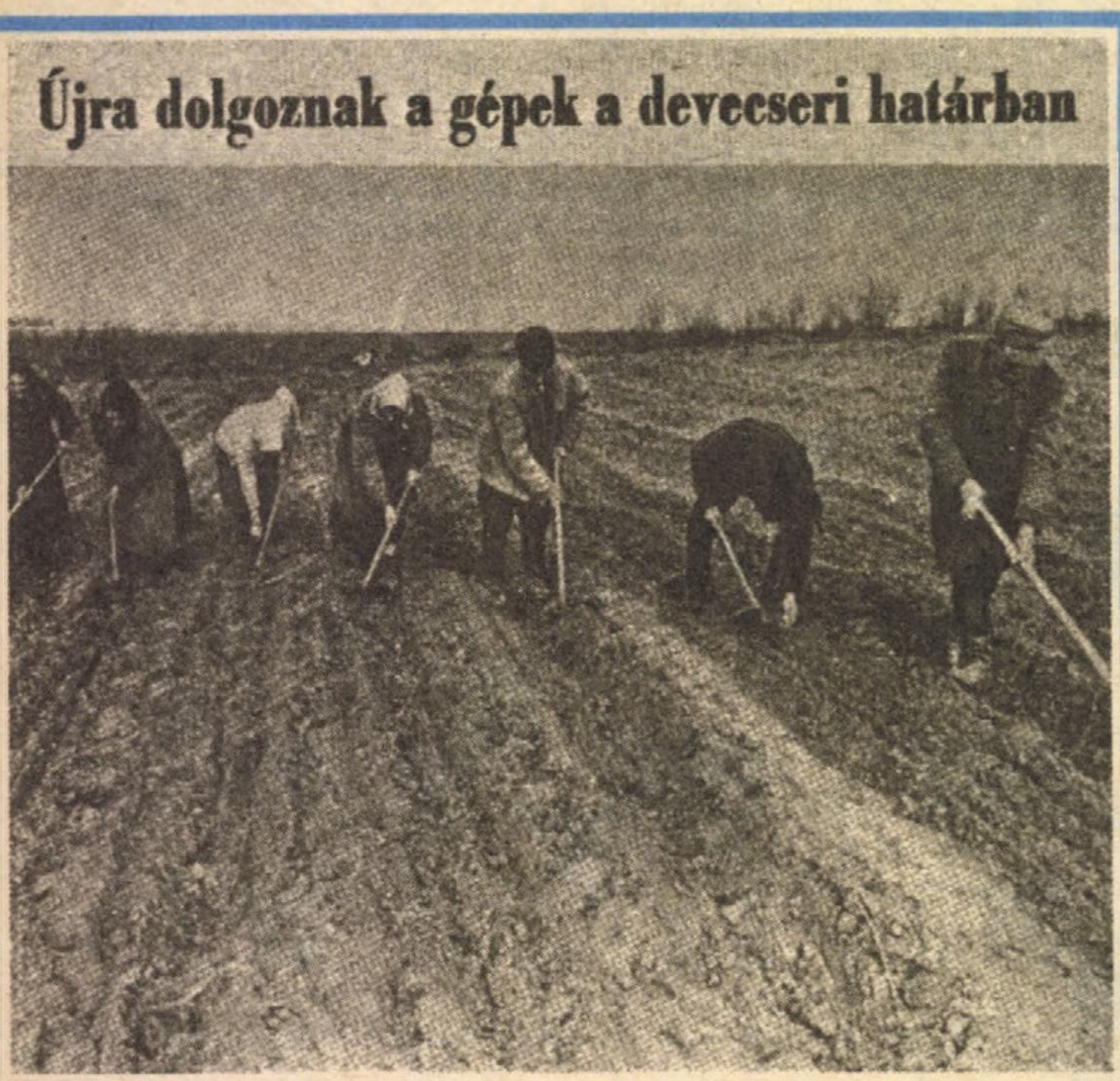

Újra dolgoznak a gépek a devecseri határban

Jóságos ég, csak nem gépemberek?

(A Veszprém megyei Naplóból ollózta Kovács Attiláné, leninvárosi olvasónk)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

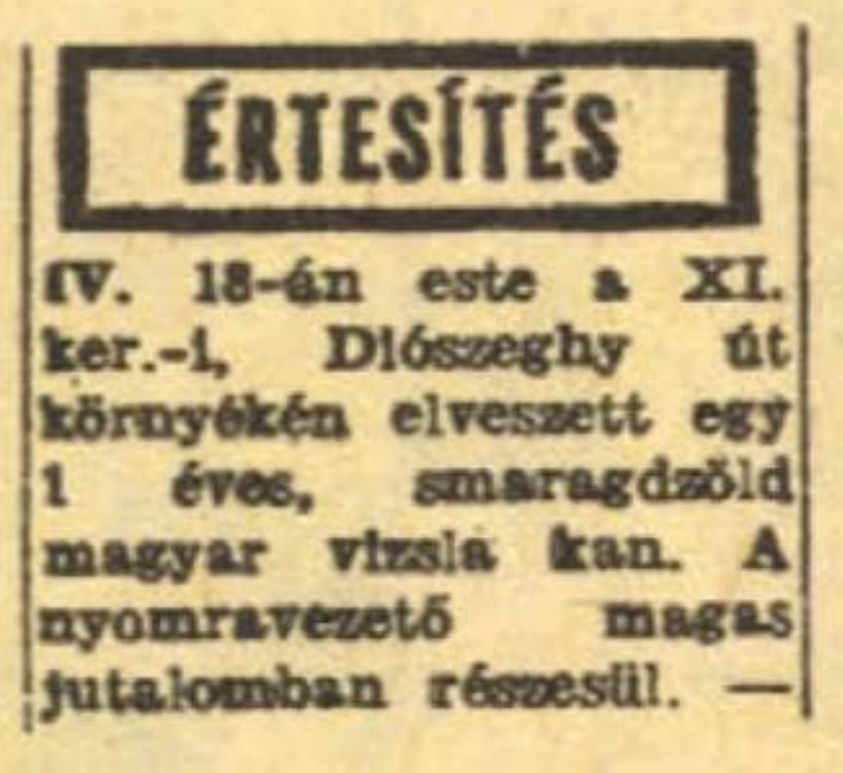

ÉRTESÍTÉS

IV. 18-án este a XI. ker.-i, Diószeghy út környékén elveszett egy 1 éves, smaragdzöld magyar vizsla kan. A nyomravezető magas jutalomban részesül. —

Persze egyszerűbb lenne megtalálni, ha annak a smaragdzöld vizslának valami különös ismertetőjele is lenne.

(A Magyar Nemzet apróhirdetései között észlelte Dóczy Sándorné, pesterzsébeti olvasónk)

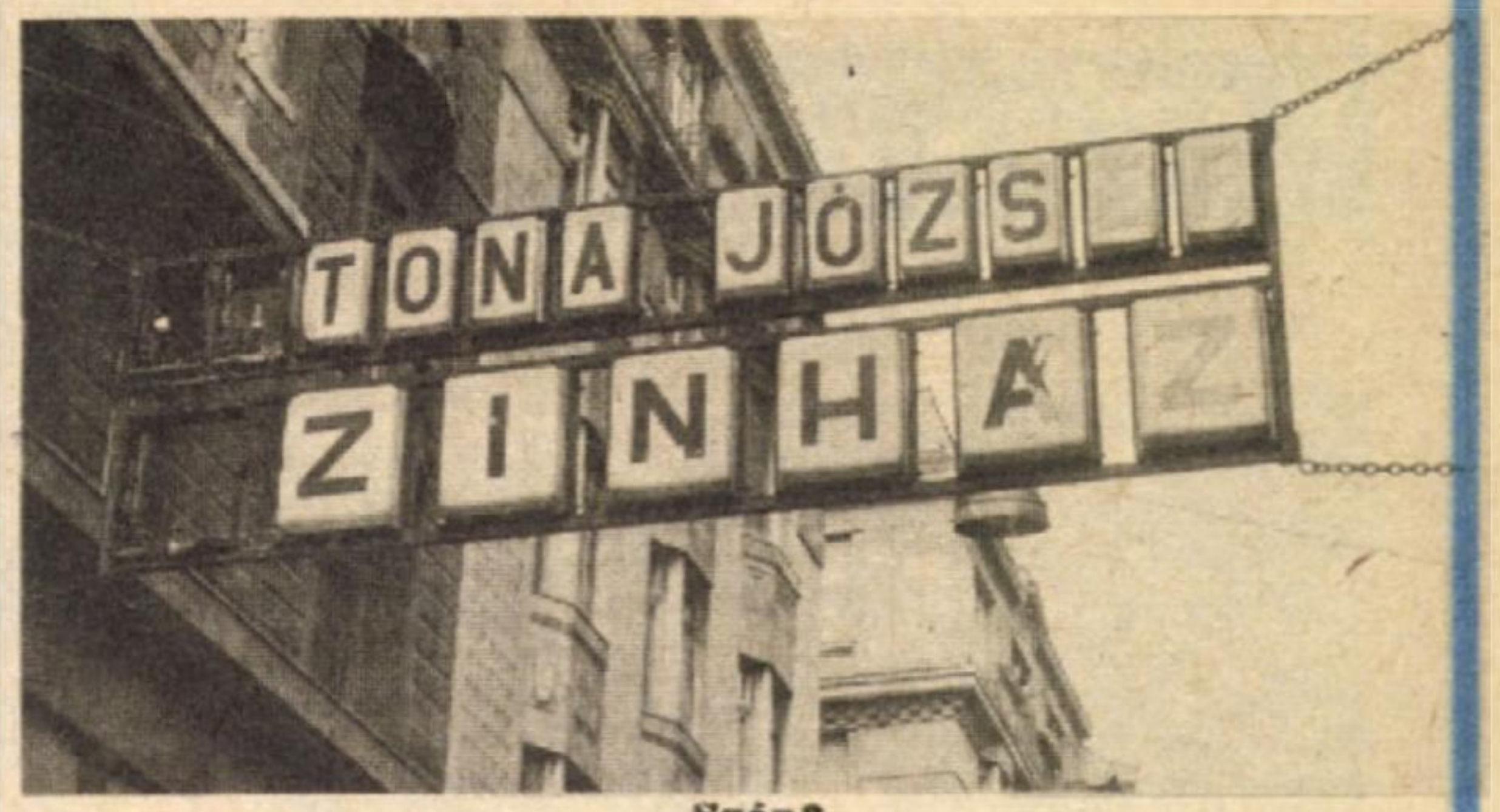

Szép?

(A Petőfi Sándor utcában fotózta Várszegi György)

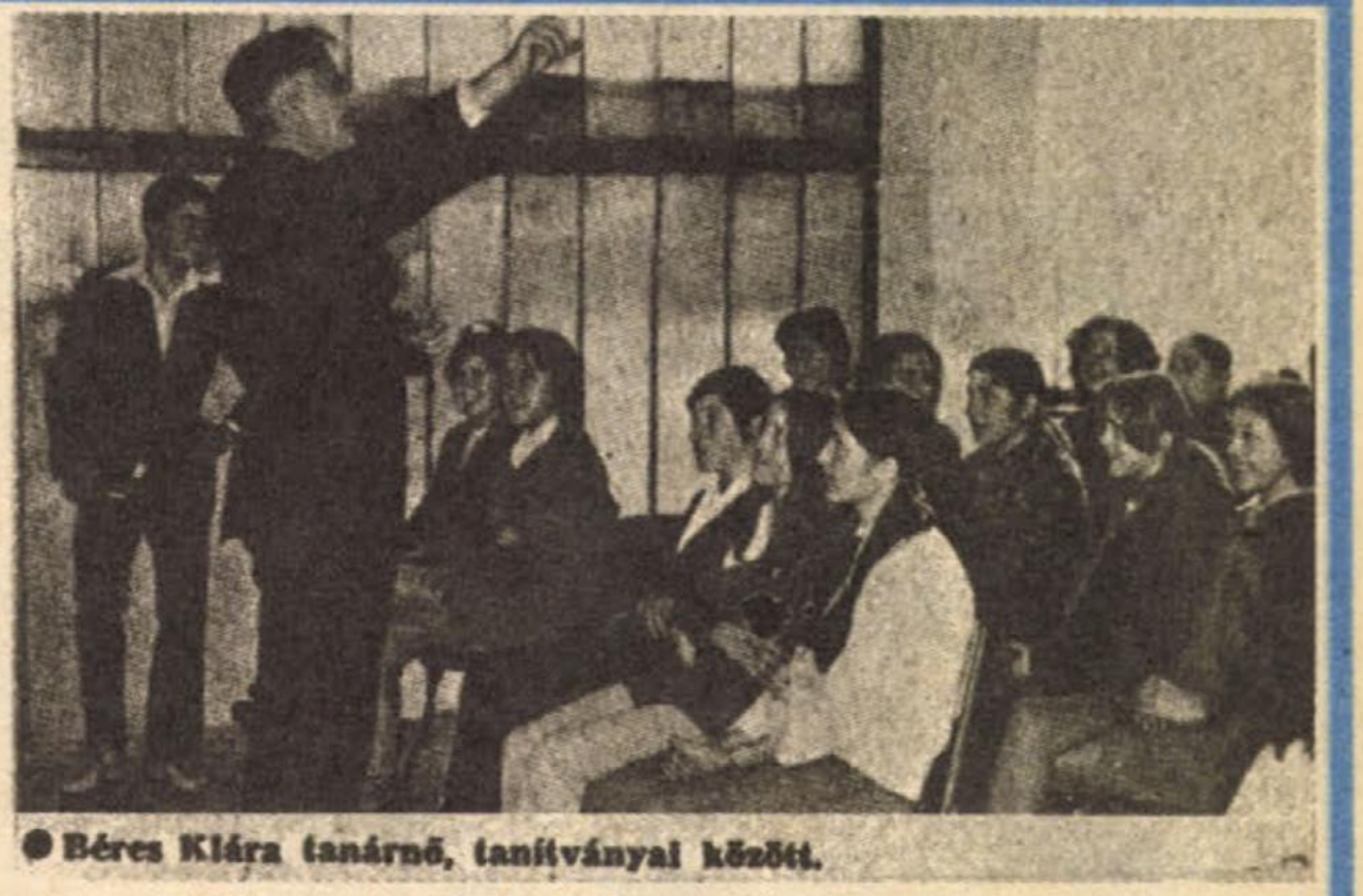

Béres Klára tanárnő, tanítványai között.

Ha valóban nem Vass Lajos, akkor meglepő a hasonlatosság.

(A Petőfi Népe című lapban észlelte Zentai János, kalocsai olvasónk)

PARAGRAFUS

A Yorkshire Post című lap érdekes új jogszabályról értesít.

— Azoktól a bűnözőktől — írja —, akik tettük elkövetéséhez a gépkocsijukat is igénybe veszik, meg lehet vonni a hajtási engedélyt.

Még gyönyörű.

HIRDETÉS

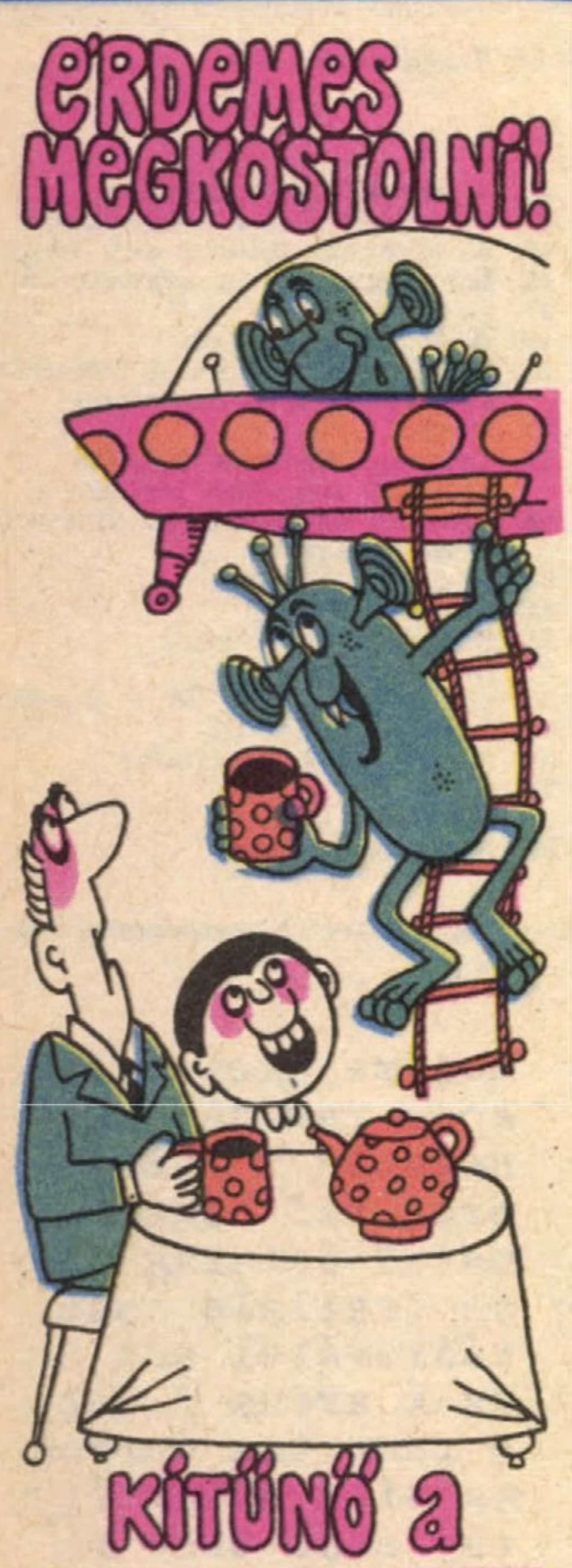

HÁTRÁNYUNK NAGY ELŐNYE

Az utca forgalma zajos,
előttem imbolyog Lajos,
hetykén, daliásan lépdel,
magasra tartott büszke képpel.
Lám, alig ismerek rá, olyan változás,
mert nem is hiszed, mit tesz a fogyás!
Tavaly kövér volt, mint hízó malac,
s most nyelved lóg, ha utána szaladsz.
– Lajos, te vagy? – Ő megáll meglepetten:
– Hogy így találkozunk, mi vének, ketten!
– Mit csinálsz erre? Hol jársz e tájon? – kérdem.
– Hát látod, itt van csak közlekedésem!
A metró másfelé jár, s az autóbusz meg, kérlek
úgy tele van, hogy én rá alig férek.
A villamos a múlté. Síne nincs,
úgy fölszedték, hogy semmi nyomuk sincs.
Taxit keresel? Ugyan, hát az hol van?
Talán a Marsban, esetleg a Holdban!
Így hát beláthatod, a lábamon járok,
ha munkahelyre megyek, avagy bevásárlok!
– S ezért fogytál le? – Sőt, megerősödtem,
előbb mérgelődtem, aztán belejöttem,
s dicsérem fővárosunk célját, a nagyszerűt, szépet:
a sportra kell nevelni az elpuhult népet!

Lovászy Márton

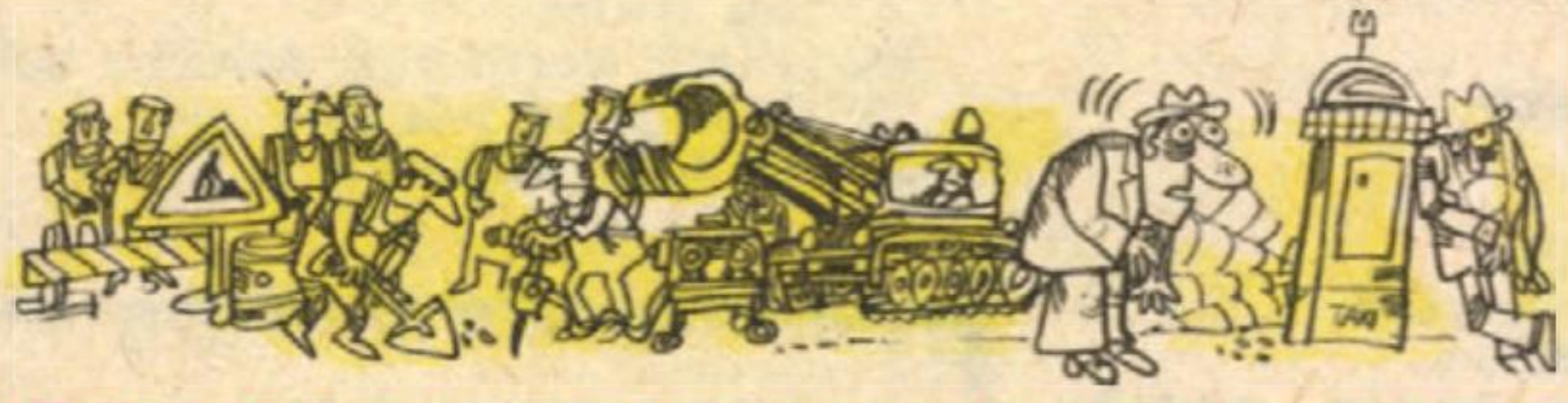

ABSZOLÚT PECHES HORGÁSZ

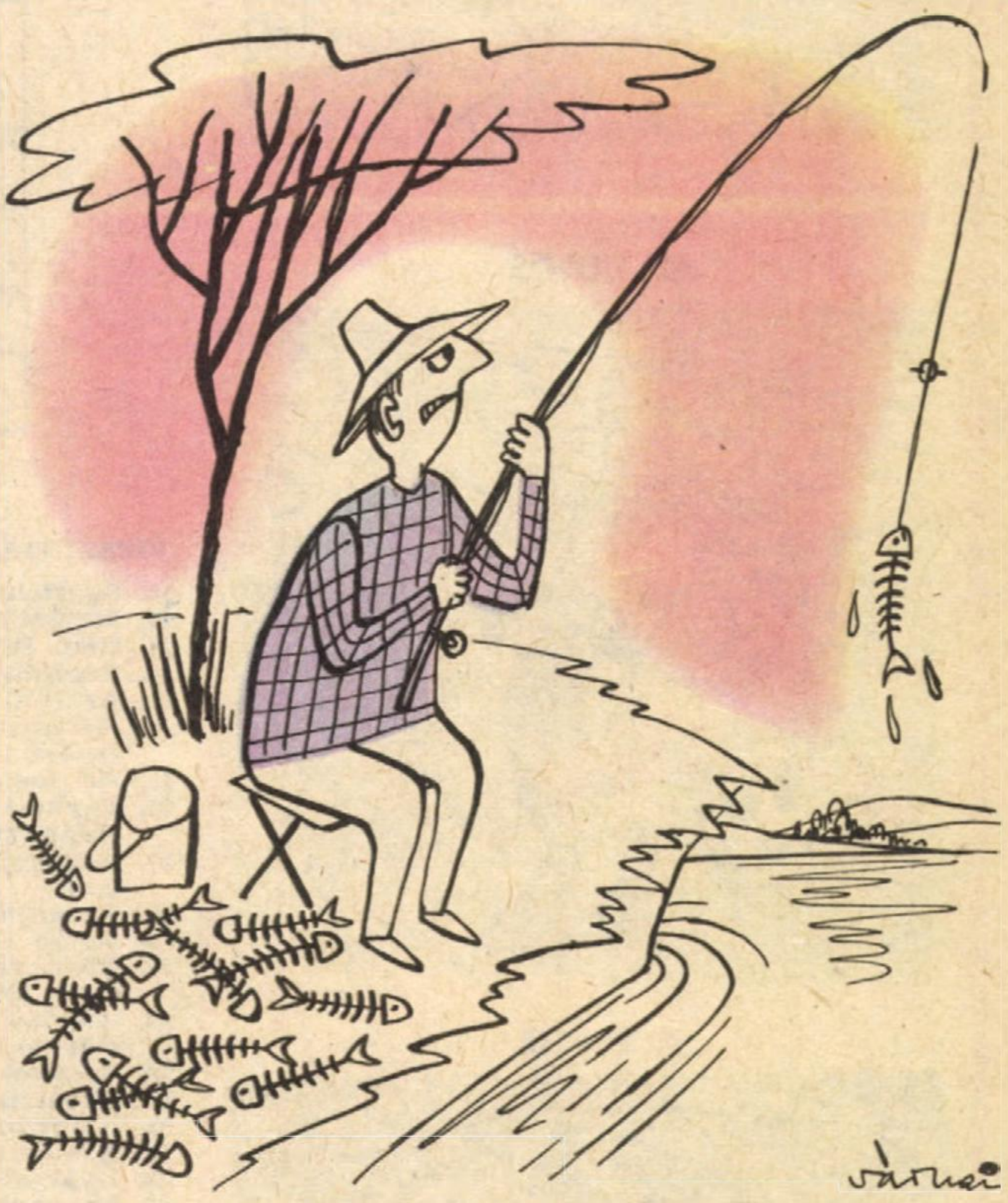

* * *

FÉLSZEG IFJÚ

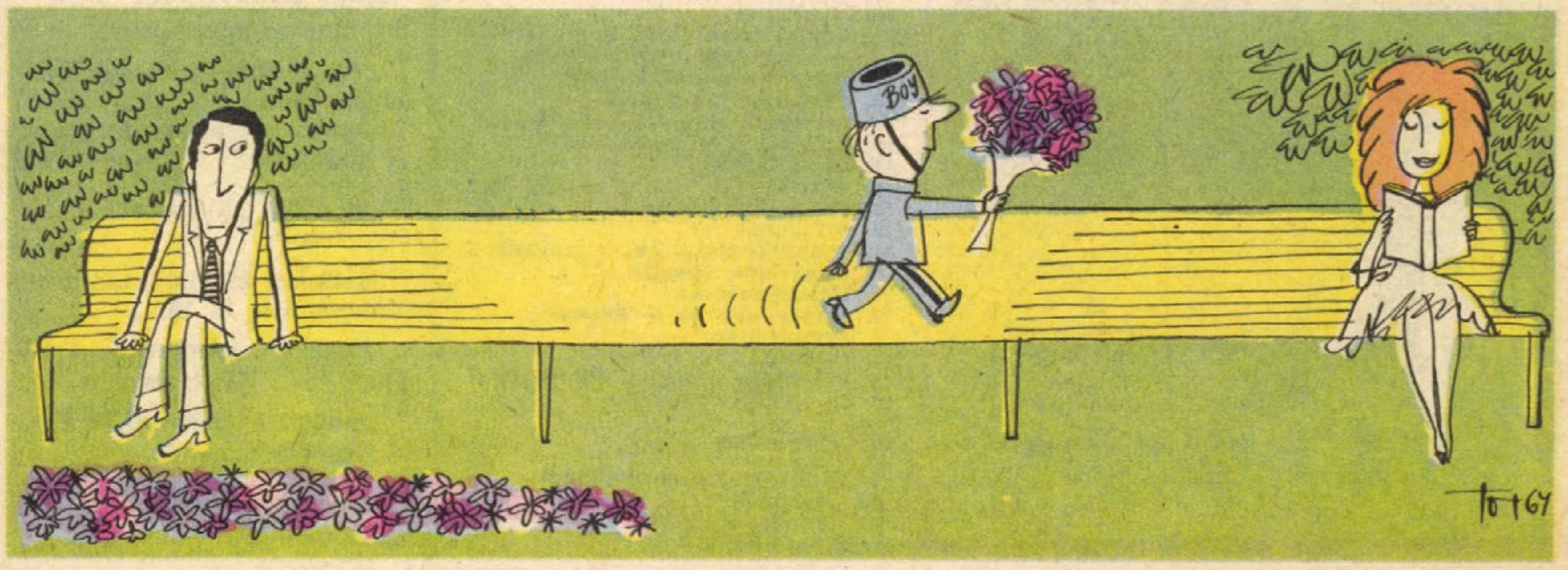

KAPUS—TÍPUSOK

A PECHES

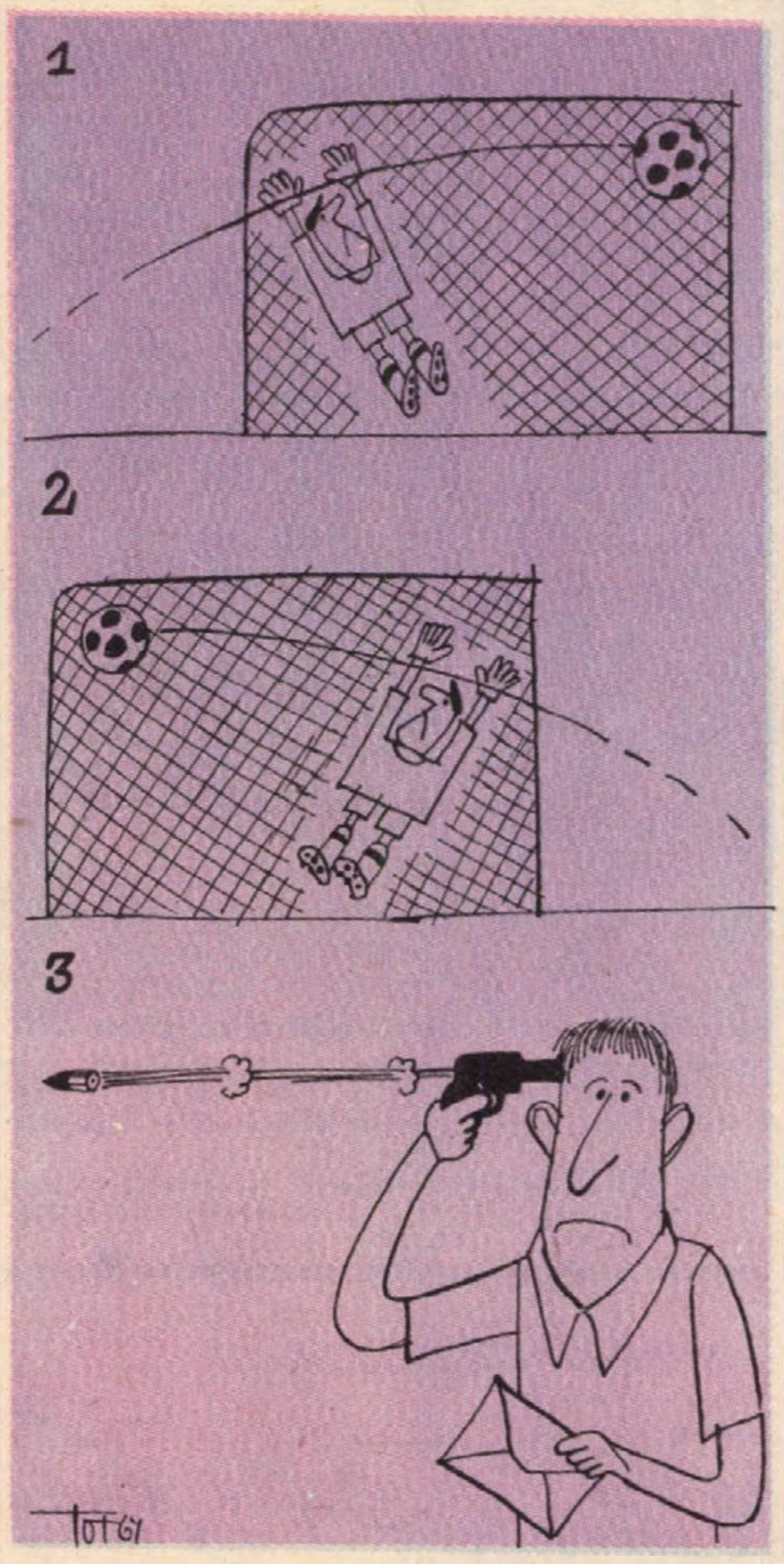

AZ IJEDŐS

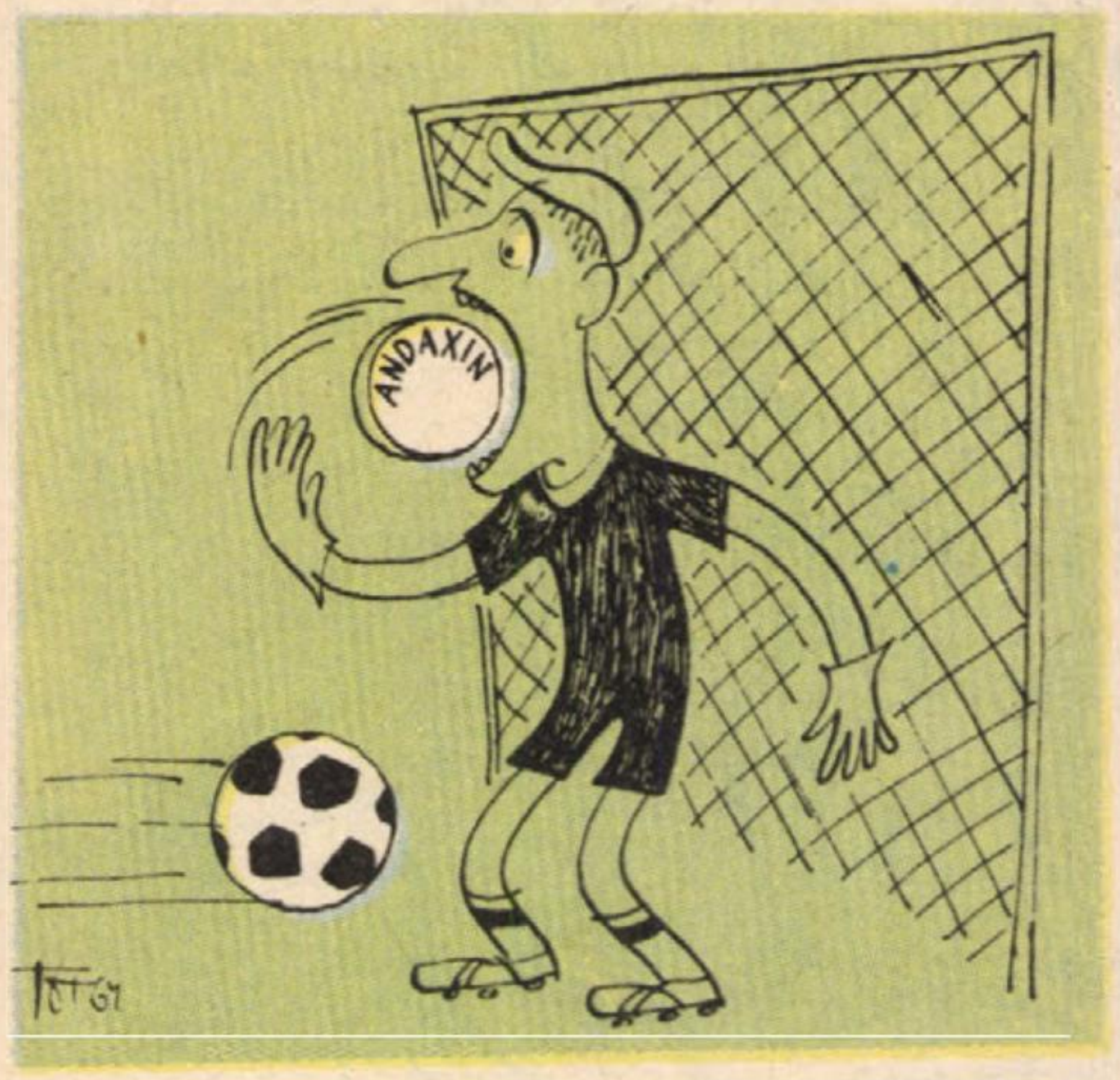

A PRECÍZ

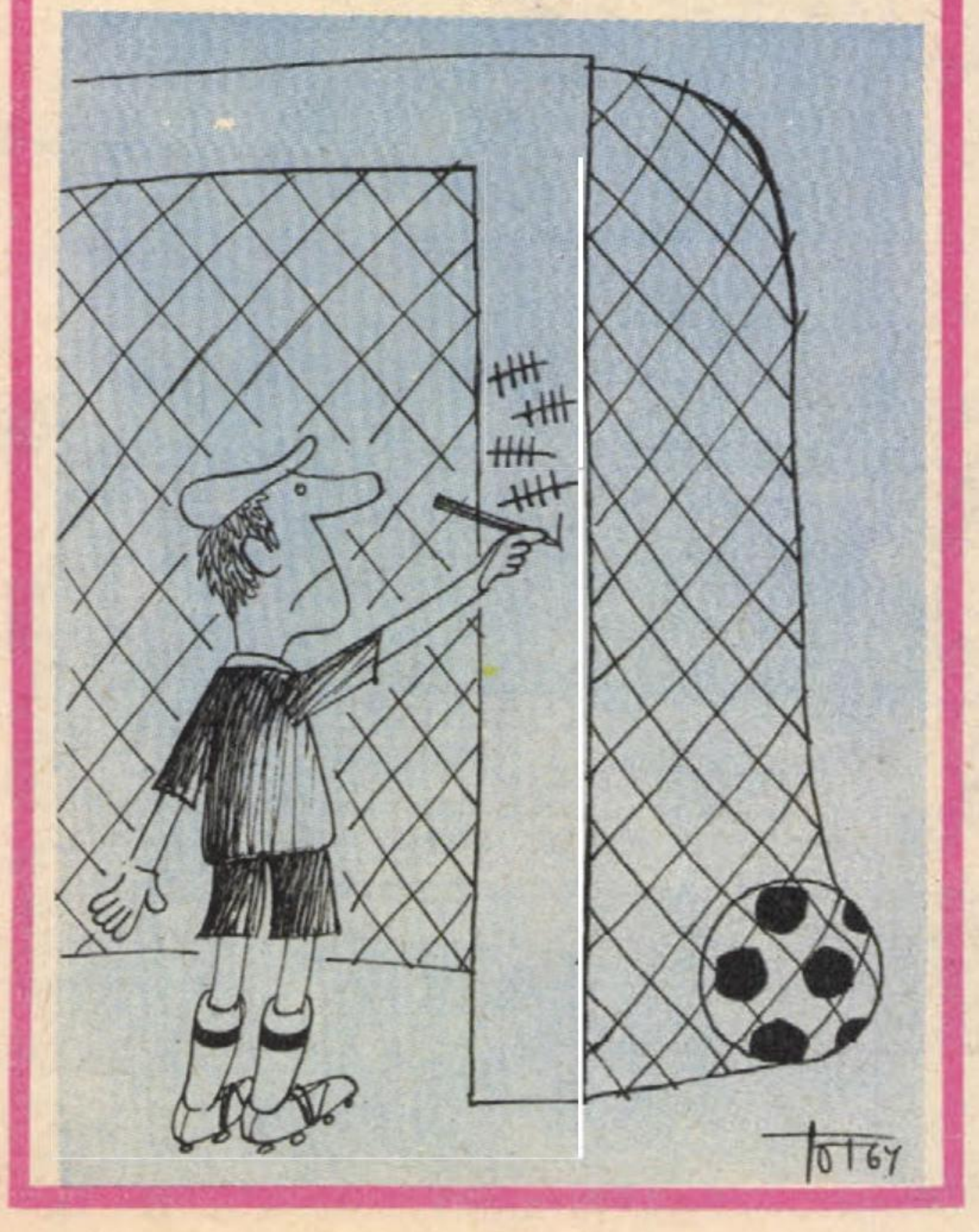

Biztató válasz

Kacsireknek nagyon megtetszik egy nő, s illemtudóan megszólítva házassági ajánlatot tesz neki. Az ifjú hölgy válasza: *Vízszintes 1 — függőleges 20.* Megfejtésül ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon, legkésőbb május 14-ig, erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest, Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

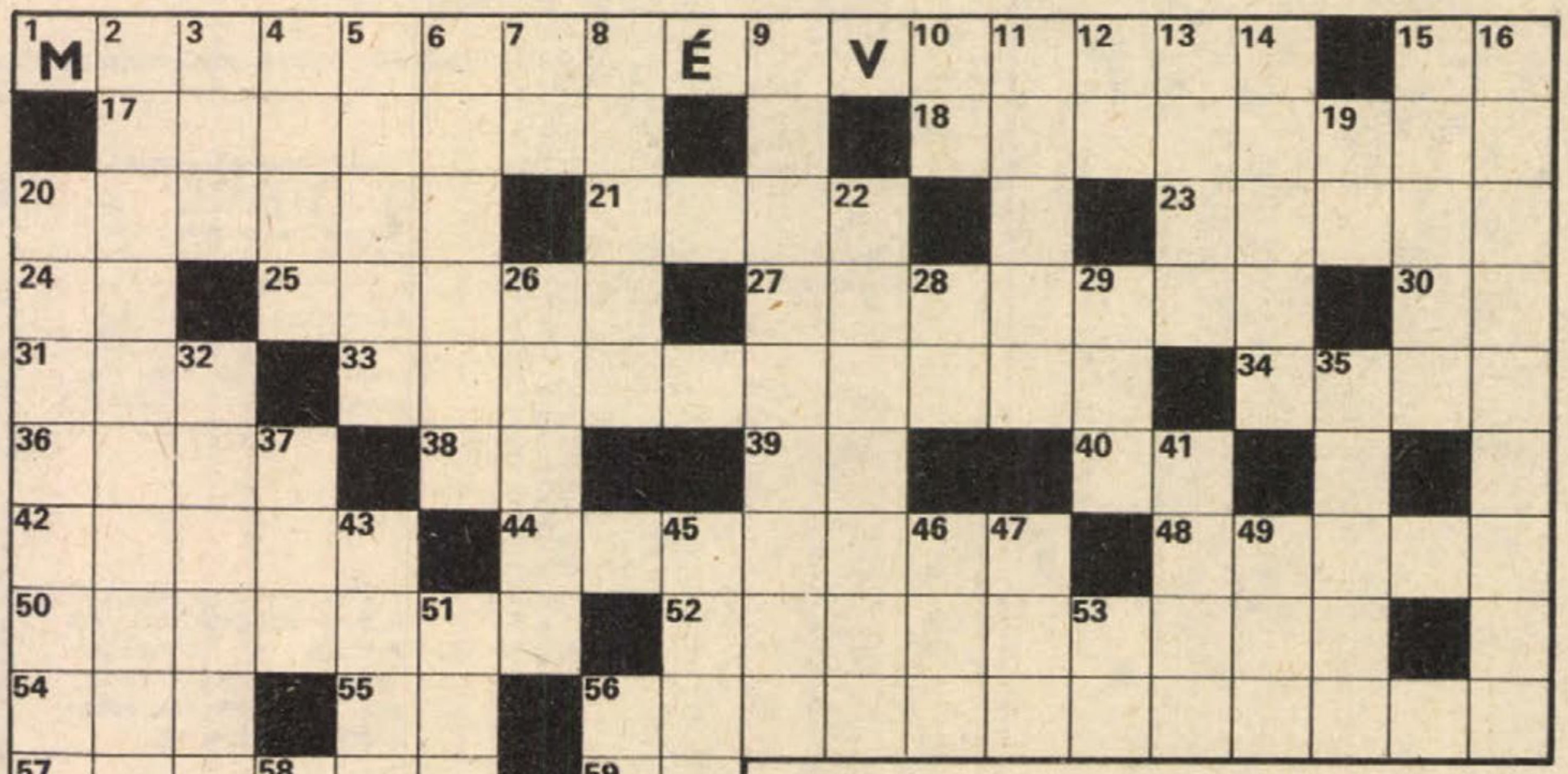
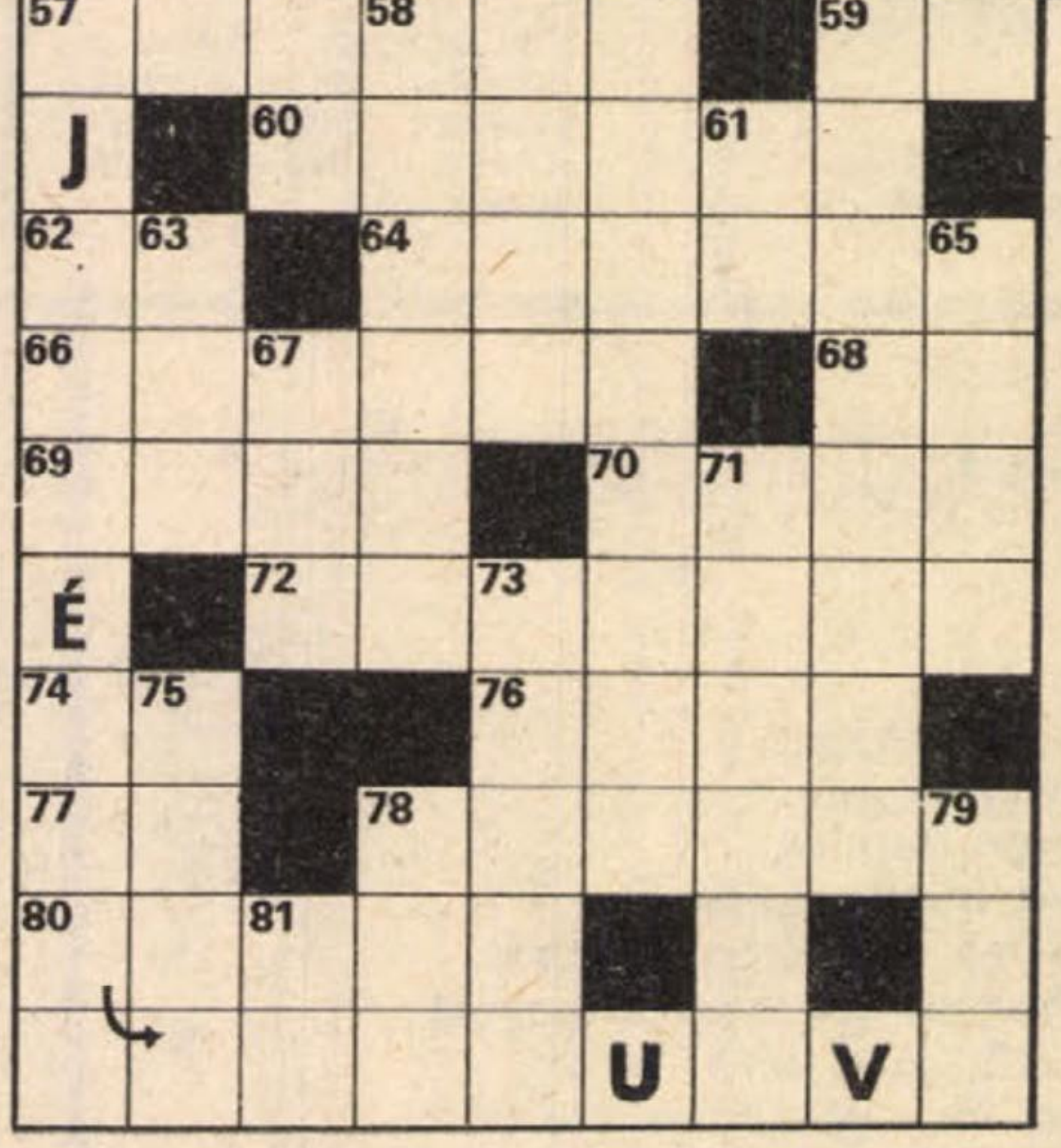

BIZTATÓ VÁLASZ

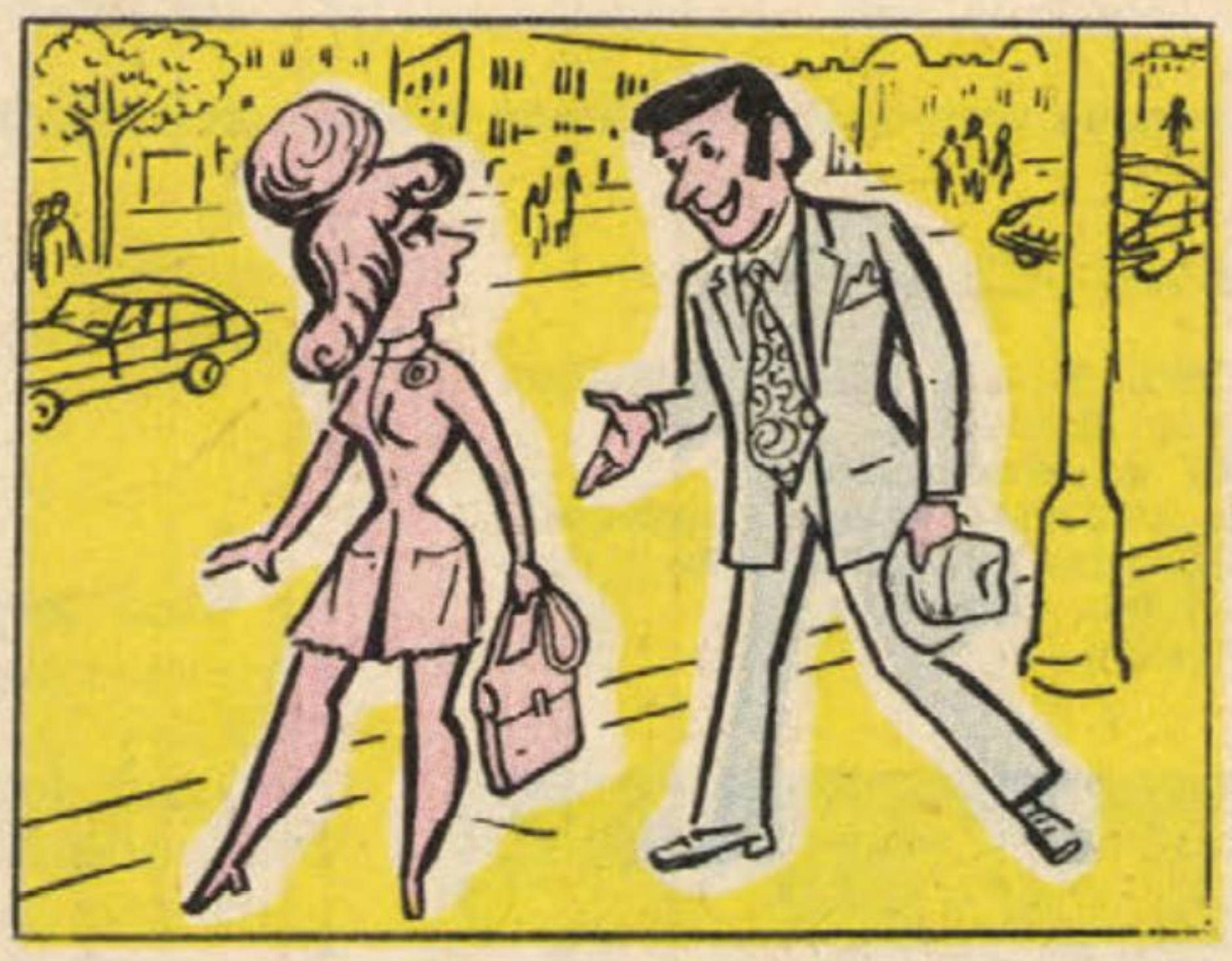

— Vízszintes 1 — függőleges 20.

VÍZSZINTES

15. Sportclub
17. Megszégyenítő — más szóval
18. Nem felnőttre valló
20. Produktív munka
21. Az FTC játékosa
23. Matematikai (és fizikai) fogalom
24. Azonos mássalhangzók
25. Egykori uralkodó dinasztia (fonetikusan)
27. Jazz-együttesek gyakori hangszere
30. Az argon vegyjele
31. Kutya — angolul
33. Többnyire nők által foglalkoztatott iparos
34. Angliai grófság (és cigarettamárka)
36. Spanyol folyó
38. Ellentétes kötőszó
39. . . appáns
40. Azonos betűk
42. Gyakori női név
44. Nagyapáink esernyője
48. Az ehető gyümölcs
50. Az a legkisebb összeg, amiből meg lehet élni
52. Lényegében: saját magunk megtévesztése
54. Két személyes névmás
55. . . ock out
56. Hajthatatlan, meg nem alkuvó — közkeletű idegen szóval
57. Híres francia filmrendező
59. Pénzintézeti Központ
60. Legendás spanyol futballkapus
62. Építésügyi Minisztérium
64. Újság-műfaj
66. Kórus
68. Személyes névmás
69. Színvonal
70. Fennmaradásunkhoz szükséges
72. A sportok sportja
74. Ijesztő-szócska
76. Király olaszul — kétszer egymásután
77. Igekötő
78. Pihenésre szolgáló bútordarab
80. Nagytestű futómadár

FÜGGŐLEGES

2. Fölöslegesen okoz gondot
3. . . nkarnáció
4. . . . morgana (délibáb)
5. Eleven, friss
6. Annyi mint: becsap
7. J. Z.
8. Új dolog, újdonság — közismert latin szóval
9. „Golyót ereszt belé"
10. Az ezüst jele
11. Lángra . . . a szíve
12. Y. E.
13. Város a Szovjetunióban
14. A zsemle, a világ meg a káposzta
15. Sok nagy csatát látott francia város
16. Karrieristák szokása
19. Kicsinyítőképző
22. Dupla gyermekáldás
26. Uszály
28. United States
29. Őr — ahogyan régiesen írhatták volna
32. „Nem kerül egy fillérbe se"
35. Ősmagyar női név
37. Az időt mutatja
41. A sasok egyik fajtája
43. Az aranycsinálás tudománya
45. A kivágott fatörzs egy része
46. Így végződik az aranybulla
47. É. T. N.
49. A fogait használja
51. Tréfás pesti kiszólás, jelentése: valamikor nagyon régen
53. Névelő
56. Termelő üzemek helyéül szolgáló nagyobb terület
58. Francia drámaíró (Szókimondó asszonyság)
61. A görög R betű
63. A friss kenyér
65. Svájci szabadsághős
67. R. V. F.
71. Gabonát takarít be — fordítva
73. Álom — németül
75. Az USA egyik állama
78. K. D. T.
79. Az első női név
81. Asszonynév vége

„NEM KELL ELHAMARKODNI"

című keresztrejtvényünk helyes megfejtése:

„Mosd meg a kezed, mielőtt elmégy." „Ma nem érdemes, mert úgyis nagy a köd kint."

A 100 forintos díjak nyertesei:

Barkász Mária, 1133 Budapest, Vág u. 19.

Juricsky Sándorné, 1163 Budapest, Kisterenye u. 56.

Juhász András, 2153 Fót, Gyermekváros.

A nyereményeket postán küldjük el.

mosdmegakezedmiel
apor ramadán emlő
negativ r r tea t
eros saf bogárhát
marzi lefarag áge
éh trallala aszal
rádiovétel est sm
dz k aréna r abbé
e ruhr tzs durrog
ma sion azték égy
esj skót tiso ma
szánt nec mz pasa
mor orinoco so l
edgar ugratás tab
r ánizs do l sade
tintás falanszter
ugyisnagyaködkint

SZEMREHÁNYÁS

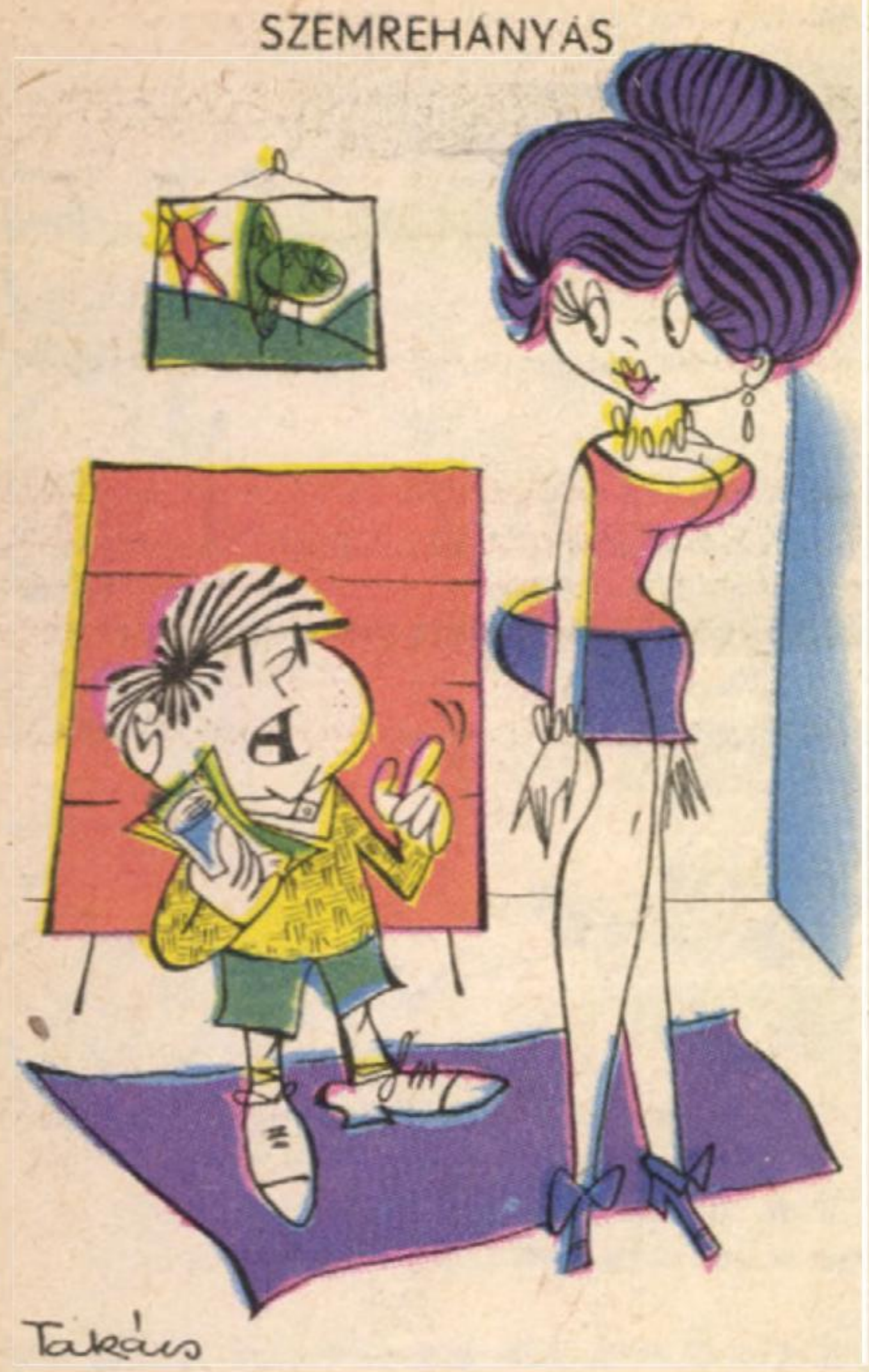

– Anyu, ilyen kevés zsebpénzre nem tudok családot tervezni.

MINDENT AZ IDEGENFORGALOMÉRT

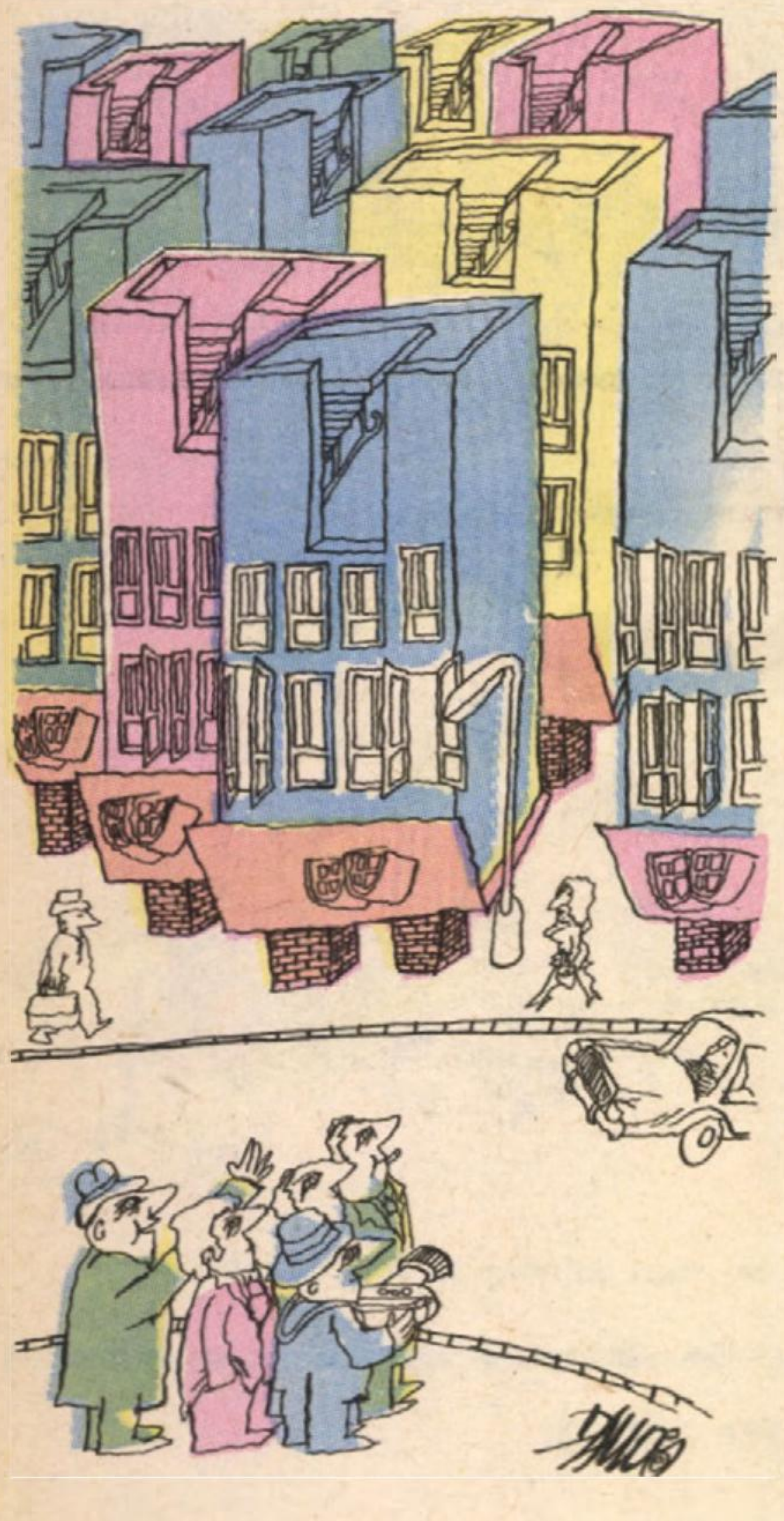

– És ilyen volt a „Délibáb".

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Levélcím: 1977. Bp. Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Levélcím: 1959. Bp. Telefon: 343-100, •142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 73.2337/2-19 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

RÉGI PESTI INNEN-ONNAN

REPÜL A PRIMADONNA

A Montgolfier-fivérek embert szállító léggömbjének sikeres párizsi próbája után száz évvel: 1883-ban szabad — tehát nem lehorgonyzott — léggömb kosarában levegőbe emelkedett az első magyar nő, a bécsi közönség ünneplése után hazatért primadonna: *Pálmai* Ilka. Az „aranyos" Pálmai, a szende-kacér *Nebántsvirág,* a csábító-buja *Szép Heléna,* a pesti publikum és pletyka üdvöskéje, az Osztrák—Magyar Monarchia mágnásainak szex-fejedelemnője, a későbbi világjáró színpadi csillag és nagyméltóságú grófné — memoárjaiban is bevallottan reklámcélból vállalkozott a kockázatos felhőjárásra. — Az időben a főváros egyik szenzációja volt *Silberer* Viktor bécsi léghajós mutatványa — hosszabb-rövidebb légi út a kormányozhatatlan, csak széljárás szerint tovaszálló *Vindobona* elnevezésű léghajón. Pálmai bizalmas kezdeményezésére Silberer meginvitálta a primadonnát a Vindobona kosarába, és csakhamar hatalmas plakátok hirdették fölszállásuk idejét és napját.

Féltő tisztelők és hódolók serege kérte Pálmait, hogy ne vigye veszélybe drága életét. Báró Orczy Elek, akivel félig-formán jegyben járt, összetett kezekkel könyörgött neki, hogy mondjon le eszeveszett tervéről. De a primadonna hajthatatlan maradt.

Július 9-én délután 3 órakor feketéllett az érdeklődők tömegétől a városligeti Fasorban levő régi Lövölde-kert környéke — nyilván a mai Lövölde-tér tája. A *Kedvenc,* az *Üdvöske,* nyersselyem kosztümben, nagy zöld kalapban jelent meg. Zöld turista mezt öltött *Sziklay* János hírlapíró is, aki bravúros riportot szimatolva kísérte el a „nagy kalandra" Pálmait. A bámészkadók tapsa és éljenzése közepette a „politikai és társadalmi élet krémje" búcsúztatta a léghajós-jelöltnőt, aki puszikat hintve, vidáman ugrott be a Vindobona kosarába, Silberer jelt adott a tartó kötelek eloldozására — zene, tuss, a léggömb a levegőbe szökkent, s látni lehetett, amint a szél a Duna felé sodorta.

Pálmai, minthogy nem tudott úszni, rémülten bámult az alatta hömpölygő hullámokba, ám a széljárás fordult, s hamarosan Vecsés felé kerültek. A vecsési állomásfőnök — ilyenek a véletlenek — Pálmai Ilka bátyja, másnapi kézfogójára készülődött, amikor a lefelé libegő gömbkosárban hugát megpillantotta. Izgatottan sietett „légből pottyant" vendége segítségére, s

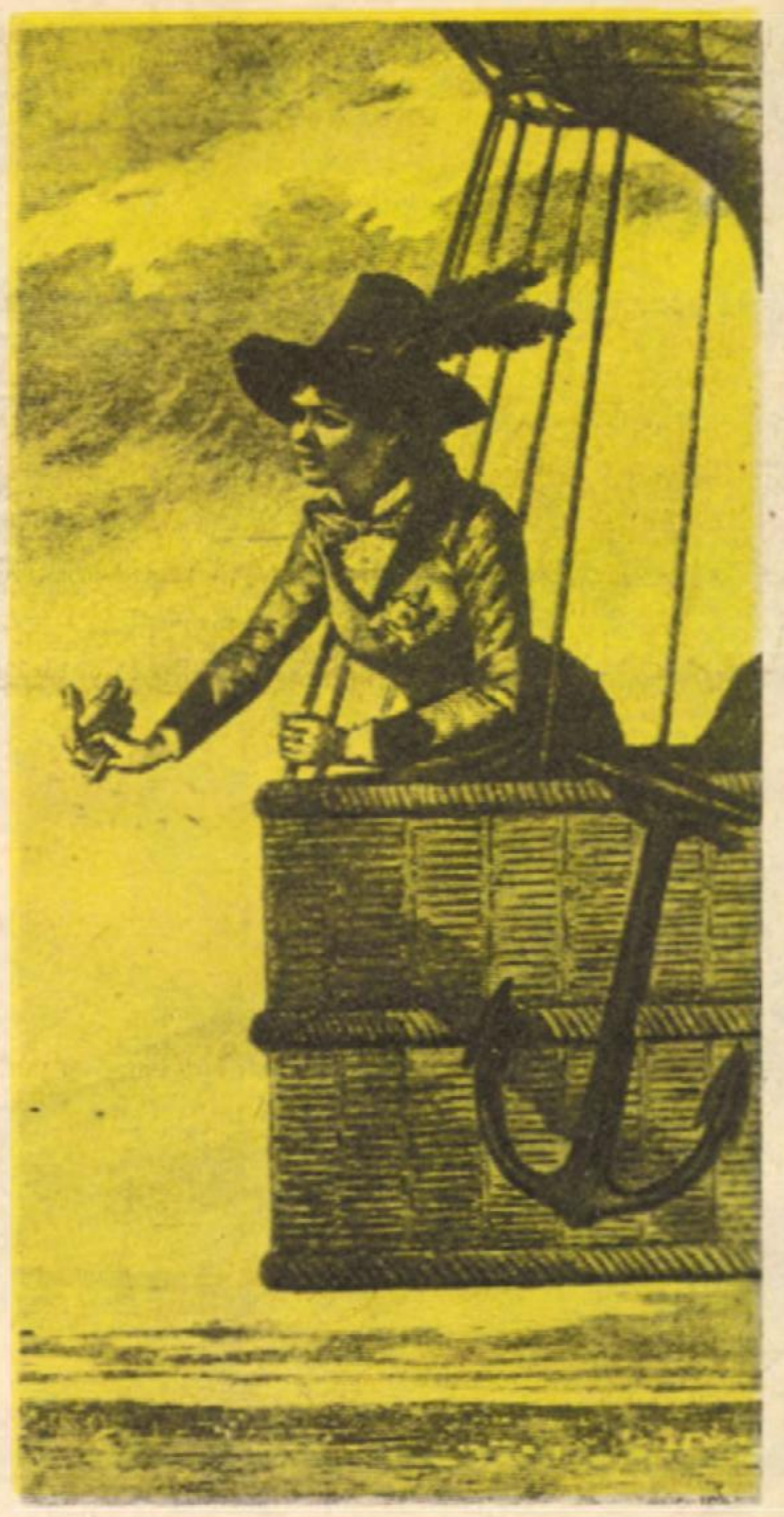

tucatnyi markos férfival addig húzták a kivetett óriás horgony kötelét, amíg a makrancoskodó léggömb végre földet ért.

Kilencven esztendő múltával kiáltsuk oda a propaganda-önmutogatásban korát messze megelőző primadonnának: brávó!

Békés István

BÜSZKE MAMÁK

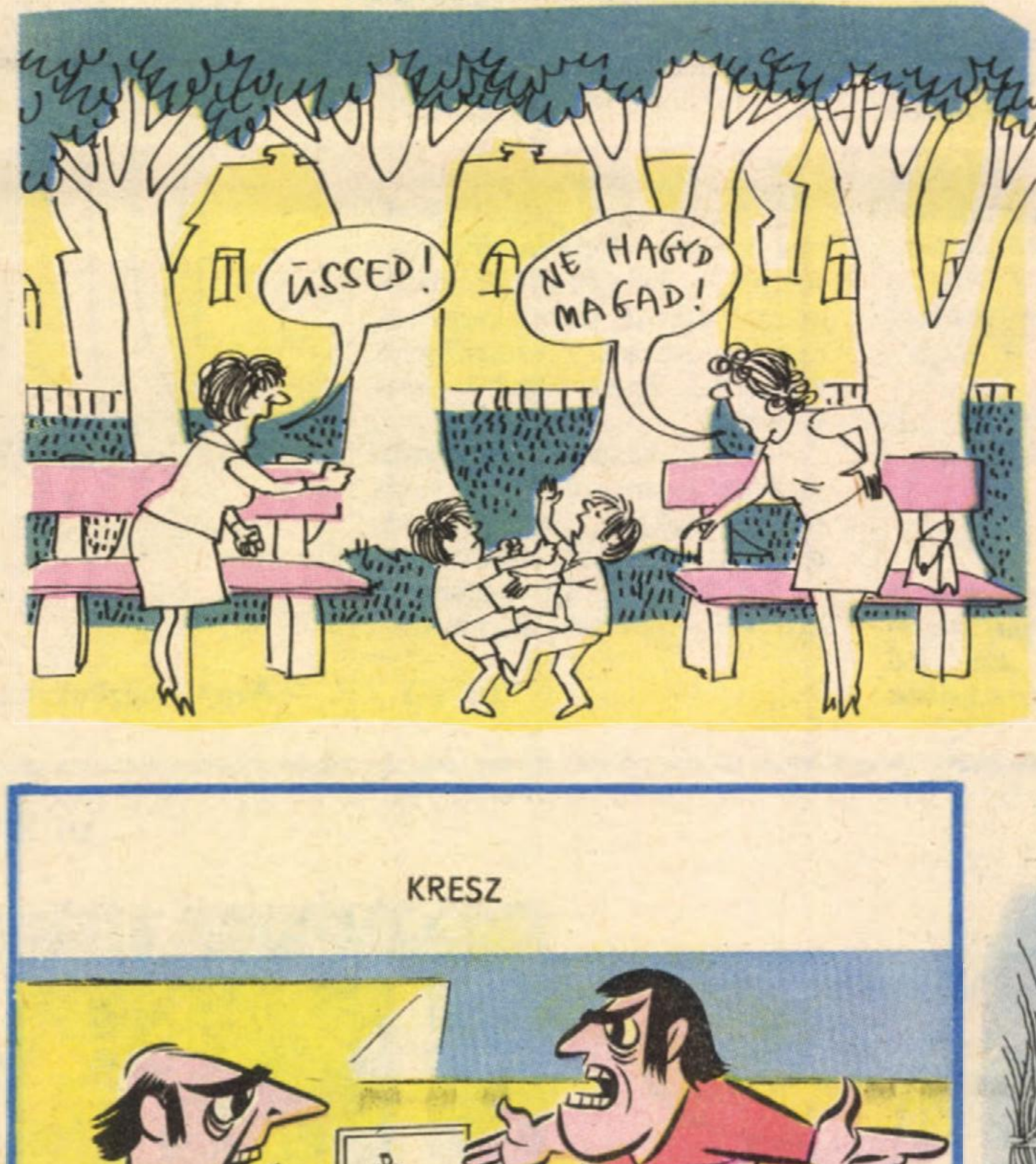
ÜSSED!
NE HAGYD MAGAD!

ÓH, EGY KIS CSÓK

A texasi San Marcosban idén is megrendezték a hagyományos csókmaratont. A versenyt a Southwest Egyetem vegyespárosa (Valerie Belfin, Justin Wallace) nyerte egy 24 óra 45 perces csókkal. A huszonnegyedik óra után már csak egyetlen ellenfél állta a küzdelmet a jól felkészült párossal, ekkor azonban a vetélytárs hölgytagját, Dede Larsont, kórházba kellett szállítani.

Kitört rajta a bárányhimlő.

KRESZ

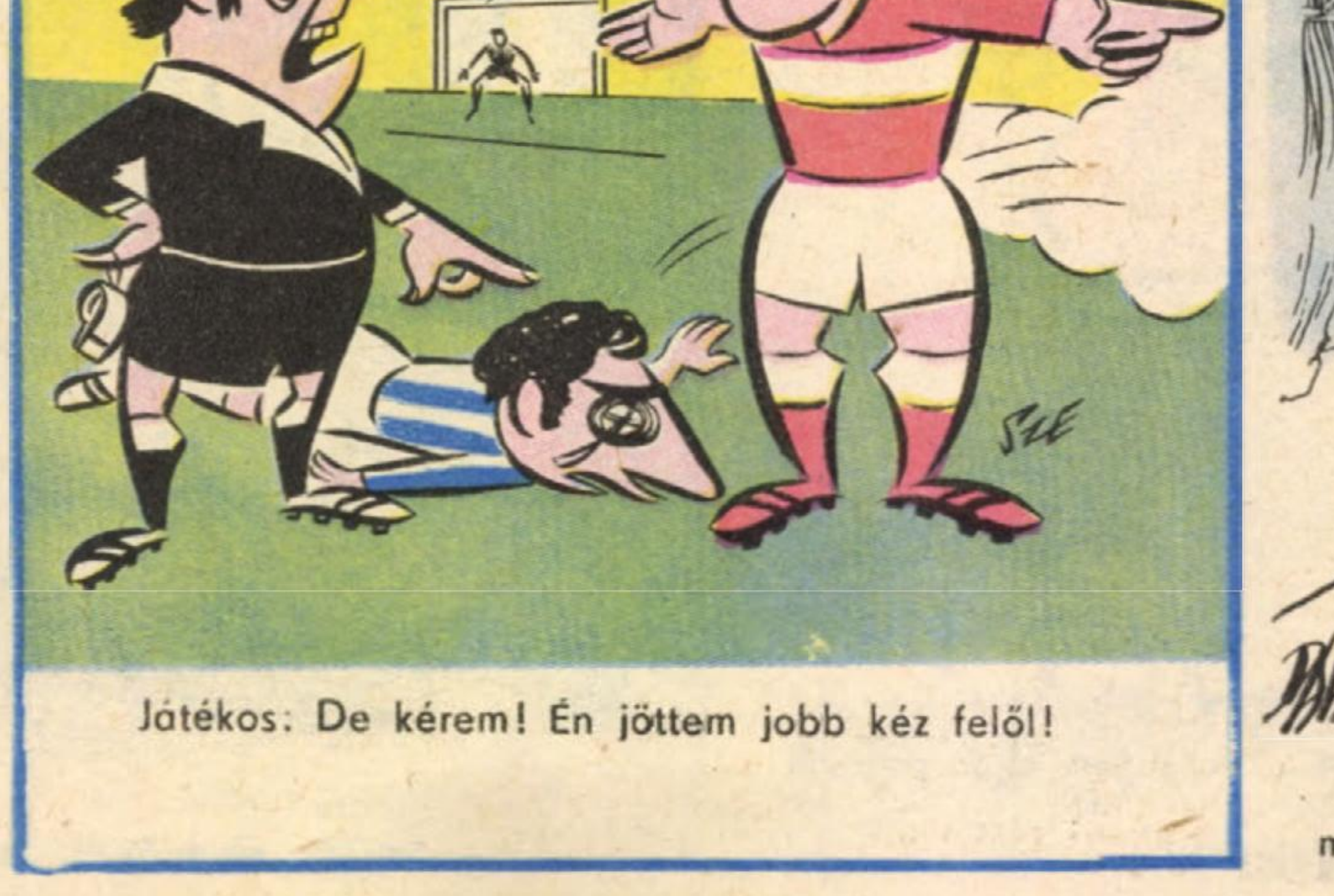

Játékos: De kérem! Én jöttem jobb kéz felől!

RONGYGYŰJTŐ-HETEK

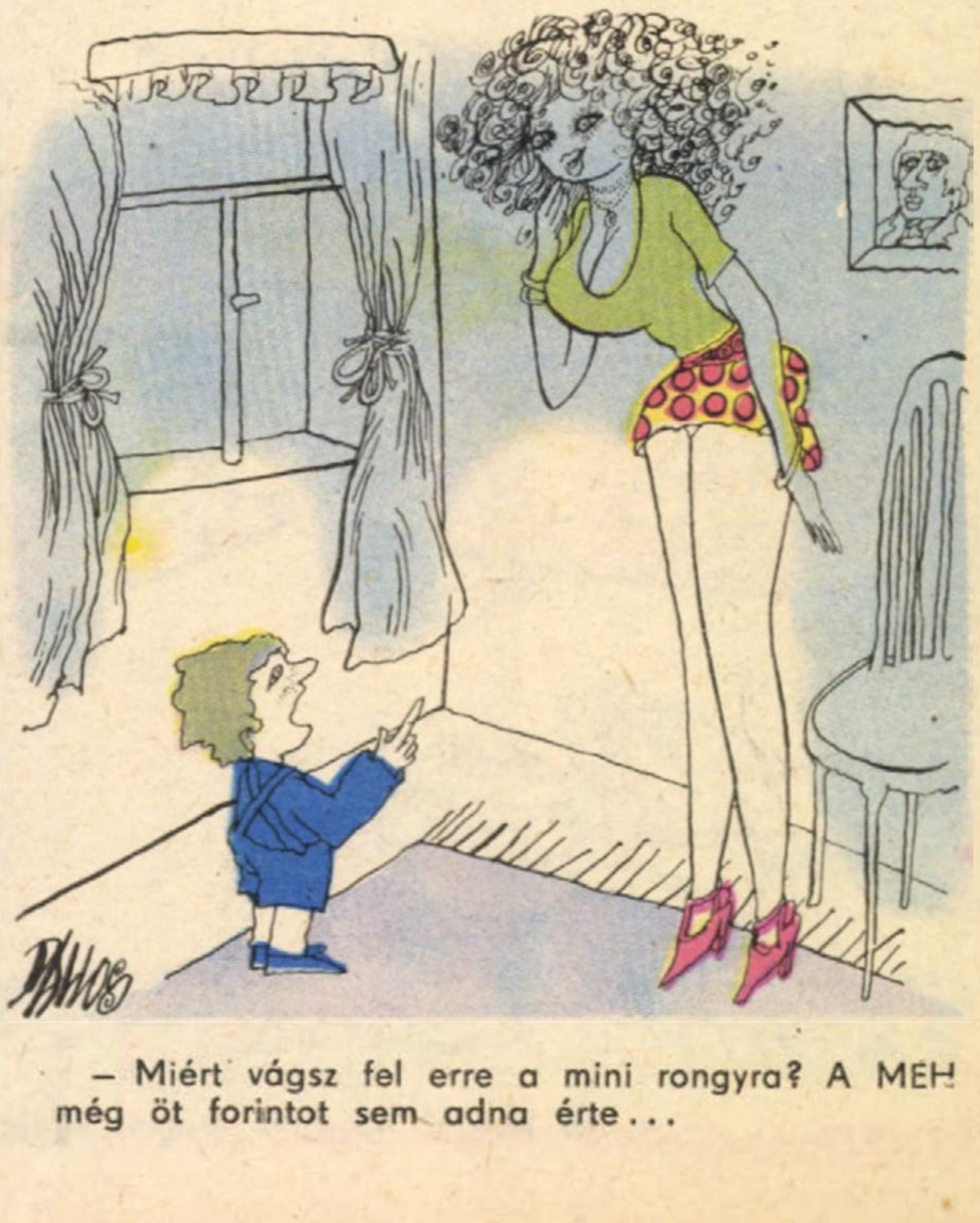

– Miért vágsz fel erre a mini rongyra? A MEH még öt forintot sem adna érte...

PARK-AVATÁS

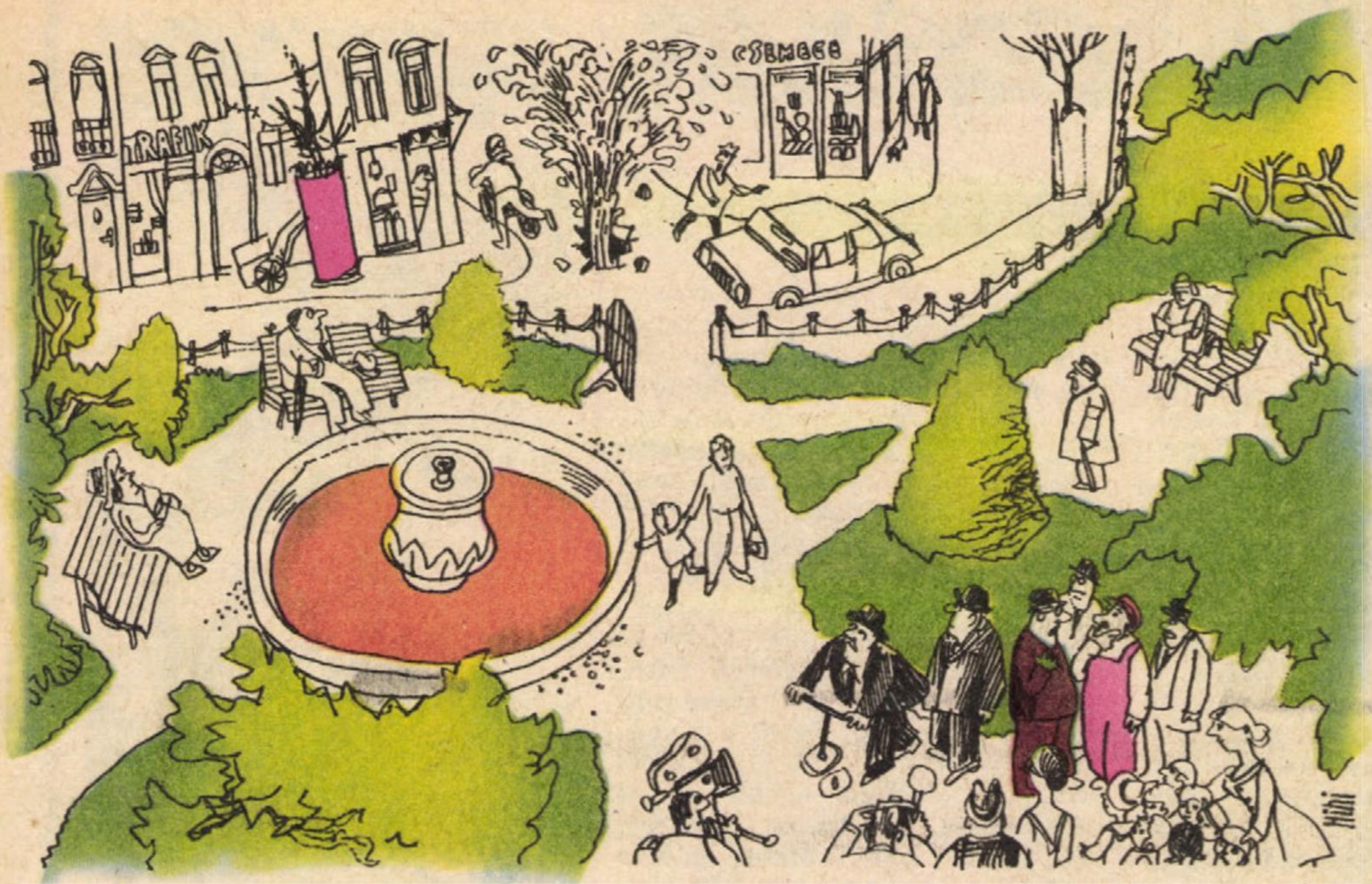

– Előbb rendbehozzuk a csőtörést, aztán beindítjuk a szökőkutat!...

POLITIKAILAG TÁJÉKOZATLAN

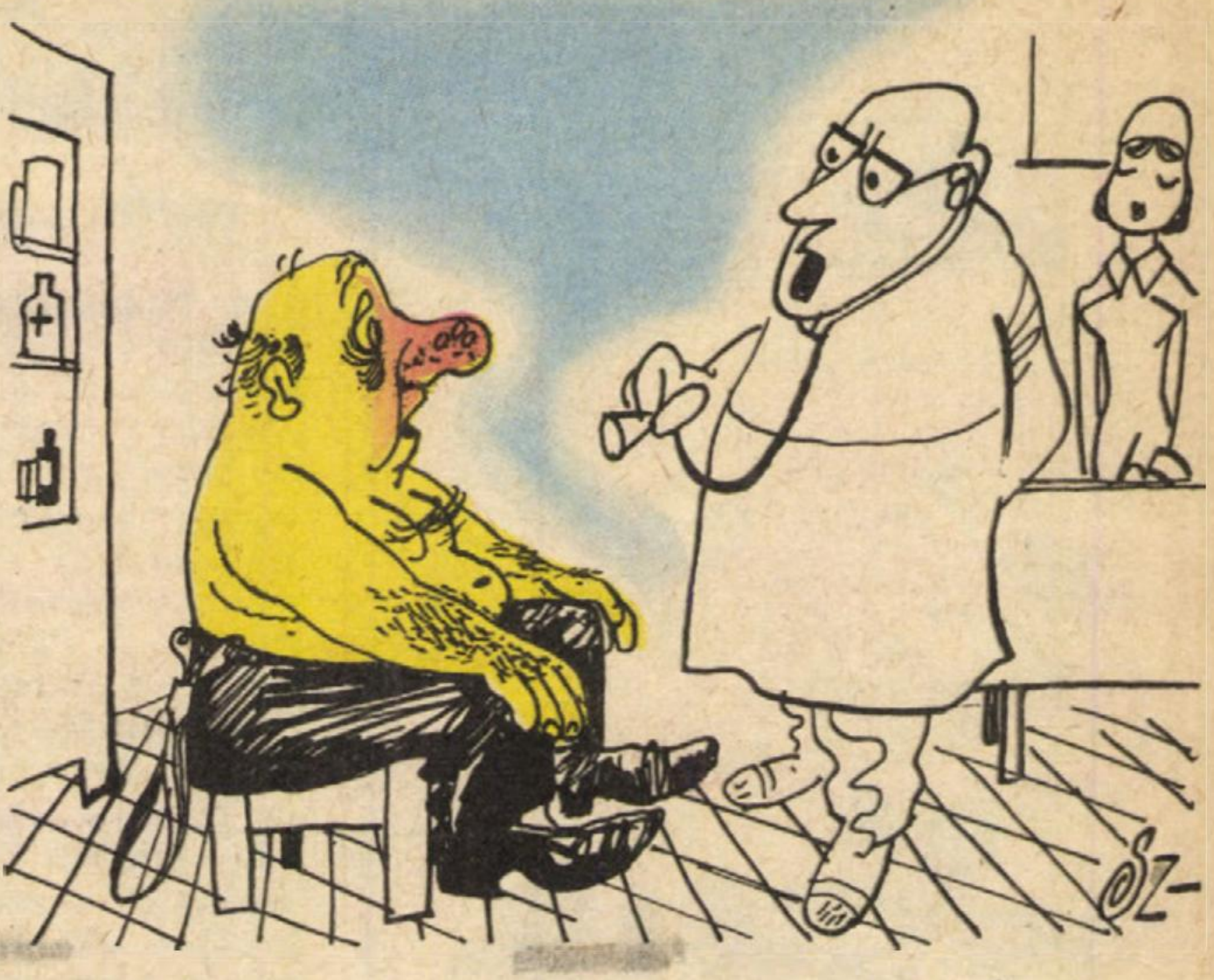

– Nem ihat alkoholt!
– Megint választás lesz?

* *

tribün

Április végén nemzetközi mérkőzést játszott az NSZK parlamentjének válogatottja a togói országgyűlés csapatával. A ritka meccset Etienne Eyadema, Togo köztársasági elnök vezette. Eyadema ifjú korában maga is buzgón rúgta a labdát s később a sípot is ügyesen fujdogálta. Bizonyára ennek köszönhető, hogy a kétoldalú eszmecserék a mérkőzés során is meleg baráti légkörben folytak le.

Az Indiana Egyetemen mozgalom indult: a Vietnamból hazatérő hadifoglyok kapjanak ingyen jegyet az egyetemi csapat mérkőzéseire.

— Ellenzem! — mondta a diáktestület elnöke. — Miért tegyük ki újabb megpróbáltatásoknak ezeket a szerencsétlen fickókat?!

□

Giacomo Agostini, a motorkerékpározás sokszoros világbajnoka siránkozott:

— Vadidegen hölgyek százai hívnak fel a lehetetlenebb időpontokban. Hogy mit akarnak? Nos, a legtöbbjük csak azt — hogy cuppantsak egyet a kagylóba.

Giacomo, te nem is panaszkodsz, te dicsekszel...

□

Pánikszerű gyorsasággal fejezte be pályafutását Raymond Brun, az FC Champigny kapusa. Amikor a helybeli rangadón az Entente Champigny csatárai az ötödik gólt rúgták a hálójába, Brun egyszerűen a hóna alá kapta a labdát és sírva elrohant. Soha többé nem látták. Állítólag más városba költözött.

Gino Bardelli, olasz ökölvívó nem büszkélkedhet valami fényes sikersorozattal. Negyvenkét mérkőzést vívott, ebből negyvenet elvesztett. Tizennégyet kiütéssel, huszonhatot pontozással.

— A hivatásom áldozata vagyok — mondta. — Ellenfeleim tudják, hogy én vagyok a kerületi adóvégrehajtó és mindig kétszeres erővel küzdenek ellenem.

(p. p.)

FURFANGOS SZARVASOK

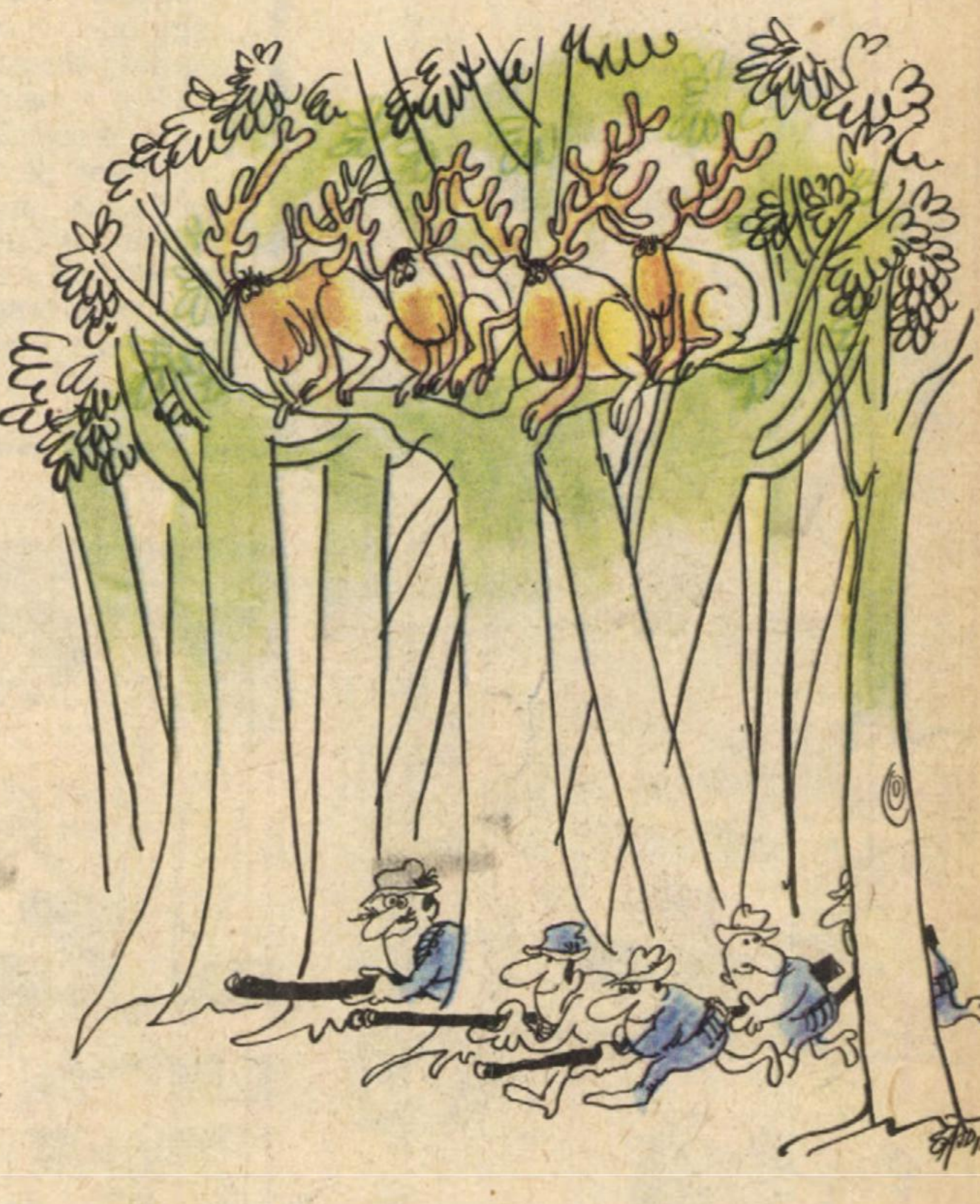

– Azért létezünk ma is, mert mindig leleményesek voltunk...

ÉRZÉKENY PILÓTA

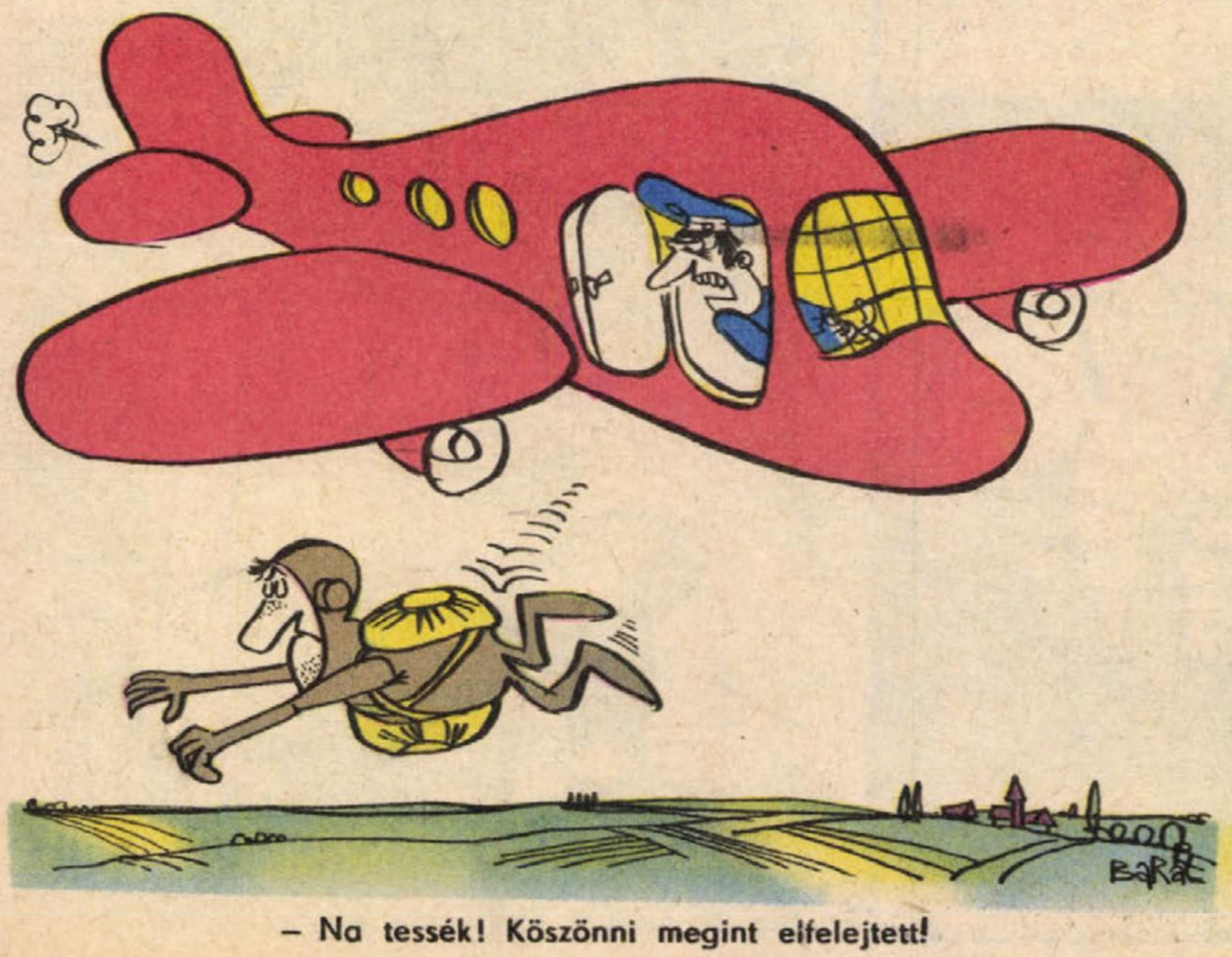

– Na tessék! Köszönni megint elfelejtett!

ÚJ ÉLETET KEZDETT

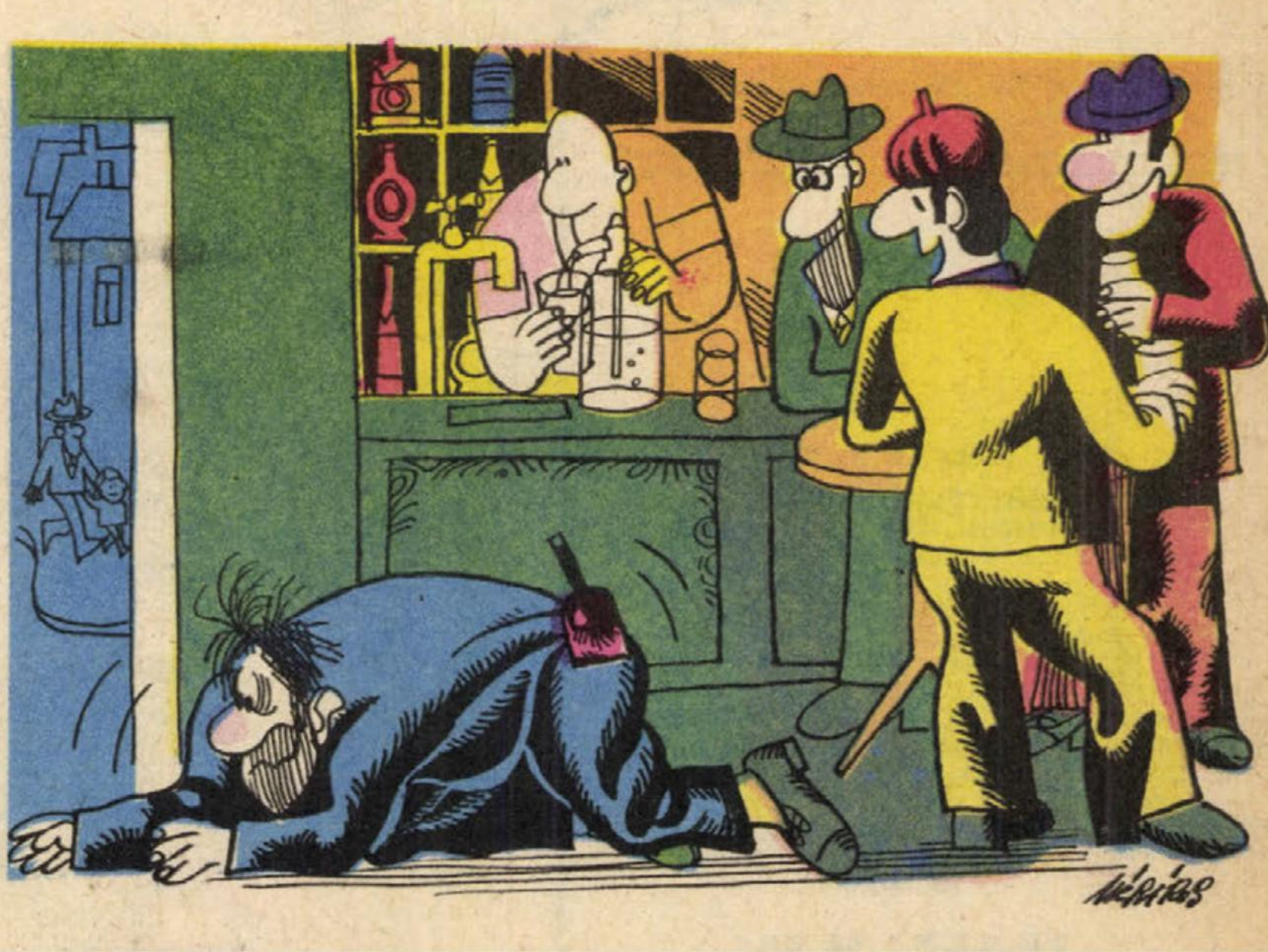

– Amióta megnősült, minden este nyolckor hazamászik!